ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Garren Pier Jean\Mark Stone 68 - Mise na Samatu.pdb

PDB Name: Vlado Ríša-Mise na Samatu(Mark
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

VLADO RÍŠA
MARK STONE
Mise na Šámatu

Pozemská unie, která je federací osmdesáti pěti planet, už pět století pokračuje v expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sbližování s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali vyvíjet, stávali se na nich závislými a žebrali o techniku, kterou sami nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit jen několik párů, které byly umístěny do rezervace, jako se to kdysi dělávalo se zvířaty.

Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz pouze ji zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace.

Pokud planeta byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byl případ svěřen Službě pro dohled nad primitivními planetami (SDPP), která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let předložit studii o vývoji domorodců.

Protože se však ukázalo, že pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.

Jedním z takových agentů byl i kapitán Mark Stone.

1

Ray řídil vznášedlo přeplněnou ulicí s jistotou jen androidům vlastní. Patřil k modelům, kterých bylo vyrobeno pouze několik málo exemplářů. Vybavili ho psychickým zesilovačem, který mu umožňoval komunikovat telepaticky se svým majitelem. Tato výrobní série však byla brzy ukončena, protože mezi pozemšťany bylo velice málo jedinců, nadaných těmito mentálními schopnostmi. K takovým lidem však patřil Mark Stone, agent SDPP, jehož přirozené nadání ještě vylepšilo setkání s jistou rostlinnou bytostí.

Elegantní zatáčkou Ray napasoval vznášedlo do malé mezery mezi podobnými vozidly na parkovišti před masivní plastobetonovou budovou.

„Jednou to přeženeš a budeme muset platit odřený lak," pomyslel si Mark a v duchu se ušklíbl.

Bylo to asi tak pravděpodobné jako to, že se Peggy, typická padesátiletá stará panna, sekretářka jeho přímého nadřízeného generála Khova, vdá.

„Kdyby se to stalo," odpověděl mírně škrobeně Ray, „musel bych okamžitě navštívit továrnu slečny Swansonové a nechat si vyměnit větší část hardwaru a softwaru. Byl bych nebezpečný svému okolí."

„Stejně je to podivné," pokračoval Mark v telepatické debatě, „a řekl bych, že je to snad poprvé od doby, co jsem nastoupil k SDPP, kdy mě generál neodvolal z dovolené. Je něco shnilého ve státě dánském," dokončil mírně nelogicky Mark.

Ray zapnul svůj elektronický mozek na plný výkon a trvalo dobré dvě stotisíciny sekundy, než našel odkaz na prastarou divadelní hru jakéhosi Shakespeara, kde se tento citát vyskytoval. Oddechl si, protože se tím ujistil, že se Mark nezbláznil, ale že jen z nudy na měsíční dovolené, kterou samozřejmě strávil na rozkošném ostrově nejbohatší ženy Země a dalekého širokého okolí, slečny Swansonové, se prohraboval v její rozsáhlé knihovně plné tištěných knih.

***

Rychlovýtah vynesl kapitána Marka Stonea do patra, kde sídlilo velení Služby pro dohled nad primitivními planetami. Pětatřicetiletý Mark, jehož atletická postava, hnědé vlasy a energický výraz tváře, jejíž pokožka byla do bronzova opálena paprsky desítek sluncí Galaxie, se narovnal, až mu křuplo v zádech. Výtahové dveře se otevřely a vpustily ho do místnosti, která sloužila jako sekretariát generála Khova. Peggy jako obvykle trůnila na vysoké židli před počítačovými obrazovkami. Vysušená a kostnatá, na nezvykle dlouhém nose jí seděly tlusté brýle, za jejichž skly vypadala její očka směšně malá. Když poznala Marka, usmála se a její úzké rty odhalily přední zuby, které by bez problémů mohli vystavovat v kosmickém muzeu, v oddělení hlodavců. Pro Marka však měla slabost. Možná to bylo jeho šarmem, možná také jeho přátelskou povahou. Navíc se jí líbily jeho živé oči a také nezapomínala, že Stone zachránil život generálu Khovovi, když ten se ztratil na jedné vzdálené planetě.

Peggy byla osobní Khovovou sekretářkou a spolu s ním již více než deset let řídila SDPP železnou rukou. Její

kanceláří prošly za tu dobu desítky a desítky důstojníků. V každém případě byl Mark Stone jeden z mála, na něž se dokázala usmát.

„Jaká byla dovolená?“ zeptala se trochu vysoko posazeným skřípavým hlasem.

„Perfektní, ale dlouhá. Nejsem zvyklý, že se nic tak dlouho neděje.“

„Je to překvapivé, ale po dlouhé době jde všechno podle plánu. Generál už na vás deset vteřin čeká,“ upozornila Marka.

Kapitán Stone již vcházel do Khovovy pracovny.

***

Khov byl dvoumetrový obr vážící téměř metrák, jeho zcela holá lebka se leskla na všechny strany a po jakýchsi vzdálených mongolských předcích zdědil lehce šikmé oči. Seděl za obrovským, zcela prázdným stolem, na němž trůnil jenom jeden monitor. Na čele měl vrásky, kterých si Mark nikdy předtím nevšiml.

Khov mávl rukou, jež se velmi podobala ploutvi vyhynulé velryby, jejíž kostru kdysi Mark viděl v muzeu.

„Posaďte se. Dovolená vám, doufám, prospěla,“ zavrčel, „takže se už těšíte do práce.“

Mark se usmál, když si uvědomil, jak ten obr, sedící za stolem, mu vidí až do žaludku.

„Byl jsem taky nedávno na dovolené, s manželkou. Byla perfektní, ale také dlouhá,“ vysvětlil Khov svůj odhad. „Výjimečně máte na výběr. Jedeme podle schváleného ročního plánu.“ Hluboký vibrující bas generála Khova skrýval podtóny nervozity.

Nastávalo se příliš často, aby se nic nedělo.

„Můžete mít Ciernovu, kde jsme byli přesně před padesáti dvěma lety, nebo Šámat, což je něco podobného. Obě jsou to planety středověkého typu, na něž jste specialista. Měl byste tam umístit ochranné sondy, které tam doposud nejsou.“

„Tak třeba Šámat,“ vybral si Mark, protože si matně vzpomínal, že nedávno cosi o té planetě četl ve zprávách, ale nemohl si vzpomenout co.

„Předpokládám, že poletíte svým Neptunem. Ať nejsou náklady na jeho provoz tak vysoké jako posledně,“ zavrčel Khov docela přátelsky.

Dobře věděl, že největší část nákladů zapříčinilo šest raket Prochy2, kterými Mark zlikvidoval loď piráta známého po celé Galaxii jako Třicetioký, neboť nosil náhrdelník z očí svých obětí. A kdyby je neměl, asi by se pirátovi podařilo zvýšit počet očí na náhrdelníku.

***

„Kde jsi?“ zeptal se Mark.

„Připravuji Neptuna k odletu. Předpokládám, že jsi dostal novou misi a odlet bude co nejdřív.“

„Myslíš zcela správně,“ usmál se Mark Stone. „Stáhni z letištního počítače veškeré volné informace o Šámatu. Ty ostatní jsem dostal od Peggy.“

„Ano, pane,“ odvětil rázně po vojácku Ray.

***

Mark Stone vešel do pilotní kabiny Neptunu II a usmál se. Ray, android, který se mu dost podobal, kdyby nebylo poněkud strnulých rysů tváře, se právě zvedal z pilotního křesla s lahví dvanáctileté whisky v ruce. V druhé svíral skleničku a cestou k Markovi, který měl značně utrápený výraz ve tváři, mu naléval poměrně štědrého panáka.

„Na přeskoky si nikdy nezvyknu,“ postěžoval si Mark a vděčně natáhl ruku pro skleničku.

Usrkl a zlatavou tekutinu poválel na jazyku.

„Jak to, že mě po ní tak rychle přecházejí příznaky skokové nemoci?“ řekl zamyšleně.

„Psychologická záležitost,“ řekl klidně Ray a v jeho hlasu byl slyšet smích.

I když si Mark už zvykl, že Ray dokáže vyjádřit city, stále nebyl schopný překousnout jeho zvláštní smysl pro humor, navíc poměrně jedovatý a uštěpačný.

„Šámat je planeta pozemského typu…,“ začal Ray.

„Já vím,“ uťal jeho přednášku Mark. „To všechno jsem se dozvěděl během skoku. Umím i jejich jazyk a všechno kolem.“

„Nicméně bych byl rád, kdyby sis to vyslechl, protože je to podle předpisů,“ řekl studeně Ray.

„Tak jo,“ teatrálně si povzdychl Mark Stone, upil ze sklenice velký doušek a rezignovaně si sedl do křesla.

„Šámat je planeta pozemského typuje třetí oběžnicí hvězdy, kterou najdeš v katalogu pod číslem EC-215388. Má nula celá devadesát sedm hmotnosti Země, otáčí se kolem své osy za dvacet pět hodin a jedenáct minut. Kolem Slunce oběhne za tři sta padesát jedna dní a vzhledem k malému sklonu osy nejsou velké rozdíly mezi ročními obdobími. Většina povrchu je pokryta oceánem, v podstatě jako na Zemi. V oceánu se nachází množství různě velkých skupin ostrovů. Jinak jsou tu tři světadíly, jeden je prakticky pustý, neboť je vysoko na severu, poměrně blízko pólu, a jsou na něm činné sopky, které znemožňují stabilnější osídlení. Na světadíle Rames je devět království. To jsou všechno data stará padesát let,“ pokýval spokojeně hlavou Ray, podíval se na Marka a ten by přísahal, že v jeho očích vidí škodolibý úsměšek.

„Na planetách středověkého typu to stačí. Změny tu probíhají poměrně pomalu…,“ dodal Mark.

V té chvíli se pilotní kabinou rozeřvala poplachová siréna. Oba členové posádky se v mžiku ocitli na svých místech. Ray vypnul zvuk a ujal se řízení. Mark bleskově dopil poslední lok, postavil skleničku a aktivoval střelecké stanoviště Neptuna. Na radaru pátral po příčině poplachu.

„Mám ho,“ řekl mrazivě. „Je jich pět a vypadá to, podle rychlosti, na torpéda typu S’tanc32 nebo něco podobného. Vzdálenost jedna celá osm.“

Ray mlčel, ale prudké cloumavé pohyby, které prováděl s Neptunem, prokazovaly, že je soustředěný na obranu. Mark

vystřelil protiraketové střely a dvě nepřátelská torpéda vybuchla. Další však úporně pokračovala v pronásledování.

„Mám ho!“ procedil mezi zuby Ray. „Byl schovaný ve stínu měsíce a čekal na nás.“

Prsty se mu rozběhly po klaviatuře ovládání jako klavírnímu virtuosovi v závěru rychlé skladby. Neptun vykroužil prudkou zatáčku, čímž získal menší náskok před pronásledujícími je torpédy, a Mark dostal piráta na mušku. Odpálil tři torpéda Prochy2 s dvouvteřinovým intervalem. Pirát něco takového nečekal, jeho rychlost byla směšně nízká, takže neměl šanci na únik. První dvě rozzářila jeho štít, ten zakolísal a vypadl. Třetí torpédo ho už zasáhlo naplno. Mělo ho rozpárat jako starou konzervu. Jenže nedošlo k očekávanému výbuchu a výtrysku vzduchu. Jen malá, rozpínající se koule hořících plynů naznačovala, že útočník byl zasažen.

Tohle Mark zahlédl pouze koutkem oka, protože další ze zběsilých Rayových manévrů je znovu vzdálil třem pronásledovatelům. Ray nyní zamířil plnou rychlostí do atmosféry. Počítal s tím, že teplotní štíty Neptuna II jsou lepší než teplotní ochrana S’tanců. Mark postřeloval blížící se rakety iontovým kanónem, ale to jen proto, aby se nenudil. Šance na zásah byla vskutku minimální.

Za okamžik Markovy obrazovky osleply. Teplota venku se zvýšila natolik, že se všechny antény automaticky zatáhly do trupu, aby nebyly zničeny. Ray pilotoval na oči a Mark vyhlížel okénkem dozadu a radostí vykřikl, když dvě pronásledující je torpéda vybuchla. Třetí je následovalo za pár okamžiků, jenže už bylo příliš blízko. Neptunem to otřáslo, provedl pět či šest nekoordinovaných přemetů a trvalo několik dlouhých vteřin, než se ho Rayovi podařilo dostat pod kontrolu.

***

Neptun klouzal atmosférou, a kdyby Ray byl člověkem, určitě by mu z čela stékaly potoky potu. Mark sledoval precizní androidovu práci a doufal, že se mu podaří zvládnout těžce poškozený Neptun natolik, aby se neroztříštili o tvrdý povrch planety. Neptun sténal jako živý člověk a jeho klikatý let se podobal letu netopýra.

Mark přeběhl očima displeje, které měl před sebou, a s úlevou zjistil, že to s Neptunovým poškozením není tak zlé. Jediné, co mohlo být opravdu velkým problémem, byla roztříštěná anténa dálkového spojení. Dírou v trupu, kterou vykousl výbuch, sice rozžhavený vzduch planety zničil nejen sestupový modul, ale také všechno ve skladišti číslo dvě. To však neohrožovalo jejich životy. Zřejmě však dostaly co proto i nosné plochy.

„Pokusím se nás posadit někde poblíž pobřeží.“

„Možná by to chtělo,“ řekl Mark, „někde nedaleko Ferrumu.“

„Myslíš to malé království, co je z pevniny chráněné vysokými horami a z moře silnou flotilou?“

„Přesně to,“ kývl Mark a zašklebil se, neboť prudký náraz otřásl nešťastným Neptunem tak, že si málem ukousl jazyk.

„To by nebylo marné, ale podle map je to tam samá hora. Nevím, jestli se mi tam podaří slušně přistát s takhle poškozeným Neptunem,“ procedil mezi zuby Ray.

Neptunem to házelo, jako kdyby byl papírovou vlaštovkou letící tropickou bouří. Mark mírně zezelenal.

„Víc nemůžu dělat,“ řekl Ray, který telepaticky zachytil Markovy pocity.

„Já vím,“ cedil Mark Stone mezi zuby, protože si byl vědom, že kdyby otevřel víc ústa, přišel by o onoho panáka dobré whisky.

***

„A je to,“ otíral si imaginárně špinavé ruce Ray, když dokončil nezbytné opravy. „Lepší to nebude.“

„Jak to vypadá?“

„Můžeme s tím letět i mezi planetami, ale podprostorový skok nepůjde ani náhodou. Náhradní součástky byly ve skladišti dvě, a pokud je výbuch rakety nezničil, vylétly do vesmíru s unikajícím vzduchem a najít je nemáme šanci.“

„Vysílačka je na tom přesně stejně. Takže jediné, co můžeme udělat, je vyčkat, až pro nás generál Khov pošle záchrannou výpravu,“ mnul si zamyšleně bradu Mark Stone.

Ray se na něj zpytavě podíval a pak se chápavě usmál:

„To bude mít hromada tvých kolegů druhé Vánoce, co?“

„Hm,“ zavrčel Mark. „Ale nedá se nic dělat.“

„Schováme Neptuna do jeskyní, které zaznamenaly přístroje při přistání v hraničních horách, které jsou na mapě…“

„…a pak se vypravíme do hlavního města. Alespoň uděláme to, kvůli čemu jsme sem přišli.“

2.

Mark seděl pohodlně na zvířeti, které vzdáleně připomínalo koně, jen hlava vypadala spíš jako vypůjčená od berana. Zatočené rohy směřovaly kupředu a zvíře je umělo využívat, což zjistili, když jejich tábor v lese přepadla smečka místních šelem a berakové, kteří se utrhli, z nich nadělali fašírku.

Obě zvířata dostali výměnou ve vesnici, kde Mark ukázal kovářovi, jak vylepšit sedlo.Třmen totiž místní zatím neznali, ale okamžitě pochopili, jakou výhodu jim skýtá. Sice tím Mark porušil několik předpisů SDPP, ale Rayovi se v té chvíli z neznámých důvodů zasekl záznamový systém a inkriminovanou scénu nenatočil.

Oba byli vystrojeni jako potulní rytíři. Nebyla to ideální varianta, protože by jen velmi obtížně zvídavému veliteli vysvětlovali, jak se do Ferrumu dostali, ale za kupce se vydávat nemohli, scházelo jim k tomu vhodné zboží.

Vyjeli na kopec a před nimi se objevila úrodná dolina. Lány se vlnily v mírném větru a malé městečko na jejím dně vypadalo jako ztělesnění klidu, míru a pohody.

Mark pobídl svého oře a pomalým, loudavým krokem se blížili k městečku.

„Budeme tam akorát k obědu,“ liboval si Mark.

Z městečka vyrazilo pět jezdců a podle rychlosti, kterou vyvinuli jejich berakové, měli evidentně naspěch. Ujížděli směrem k Markovi a Rayovi. Android na sebe rychle navlékl košili a také prošívanou kazajku, která v sobě skrývala destičky ze speciální umělé hmoty, vypadající jako železné šupiny.

„Máš nastavený opasek?“ zeptal se Ray Marka a v jeho hlasu zazněla nefalšovaná starostlivost.

Ochranný pás byl skutečným zázrakem pozemské techniky. Vypadal jako obyčejný opasek s velkou kovovou přezkou. Vytvářel kolem těla elektromagnetické pole, k jehož porušení bylo zapotřebí síly větší, než vyvine atomový generátor v přezce. Dokázal neutralizovat nejen klasické střely, ale i laserové paprsky. Jedinou jeho nevýhodou bylo, že při kontaktu s domorodci bylo třeba snížit intenzitu pole, aby jeho uživatel nevzbudil podezření. A poněvadž pole bylo pružné, nárazy, k nimž docházelo, byly velmi bolestivé. Při každém návratu z mise Mark jen počítal nové modřiny, které utržil.

„Samozřejmě," ušklíbl se Mark nad androidovou starostlivostí.

Z městečka v té chvíli vyrazilo několik pronásledovatelů.

„Mají uniformy," poznamenal Ray, jehož elektronický zrak překonával i velmi silné dalekohledy.

Prchající pětice si všimla dvou jezdců před sebou a zabočila do lánu. Ve vysokém stébloví prakticky jezdci zmizeli. Pronásledovatelé se zastavili na kraji pole a vyčkali, až k nim Mark s Rayem dojedou.

„Proč jste je nezadrželi?" štěkl na oba muže velitel hlídky.

„Byli od nás stejně daleko jako od vás," odpověděl klidně Mark a mírně se na muže usmál.

Nicméně významně položil ruku na rukojeť meče a naznačil tím, že dál nemíní poslouchat tento tón.

„Pojedete s námi!" rozkázal velitel a jeho hlídka obstoupila oba cestovatele.

„Máme stejnou cestu," přitakal Mark. „Nicméně sdělíte nám důvod, proč bychom měli jet s vámi? Jsem rytíř Mark a toto," ukázal na Raye, „je můj sluha Ray. Nejsem zvyklý, aby se mnou někdo mluvil tímto tónem!"

„Nezadrželi jste zločince, na něž je vypsána královská odměna."

„To je tak vysoká, nebo ji vypsal král?" nedalo Markovi.

„Nedráždi hada bosou nohou," poslal Ray Markovi varování.

„Obojí!" prskl nakvašeně důstojník.

„Tak to mě opravdu mrzí, že jsme nemohli zasáhnout. Peníze se hodí vždycky," pokrčil rameny Mark.

„To se ještě uvidí," ukončil debatu důstojník. „Soudce rozhodne, jestli jste se tu ocitli jen náhodou, nebo jestli jste jejich spolupachatelé!"

Markovi zbělely nad tou urážkou prsty, které měl ovinuté kolem jílce meče. A teprve pevná Rayova ruka, kterou ucítil na rameni, ho uklidnila.

„Jedině to, že konáte svou povinnost, vás zachránilo od souboje pro urážku na cti," zavrčel Mark a násilně odtáhl ruku od meče.

„Pokud vás soudce osvobodí, budu vám k dispozici." Oči důstojníka se zúžily potlačovaným vztekem.

To už Markovi stačilo, aby se ovládl natolik, že se dokázal na důstojníka pousmát:

„Předpokládám, že se nebudete snažit odebrat nám zbraně. Pojedeme s vámi, protože stejně míříme do Ferrumu."

„Když mi dáte své slovo, že s námi pojedete v klidu, zbraně vám ponechám," zklidnil se i důstojník.

Mark pobídl svého beraka a pomalu se rozjel dál po cestě k městečku.

„Vzhledem k tomu, že do Ferrumu je daleko a nedostaneme se tam dřív než pozdě večer, měli jsme v úmyslu se tady v té vesnici najíst."

„Dobře," uznal důstojník rozumnost Markova návrhu.

***

Projížděli rozlehlým lesem, když Ray upozornil Marka:

„Máme společnost. Třicet metrů před námi je nějaký organický materiál. Nejsem schopný rozeznat, co to je."

Mark nadsedl v sedle a uchopil jílec meče. Mark i Ray tudíž nebyli překvapeni, když z lesa vyrazil jako blesk tvor velikostí podobný bájnému šavlozubému tygroidovi z planety Ciernyen. Nebyl o moc menší než berak, na němž seděl Mark. Jeho nazelenalý, flekatý kožich splýval v lesním přítmí s pozadím, proto si ho místní nevšimli. Mark tasil meč a pevnou rukou přesvědčil svého beraka, že plašit se nemá smysl.

„Pasmar!" vykřikl důstojník a snažil se uklidnit svého střečkujícího beraka.

To již Mark vyrazil proti pádícímu zvířeti. To na okamžik zpomalilo, protože s něčím takovým nepočítalo. Když Mark míjel útočící zvíře, sekl ho do svalnaté šíje. Rána v té rychlosti nebyla přesná, nicméně se meč hluboko zabořil do plece zvířete. Vyrazilo ohlušující řev. Avšak pokračovalo v útoku. Vojáci se snažili zkrotit svá poplašená zvířata, a tak si nikdo nevšiml tenkého rudého paprsku, který vyšlehl z Rayova ukazováku. Tam měl android zabudovaný silný laser. Samozřejmě že ho nesměl používat a jeho instalace byla proti všem předpisům, ale zatím na toto Rayovo vylepšení nikdo nepřišel. A kde není žalobce, tam není ani soudce. Paprsek prošel hladce dravcovou lebkou a spálil jeho mozek. Pasmarovy přední nohy podklesly, zvíře udělalo prapodivný přemet a po zádech jelo ještě kus po prašné cestě. V té chvíli se již Mark vracel, a protože si domyslel, k čemu došlo, přibrzdil svého beraka a jediným silným úderem roztříštil pasmarovu hlavu. Kusy šedavé mozkové hmoty se rozlétly na všechny strany. Mark seskočil z beraka.

„Něco takového jsem ještě neviděl!" vykřikl nadšeně důstojník, když dojel k Markovi, který si prohlížel mrtvé zvíře. „Pane, jste hrdina! Vynikající bojovník!"

Chtěl poplácat Marka po rameni, ale vtom si uvědomil, že se vlastně jedná o vězně, a tak se zarazil.

„Musíme se tady utábořit na noc," řekl nyní už klidněji. „Vojáci stáhnou kůži, protože ta je nádherným darem pro krále. Navíc veškeré maso nedokážeme odvézt a bylo by velmi smutné ho tu nechat mrchožroutům. Je to vyhlášená delikatesa. Sice nám ho neupraví královský kuchař, ale i tak…," olízl se v předtuše vynikající večeře. „Jmenuji se Relad Barnen a jsem rytířem krále Falona Pátého."

„Pane, o půl míle dál je příhodná mýtina, kterou protéká potok s velmi dobrou vodou," ozval se jeden z vojáků, kteří již pracovali na mrtvém zvířeti.

„Ano, pamatuji se na ni," souhlasil důstojník a díval se, jak se jeho muži pustili do stahování mohutného predátora.

Když stáhli kůži z levé zadní tlapy, nechal je odříznout ji a s dalším vojákem, následován Markem a Rayem, se vydali

na místo, kde se hodlali utábořit.

„Máme problém," Ray se vážně podíval na Marka, „mám poškozený laser, budu ho moct používat jen občas."

„Budeme se muset obejít bez něj," odpověděl stejným způsobem Mark.

***

„Byli jste už někdy ve Ferrumu?"

„Nebyli," zavrtěl hlavou Mark. „Jsem ve vašem království jen několik dní. Naše loď ztroskotala na severu, nedaleko nějakého ostrůvku. Nezachránili jsme toho mnoho, a tak jsem se rozhodl, že se vydám do hlavního města, kde buď najdu službu, která mi přinese určitou finanční sumu, anebo nastoupím na nějakou loď a odjedu domů do Deranty."

„Vy pocházíte z Deranty?" podivil se Relad. „Nikdy jsem se nesetkal s rodilým deranťanem. Ta země je tak daleko, že se tam možná dostal některý z našich obchodníků, ale jinak určitě nikdo."

„Taky už jsem z domova několik let," přitakal Mark Stone. „A toulky už mě unavují."

„To je dobře, že jsme o tom ztroskotání slyšeli v hospodě na pobřeží, co?" poznamenal Ray. „Alespoň nám nemůžou dokázat, že lžeme."

„To mění situaci," opřel se o hrušku sedla Relad. „Máte někoho, kdo by vám mohl potvrdit tuto informaci?"

„Nevím," pokrčil rameny Mark, „po té bouři jsem se probral na pustém pobřeží a nikoho z lodě jsme již nepotkali. Beraky jsem koupil za poslední peníze a jinak vlastním jen to, co mám na sobě. A také svého sluhu."

„Nicméně vás musím předvést před královského soudce, protože jste se nachomýtli k nezdařenému pronásledování králem hledaného zločince."

„Mimochodem," nedalo to Markovi, „proč jste nepokračovali v pronásledování?"

„To není pole. To jsou doupata pasmarů. Tam se může pustit člověk jen opravdu v zoufalé situaci."

„A to pronásledovatel určitě není," uchechtl se Ray.

„Maximálně ohlásí, že se o ně postarali pasmarové," souhlasil s ním Mark.

***

„Marku!" řekl tiše Ray a uchopil Stonea za rameno a stiskl, až to zabolelo. „Zachytil jsem slabé dzeta vlnění."

Stáli na jednom z malých náměstí města Ferrumu. Mělo tvar nepravidelného šestiúhelníku, jehož strana měla asi padesát metrů. Do každého z rohů ústila jedna ulice. Náměstí vévodil chrám místního boha deště a větru, kterého všichni ferrařané uctívali. Většina z nich patřila k námořnictvu, takže to bylo docela pochopitelné. Domy patřily bohatým šlechticům a bylo to na nich vidět. Sloupoví, prolamovaná průčelí, chrlíce nejrůznějších tvarů je zdobily ve velkém množství.

„To není možné! Podprostorovou vysílačku tady nikdo mít nemůže," vrtěl hlavou Mark Stone.

„Je to slabé a jde to přibližně z chrámu boha Keji-vala," pohodil Ray hlavou směrem k výstavné budově.

„Nemůžeme tady dělat moc velký zmatek," oponoval Mark. „Vždyť teprve předevčírem nás královský soudce osvobodil z podezření o napomáhání státním zločincům."

„To je pravda!" Ray si dal ruce v bok, narovnal se a přitom se nenápadně rozhlédl. „Kromě toho nás sledují. A mám pocit, že to bude někdo z králova okolí. Takže zase tak moc nám nevěří."

„Jdeme! Jednou jsme se rozhodli prohlédnout si město a zkusit najít nějakou práci, tak se nebudeme zdržovat. Je tu sice Reladova nabídka, ale tam bychom se museli upsat na dva roky, a kromě toho sloužit jako obyčejný žoldnéř se mi zase tak moc nechce."

Mark se podíval na špičky svých bot, jako kdyby na nich mohl najít odpovědi na své otázky, ale nic tam nenašel.

„Půjdeme do přístavu," pokračoval po chvíli, „uvidíme, jestli tam na něco nenarazíme. Sem se vrátíme v příhodnější chvíli."

„Dobře," souhlasil Ray.

***

„Teda už jsem zažil ledacos, ale takový smrad a množství odpadků ještě ne. A to jsem byl i na Zemi…"

„Já vím," přerušil ho Ray. „Tady ještě o kanalizaci neslyšeli."

Došli na břeh široké řeky, která se vlévala do moře. Jejího ústí využili místní stavitelé jako rozlehlého přístavu. Už se začalo stmívat a Mark se rozhlížel po nějaké vhodné hospodě, kde by ukojil svůj narůstající hlad.

Vál lehký větřík, který ještě více zhutňoval zdejší smrad.

„Nevím, jestli to bude vhodné zkoušet to tady," poznamenal Ray, když z hospody, kterou označoval zrezivělý a ve větru skřípající vývěsní štít, vylétl vysokým obloukem muž a rozplácl se v hromadě odpadků.

Dveře hospody se ani nezavřely, neboť prvního letce následoval další. Vypadal ještě hůř než ten první. Zatímco ten si pouze držel ruku, na níž měl dlouhou řeznou ránu, z které hojně tekla krev, druhý měl rozseknutou tvář, takže to vypadalo, jako kdyby měl ještě jedna rozšklebená ústa, ale posazená poněkud nesymetricky a šikmo. První vyhozený host se potácivě zvedl a zamířil dolů k přístavu, druhý zůstal ležet na odpadcích a sténal.

„Myslím, že máš pravdu," konstatoval Mark. „Museli bychom to tam nejdřív trochu zpacifikovat a na to nemám dneska náladu. A navíc jméno té hospody ve mně nevzbuzuje velkou důvěru."

Ray vrhl rychlý pohled na štít a přeluštil skoro nečitelná písmena. „U vykuchanýho námořníka," přeslabikoval a usmál se poněkud koženým úsměvem. „Pokud to myslil původní majitel vážně, tak bych tam být tebou opravdu nechodil."

Mark na okamžik zaváhal, neboť nevěděl, jestli to Ray myslel vážně, ale přece androidi nemají velký smysl pro humor. Mávl nad tím v duchu rukou a zamířil ulicí, kterou přišli, nahoru do města. Neudělal ani pět kroků, když z hospody vyběhli čtyři muži a vrhli se za nimi. Mark se otočil a tasil meč. Totéž udělal i Ray. Ustoupili k domu, aby si chránili záda.

Muži byli oblečeni jako námořníci, měli plátěné kalhoty, kazajky a na hlavách kožené hučky podivného tvaru. Byli

opálení do tmavohněda. V rukách třímali něco mezi dlouhou dýkou a mečem. Jen jeden měl v ruce skutečný meč. S řevem se vrhli na oba muže. Mark se zpočátku chtěl pokusit o nějaké vysvětlení, ale muži byli natolik opilí, že to nemělo cenu. Čtveřice uměla se svými zbraněmi zacházel velmi dovedně, ale proti Markovi a Rayovi neměli šanci, i když byli v přesile. Mark Stone zachytil zbraň jednoho z útočníků svým mečem, krouživým pohybem ji vytrhl muži z ruky a odhodil daleko stranou. Pak košem meče zasáhl muže do hlavy a ten v bezvědomí padl k zemi. Mezitím se Ray vypořádal také s jedním z útočníků. Muž s mečem dorážel na Marka a byl velmi nepříjemným protivníkem, zvlášť když z vysoké boty vytáhl dýku s velkou záštitou, kterou používal nejen k obraně, ale i k útoku. Nicméně oba, jak Mark tak i Ray, se nyní již bavili. Jejich protivníci byli odsouzeni k porážce. Byla to jen otázka času. Ray elegantním úkrokem uhnul zběsilému útoku svého soupeře a napodobil Marka. Vyrazil svému protivníkovi zbraň z ruky a hlavicí meče ho poslal do bezvědomí. Muž ještě udělal jeden dva kroky, narazil do zdi a pak se sesul k zemi. Marka škrábl jeho soupeř na rameni, ale ochranný pás zabránil zranění. Muže to natolik překvapilo, že si ani nevšiml přilétající androidovy pěsti. Zadunělo to, jako když se praští do dutého sudu.

„Moc rozumu v hlavě asi nemá," okomentoval ukončení šarvátky Mark.

„Taky se mi zdálo," pokrčil rameny Ray.

V té chvíli se ozval dusot nohou obutých do masivních kožených bot a ulicí se přiřítila hlídka královských zbrojnošů. Obstoupili je a namířili na oba pozemšťany píky, jimiž byli ozbrojeni. Teprve v té chvíli dosupěl jejich velitel, malý podsaditý chlapík s mečem u boku.

Nohou převrátil jednoho z bezvládných útočníků a zarudlá, zpocená tvář se mu rozzářila:

„Seberte je!" štěkl seržant vysokým, mírně pisklavým hlasem. „To je Šílený Klíčník!" tentokrát v jeho hlasu už bylo nadšení. „Mohli byste mě, pánové, následovat na strážnici?"

Markovi se to příliš nepozdávalo, ale Ray klidně zasunul meč do pochvy.

„Za tohle nás nezavřou." sdělil Markovi. „To je pověstný pirát, kterého hledají skoro ještě víc než ty nešťastníky, co jsme je viděli…"

„Aha."

„Navíc je na něj vypsaná dost vysoká odměna. Třeba ji dostaneme, to by nám na nějakou dobu vytrhlo trn z paty."

Mark neřekl už nic a také zasunul meč do pochvy.

***

„To jste zase vy?" zavrtěl nechápavě hlavou Relad Barnen, před něhož je předvedli. Nicméně jeho tvář se projasnila v okamžiku, kdy uviděl zajatce, které přivedla hlídka.

„Seržante, jak jste přišel k těm zajatcům?"

„Tyhle dva," ukázal zarudlý seržant na Marka s Rayem, „je zmlátili v přístavu. Když jsme na místo dorazili my, už nebylo co řešit."

„Vy jste… vy jste…," koktal Relad a měl doširoka otevřené oči, „vy jste zvládli Šíleného Klíčníka?"

„Co je na tom tak strašně divného?" nedalo to Markovi.

„Můžete jít a jeho," ukázal na spoutaného piráta, „zavřete zvlášť a hlídejte osobně. Seržante, pokud nechcete skončit v poslední posádce na hranicích, tak vám nesmí uniknout!"

Žoldnéři opustili místnost a zanechali tam Marka s Rayem a Relada Barnena stále ještě vyvedeného z míry.

„Věděli jsme o něm," opřel se Relad lokty o stůl a tvářil se zamyšleně, „měli jsme zprávy o tom, že je ve městě, ale nikdo si na něj netroufl. Je tak vynikající šermíř, že se dokázal vysekat z mely, když ho obklíčilo osm vojáků."

„To teda toho moc neumějí," poznamenal telepaticky Ray.

„Navíc se tady narodil a město zná jako své boty, nemluvě o tom, že tu má hromadu pomocníků. Jak jste se k němu dostali?"

„Byli jsme se podívat dole v přístavu," řekl pomalu Mark, „a tam nás z neznámého důvodu napadl. Možná si nás s někým spletl. Ale měl smůlu."

„To tedy máte pravdu," nadšeně souhlasil Relad. „Teď ho čeká aréna. Poprava by byla sice vhodná, ale takhle to bude větší zábava."

„Jaká aréna?" zeptal se mírně nechápavě Mark.

„Starý Řím," upozornil ho Ray dřív, než Relad stačil něco říct.

„Aha," klepl se do čela Mark Stone. „A hry budou kdy?"

„Za čtyři měsíce. Ale teď se vraťme k vám. Předpokládám, že král vás bude chtít vidět při nejbližší audienci. Ten pirát mu už dlouho pil krev. A je pravděpodobné, že vypsanou odměnu opravdu dostanete. Takže, kde vás mohu najít, kdyby to bylo potřeba?"

„Zatím bydlíme v kupecké čtvrti, v hostinci Zelený bazilišek."

***

Byla hluboká noc. Oba místní měsíce byly sice v úplňku, ale mohutná mračna pokrývala již druhý den oblohu. Déšť se z nich lil prakticky neustále. Ulicemi Ferrumu tekly potůčky vody a odnášely splašky z celého města do moře. Byla lezavá zima, kterou ještě zesiloval vítr vanoucí z moře.

Mark s Rayem šli ulicemi k chrámu boha Keji-vala.

„Nejsem si jistý, že je to ten nejlepší nápad," vrčel Mark. kterému studená voda zatékala za krk.

„Celé dva dny tu byly bohoslužby," oponoval Ray. „Kněží to přece nemohou fyzicky vydržet. Musejí si také někdy odpočinout. Je jich tam jenom osm. Spočítal jsem je. Nemohou se střídat."

Mark jen pokrčil rameny a přestal odporovat. Možná právě proto, že ten pohyb vytvořil v plášti škvíru, kterou mu na kůži chlístla další porce ledové vody.

Přešli tiché náměstí a úzkou uličkou obcházeli chrám. Jak věděli z předchozích průzkumů, byla tam ve vysoké zdi

branka. Ray si od ní udělal klíč, či spíše paklíč.

„Ani to neskřiplo," komentoval svůj výkon při odemykání.

Protáhli se na malý dvorek, přešli ho a dalšími menšími dvířky, tentokrát nezamčenými, prošli do vnitřních prostorů chrámu.

„Počkej tady na mě," vyslal své přání Ray. „Mělo by to být někde v oblasti obětiště. Přece jen v té tmě líp vidím. Infračervené vidění je výhoda, kterou nemáš. A navíc lokátor dzeta vln mám také já, takže není co řešit."

Mark jen pokrčil rameny, protože věděl, že android má pravdu. Opřel se o zeď a popotáhl. Vypadalo to na pořádnou rýmu. I když byl očkovaný a imunizovaný proti všem chorobám, nastydnutí mezi ně nepatřilo.

Ray se podél zdi pomalu šoural chodbou. Ani pro jeho upravený zrak tu nebyl přebytek světla.

V chrámové lodi to bylo jiné. Olejové lampy vydávaly třepotavé žluté světlo a nebylo jich zas tak málo.

„Osm," cvaklo Rayovi v hlavě.

Blížil se opatrně k masivnímu mramorovému stolu, na nějž se kladly obětiny. Za ním se tyčil dřevěný, vyřezávaný oltář, na němž byly znázorněné lodě zmítané obrovskými vlnami.

Ještě včera odtud, z velké hromady darů rozmarnému bohovi, byl schopný zaměřit slabé dzeta vlny. V této chvíli tu však již bylo pusto. Mohutný stůl byl prázdný a dokonale vyčištěný. Člověk by alespoň na chvíli propadl zoufalství, to však android nedovedl. Soustředil se a zachytil nový směr, odkud vlny vycházely. Vydal se dozadu za oltář. Tam narazil na prostornou chodbu, vedoucí do hloubi chrámu. Šel ztichlým chrámem a míjel dveře, za nimiž pochrupovali unavení kněží. Na konci chodba zatáčela doprava a za jedněmi dveřmi vlevo bylo to, co sem Ray přišel hledat.

Dveře nebyly zamčené a Ray vklouzl do místnosti. Bylo to veliké skladiště nejrůznějších věcí, které chrámu věnovali věřící a jež zatím kněží nedokázali upotřebit. Ray kličkoval skladem a postupně se blížil k místu, kde musela být vysílačka. Nakonec narazil na stůl, u něhož zřejmě úřadoval mnich pověřený vedením skladu. Hned vedle u stolu Ray nalezl ve stěně ukrytý primitivní trezor. S paklíči, které měl ve výbavě, mu trvalo dobrých sedm minut, než ho otevřel. Byly tam zlaté mince, šperky, listiny a také malý šedivý váleček, v němž Ray poznal podprostorovou vysílačku Adamek-631. Jenom mu zatím bylo záhadou, že vysílala tak slabě. Nicméně na vyřešení jejího tajemství bude mít dost času, až bude v bezpečí. Vyndal ji ven a zasunul do váčku, který měl u pasu. Zavřel trezor a zamkl ho.

V té chvíli se ozval hromový rachot a ze stropu prudce sjely silné mříže, které kolem něj vytvořily velmi pevnou železnou kobku.

Ray uchopil tlustý železný prut a zkusil jím pohnout. Byl příliš silný. Na okamžik ho napadlo využít laser, který měl umístěný v ukazováčku pravé ruky, avšak v té chvíli se otevřely dveře a dovnitř vběhli tři ozbrojení mniši.

Ray přestal lomcovat mřížemi.

„Zmiz," vyslal Markovi zprávu. „Chytili mě do pasti, ale zatím mi nehrozí žádné akutní nebezpečí. Vysílačku mám. Vypadá to, že její baterie je skoro vybitá, takže nám zatím stejně není k ničemu. Zřejmě se dostala do vody a nastal zkrat. Podíval jsem se na displej a zapamatuj si, že byla sebrána na koordinátech 311-62-34, opakuji 311-62-34."

„Jdu ti na pomoc!" Mark tasil meč a chtěl se rozběhnout za Rayem.

„Nehrozí mi žádné akutní nebezpečí! Potřebujeme, aby někdo zůstal na svobodě! Zmiz odtud a já se ti nějak ozvu!"

Mark se zastavil a násilím se zklidnil. Musel uznat, že Ray má pravdu, jako obvykle. Pokud mají přežít v království Falona Pátého, nemohou vyvraždit většinu jeho obyvatelstva.

„Dobře," zastavil se Mark a vydal se k brance, kterou sem přišli. Zasunul meč do pochvy a vyběhl do deště.

3.

Mark Stone vešel do audienční síně krále Falona Pátého a usmál se. V kolika podobných sálech už byl. Místnost měla dobrých třicet metrů délky a patnáct metrů do šířky. Rozdělovaly ji dvě řady sloupů. Na stěnách visely koberce s válečnými výjevy. Podlaha však byla holá a velké tmavé dlaždice se stříbrným žilkováním podtrhovaly vznešenost tohoto místa. Okna měla mříže, přestože se audienční síň nacházela v prvním patře hradu. Na konci prázdné místnosti, na nízkém stupínku, stálo vyřezávané křeslo, kterému kdysi na Zemi říkali trůn. Na něm seděl, opřený bradou o ruku, asi padesátiletý muž. Ani volné roucho nezakrylo vystouplé břicho, nicméně Falon vypadal zachovale a jeho živé, potměšilé oči sledovaly celou cestu Marka Stonea ode dveří až k podnoží trůnu.

Mark se hluboce uklonil a řekl:

„Zdravím krále Falona Pátého, vladaře bohem seslaného této zemi," poslušně odpapouškoval pozdrav, který ho učil Relad Barnen.

„Milý rytíři," prohrábl si Falon dlouhé, bílé, pečlivě rozčesané vlasy, „nevím, jak se k tobě zachovat. Proto jsi byl pozván k soukromé audienci."

„Proto je tady taky těch deset ozbrojenců, kteří mě sledují ostřížími zraky a při prvním podezřelém pohybu dostanu šipku z kuše do zad," pomyslel si sarkasticky Mark. „Ostatně je to soukromá audience jako stehno. Když si odmyslím ty ozbrojence, tak musím počítat minimálně s těmi třemi, kteří jsou schovaní za portiriérou, která zakrývá stěnu za trůnem."

Mark mlčel a čekal na to, jak se celá situace bude vyvíjet dál.

„Na jednu stranu jsem ti povděčný, že jsi zajal Šíleného Klíčníka, a také za něj dostaneš vypsanou odměnu."

Mark se uklonil.

„Na druhou stranu je tvůj sluha chycen při loupeži v chrámu boha Keji-vala, což je o to závažnější, že je to náš hlavní bůh. Další problém je však v tom, že neukradl, i když k tomu měl příležitost, nebo si alespoň mohl myslet, že ji má, žádné zlato, ale jakousi bezcennou cetku," Falon bezradně rozhodil rukama.

„Ta věc je moje," řekl tiše Mark, „a byla mi uloupena při ztroskotání lodi. Je to rodinná památka a velice na ní lpím. Zřejmě se zloděj rozhodl zbavit se jí i svého zločinu tím, že ji věnuje božstvu…"

„Neplácej mi tu nesmysly!“ rázně uťal Markův projev Falon. „Věřím, že by to mohlo být tvoje, ale jak mi vysvětlíš, že jsi věděl o její přítomnosti v chrámu?“

Mark si zhluboka povzdychl. To byl kardinální problém, že pro tuto věc neměl vysvětlení, které by mohl Falonovi přednést a bylo důvěryhodné. Rozhodil rukama a pohyb velmi rychle zpomalil, když si všiml, jak se strážní napjali.

„Jsme s tím předmětem spojeni, Vaše Veličenstvo, a já vycítím, kde je. Musím ale být poměrně blízko. Proto jsem se o něm dozvěděl až tehdy, když jsem se dostal do Ferrumu.“

„Dobře,“ pohladil si zamyšleně vyholenou bradu Falon. „Proč jsi nepočkal, až se budou některé věci z chrámu prodávat?“

„Prodávat?“ zhrozeně se narovnal Mark. „To se u nás v Derantě nedělá!“

„Ale u nás ano.“ Falon zdvihl ukazováček na pravé ruce a usmál se. Poté se hloubavě zadíval na Marka.

„Opravdu tady vládne obchodnický pragmatismus,“ ušklíbl se v duchu Mark Stone a začal mírně doufat, že se mu podaří dostat Raye z vězení i vysílačku bez nějakého velkého krveprolití.

„Až dostanu odměnu a najdu si nějakou práci vhodnou pro rytíře a také patřičně honorovanou, mohl bych…,“ nechal viset ve vzduchu nenápadně svou nabídku.

„O tom by se dalo uvažovat,“ Falon se zamyšleně podíval na Marka a v tom pohledu sice nebylo přátelství, ale pochopení pro podobný náhled na věc.

Král se podrbal levou rukou za uchem a pak se rozhodl:

„Samdipe, pojď sem!“ křikl.

Portiriéra se zavlnila a první ze tří jejích obyvatel se vynořil na světlo. Byl to vysoký muž, jehož vychrtlost byla až pozoruhodná. Kosti mu trčely z těla, takže vypadal jako pochodující kostra. Holá lebka byla ozdobena velkýma, netopýřími ušima a dlouhý nos, trčící z obličeje jako zoban, sebou neustále pocukával. Jeho oči byly velké a záludnost z nich jen kapala. Prostě vhodný rádce pro takového krále, jakým Falon byl. Mark měl takové lidi rád, ale nejvíc na česneku, jak říkával.

„Ano, můj pane?“ uklonil se Samdip a Mark čekal, že se ozve chrastění kostí.

Nestalo se tak.

„Volal jsi mě?“ Jeho hlas tekl jako med, ale byly v něm noty, které nevěstily nic dobrého.

„Co říkáš na rytířovu nabídku?“

„Myslím si, že bychom mohli jeho šlechetného návrhu využít,“ zašveholil rádce úlisně, sklonil se ke královu uchu a cosi mu naléhavě šeptal.

Falon se rozesmál a plácal rukama do podloketníků trůnu. Mark měl nedobré tušení, které se vzápětí vyplnilo.

„To se mi líbí! Tak to uděláme!“ Falon se znovu hýkavě rozesmál.

Samdip se uklonil a odstoupil od trůnu.

„Rozhodl jsem se, že ti dám šanci vydělat si na onu věc. Vzhledem k tomu, že jsi šlechtic a vynikající bojovník, jak jsem se doslechl, budou to úkoly hodné tvých schopností. Tvého sluhu Raye propustit nemohu, ale dám mu šanci vybojovat si svobodu v aréně. Za čtyři měsíce budou velké oslavy vzniku našeho království a také svatba… Tam se tvůj sluha utká… Ale to necháme na jindy, vraťme se k tobě. Mám pro tebe celkem pět úkolů. Čtyři budou pro tebe a pátým bude onen zápas tvého sluhy. Pokud se jich zhostíš, dostaneš zpátky svoji rodinnou památku, a pokud tvůj sluha vyhraje svůj zápas, bude volný. Říkali mi, že je skoro tak dobrý s mečem jako ty. Souhlasíš s těmito podmínkami?“ Jeho hlas se nyní úlisností nápadně podobal Samdipovu.

Mark však neměl kam couvnout, a tak přikývl.

„Samozřejmě tak učiním, bude-li to v mých silách. Jen bych rád upozornil, že Ray není ani tak mým sluhou, jako spíš společníkem, neboť je to můj nevlastní bratr, a žádám, aby s ním bylo zacházeno jako se šlechticem, kterým také je.“

„Jsi volný, rytíři Marku z Kamene. Můj rádce Samdip ti vyplatí slíbenou odměnu a také ti zadá první úkol.“

Mark se uklonil a počkal, až se k němu připojí kostnatý rádce. Pak si ale řekl, že to neměl dělat. Rádce totiž smrděl. Nikoli špínou, ale neskutečným množstvím voňavek, které na sebe musel vylít.

***

Seděli v Samdipově pracovně. Mark Stone byl rád, že si rádce potrpí na přepych a okázalost. Velký stůl ho bezpečně odděloval od něj, takže byl schopný využít bohatě prostřeného stolu. Právě si pochutnával na tlustém plátku uzeného masa a zakusoval ho kulatými plody jakési místní odrůdy vína, když se Samdip odhodlal seznámit ho s podstatou úkolu.

„Dva dny odtud směrem na západ je hluboký les zvaný Symtfalský. Je to spíš rozsáhlá bažina. V něm žije rodina nebezpečných ptáků, o nichž se říká, že jsou lidožraví. Zatím se proti nim vypravilo sedm rytířů a ani jeden z nich se nevrátil. Ptáci se tu objevili před několika lety kdoví odkud. Nikdo předtím o ničem takovém neslyšel. Naše království není veliké a zprávy se tu šíří rychle. Navíc nás chrání hory, takže jsme předpokládali, že je to pokus vyhnout se placení daní.

Lidé je popisují různě, ale znáte to. Strach má velké oči. Nejdřív přicházely zprávy o zmizelých domácích zvířatech, když ale zmizeli dva berakové rytíře Malmasa i s jeho panošem, začali jsme to brát vážně…“

„Jak vypadají?“ Mark polkl pecku a málem se zakuckal.

„Jsou vysocí asi jako průměrný člověk, spíš větší. Velmi rychle běhají a neumějí létat. Jejich křídla jsou prý nevelká. Některé zprávy mluví o tom, že umějí vystřelovat svá pera jako oštěpy a těmi zabíjejí kořist na dálku. Jedno z těch per tu mám. Mohu vám ho ukázat.“

Samdip vstal a otevřel masivní truhlici u okna. Vytáhl z ní cosi, co na první pohled vypadalo jako půlmetrové černožlutě pruhované kopí. Vrátil se ke stolu, položil tu věc na něj a posunul ji k Markovi. Lehce klouzala po leštěném povrchu.

Když ji Stone uchopil do ruky, přesvědčil se, že v žádném případě nejde o ptačí pírko. Ještě tak nejvíc to připomínalo ježčí bodlinu, ale nestvůrně velkou.

„Poté co jsme nemohli najít žádného dalšího odvážného rytíře, který by je zlikvidoval, podařilo se vesničanům nebezpečné tvory zahnat do bažin ohněm. Zapálili raději svá pole, když vanul příznivý vítr, a doufali, že je oheň zabije. Ale nestalo se tak. Ptáci se usídlili v bažině a odtud vycházejí za lovem.

Vaším úkolem je zabít je a přinést jejich hlavy, aby zkrášlily trůnní sál.“

Mark si pohrával s bodlinou a přemýšlel, jak se zhostit tohoto úkolu. Bylo mu jasné, že to nebude žádná procházka růžovým sadem, vždyť si ptáci poradili s dvěma beraky.

„Mohu vám nabídnout jakoukoli výbavu z královské zbrojnice,“ projevil nečekanou velkorysost Samdip.

„To bude muset být opravdu velký nežit na zadku krále Falona, když je takhle ochotný,“ blesklo Markovi hlavou.

„Mohl by sis mě vyžádat jako doprovod,“ ozval se z vězení Ray.

„Dáme vám i doprovod,“ pokračoval po chvilce mlčení Samdip.

„To by se mi hodilo,“ chytil se toho Mark. „Docela bych přivítal, kdyby se mnou jel můj sluha Ray.“

„To… to… to…,“ koktal Samdip překvapeně, „to nemyslíte vážně!? Aby s vámi jel zločinec, který je odsouzený na smrt! No to… to…“

„Podle vašeho vyjádření nejde o výpravu, která by byla bez nebezpečí, takže bych rád měl s sebou někoho, komu mohu plně důvěřovat.“

„A místo zabití ptáků zmizíte i s tím svým sluhou!“ vyjekl Samdip hlasem, z něhož odkapával jed.

„To jste si dovolil příliš!“ zařval Mark, vyskočil a praštil pěstí do stolu, až všechny talíře nadskočily. „To děláte možná vy tady! Ale u nás v Derantě slovo šlechtice platí! Za tuto urážku vás vyzývám na souboj!“

Mark běsnil. Samdip zbledl, neboť si uvědomil, jak lehce vyřídili Mark s Rayem Šíleného Klíčníka.

Trvalo to hodnou chvíli, než se Mark zklidnil natolik, že si znovu sedl. Samdip měl ruce zaťaté v pěsti a viditelně se mu třásly.

„Omlouvám se vám, rytíři,“ řekl pak chvějícím se hlasem, „jestli jsem vás urazil. Neuvědomil jsem si v té chvíli, s kým mluvím…“

„Pokud splníte moje přání, tak po návratu z výpravy pouvažuji o vaší omluvě,“ štěkl stále ještě rozzuřený Mark Stone.

Samdip bleskově pochopil, že se mu naskytla možnost vycouvat ze souboje, a viditelně se mu ulevilo.

„Budete-li souhlasit s doprovodem urozeného Relada Barnena, nevidím důvod, proč by vás váš sluha nemohl doprovázet.“

„Dobrá,“ zavrčel Mark a v duchu se už usmíval. „Kdy budu moct navštívit královskou zbrojnici, abych se podíval, jestli se tam najde něco vhodného pro tuto výpravu?“

„Jakmile se domluvíme na podrobnostech vašeho odjezdu: Ctihodný Barnen vás tam doprovodí, jakmile se vám to bude hodit.“

***

„Je docela příjemné zase být na slunci. Moje zásoby energie povážlivě klesly. Vězeňská strava mi nestačila, a to jsem vypojil skoro všechny nepotřebné agregáty. Můj měnič jídla pracuje s velmi nízkou účinností,“ postěžoval si Ray a uvelebil se v sedle beraka tak, aby na jeho svalnatá záda dopadalo co nejvíc slunečního svitu.

„Až se vrátíme, podebatuju o tom se slečnou Swansonovou,“ odpověděl mu telepaticky Mark.

„To si dovedu představit jak. Budu ti to muset alespoň dvakrát připomenout. V její blízkosti zapomínáš na všechny sliby. Řekl bych, že musí vyzařovat nějaké podivné zapomínací paprsky. Jednou se tomu budu muset věnovat a prozkoumat to.“

„Tak bacha!“ zavrčel Mark. „Od slečny Swansonové dáš svý pracky pryč!“

Ray se otočil k Markovi a jeho koutky se roztáhly v širokém úsměvu.

„Tak jsem o tom vůbec nepřemýšlel,“ řekl a z jeho mírně kovového hlasu zaznívaly tóny, které by normální člověk považoval za radost.

„O čem,“ zeptal se Relad, který jel na svém válečném berakovi vedle nich. „Mimochodem, měl by sis dát pozor, tohle slunce je zrádné. Mohl by ses spálit.“

Už si zvykl na přátelský vztah rytíře Marka a jeho sluhy. Ale stále ho překvapovaly občasné poznámky, které pronesl jeden z nich prakticky do ticha.

„Samozřejmě o těch ptácích. Zajímalo by mě, jak se sem dostali. Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel,“ kličkoval Ray. „Mimochodem, ctihodnosti, nikdy jsem se nespálil, a to jsem se vystavoval i ostřejšímu slunci.“

„Jsou nějaké zprávy o tom, kdy a jak se tu objevili?“ přidal se k Rayovi i Mark Stone, aby zamluvil androidova slova.

„Jsou to skoro dva roky, co se první zprávy o nich dostaly do Ferrumu. Dost dlouho je nikdo nebral vážně. Takových pověstí koluje mezi prostým lidem nepočítané,“ řekl trochu přezíravě Relad Barnen. „Jenže pak…“

„…zmizeli berakové rytíře Malmaka,“ doplnil Mark, „to jsme slyšeli.“

„Ale lidé tvrdili, že našli jejich hnízdo, když je zahnali do bažin. Bylo prý obrovské a v něm tři vejce velké jako berací hlava.“ Relad měl vykulené oči.

„Co s nimi udělali?“

„Snědli je. Byly prý z toho ohně docela dobře uvařené. Taky je za to potrestali.“ Relad pokýval hlavou.

„Proč?“

„Dotkli se majetku nejmilostivějšího krále.“ Relad nechápavě zakroutil hlavou.

„Který je nedokázal ochránit,“ zabručel si pro sebe v mysli Ray.

***

„Tady končí bezpečná zóna. Sem se dostávají, jen když vyrážejí za kořistí. Jinak se prý zdržují v lese a loví tam. Nevím. Všechno jsou to jen zvěsti," pokrčil Relad rameny. „Tady v té vesnici," mávl rukou dozadu, „na vás počkáme tři dny."

„Ta hospoda byla velmi příjemná," usmál se Mark Stone a mávl rukou.

Relad s pěti vojáky je sledovali očima, a když zmizeli mezi stromy, jen sklonil hlavu a udělal svaté gesto ležaté osmy.

„Asi jsme je viděli naposled. Nicméně, vy dva," ukázal prstem na vojáky, „pojedete oklikou do vesnice na druhé straně lesa a budete tam hlídkovat. A ne aby vás viděli, kdyby se tam náhodou ocitli."

„Ano, pane!" štěkli dva vybraní vojáci a bylo jim vidět na očích, jak jsou otrávení, že nebudou moct být v hospodě se svými kamarády.

„Vy jim nevěříte?" odvážil se zeptat jeden z vojáků.

„Důvěřuj, ale prověřuj," zavrčel Relad. „Nemám nejmenší chuť přijít o hlavu, kdyby si rozmysleli souboj se Symtfalskými ptáky."

***

„Myslím, že si můžeme odpočinout. Je odpoledne, cesta byla namáhavá a já jsem si včera moc neoddychl," řekl Mark.

„Dcera toho krčmáře byla velmi hezká a zřejmě přítulná," řekl Ray a zašklebil se, což odkoukal z tridi filmů.

„Měl by ses raději podívat, jestli je tu bezpečno," uťal slibně rozvíjející se debatu Mark.

„Monitoruji okolí celou dobu. Nic většího než drobní hlodavci není v dosahu mých senzorů, což znamená minimálně kilometr," řekl klidně Ray a Mark mu věřil.

Android nikdy nezanedbal své povinnosti. Zatímco se Mark uložil do stínu pod rozložitý jehličnatý strom a bleskurychle usnul, věnoval se Ray doplňování energie.

Když se Mark k večeru probudil, měl Ray připravenou večeři ze surovin, které si vzali v hospodě. Mark Stone se protáhl a vyrazil k blízkému potůčku, aby ze sebe smyl prach z cesty.

Cosi zašustilo v křoví a Mark tasil meč. Připravený k boji jen zesílil ochranné pole na opasku.

Mark skočil ke křoví a levou rukou ho rozhrnul. Před ním stála vyděšená dívka, ruku měla před ústy, jako kdyby chtěla zadržet zděšený výkřik. Její oči byly opravdu plné děsu.

„Co tu děláš?" vyhrkl překvapený Mark. „Jsou tu lidožraví…"

„Já se jich nebojím," špitla. „Teta mi řekla, že špatně vidí, a když se nebudu hýbat, tak mě minou. Čich mají ještě horší než oči…"

Vykvikla vysokým hláskem, když ji Ray, který se objevil za ní, zdvihl do vzduchu a nesl ji k táboru.

„Tos nemusel," poslal mu Mark.

„Mohla utéct. I já bych se možná lekl, kdyby na mě vyrazil chlap s mečem."

„To ti tak budu věřit," odsekl Mark.

„Proč jsi šla do lesa?" opakoval Mark otázku, když už seděli u malého ohně.

„Teta nutně potřebovala balkunku šedivou. Ve vesnici je nemocné dítě a jenom odvar z téhle…"

„…zahání zelený kašel," doplnil Ray, který pečlivě prostudoval ještě na astronefu všechny zprávy a samozřejmě si je pamatoval slovo od slova.

„Ano," kývla dívka hlavou a Mark si teprve teď všiml, že má zelené oči, což tvořilo příjemný protiklad k jejím dlouhým blonďatým vlasům.

Upírala na Raye obdivný pohled.

„Ty víš úplně všecko," šeptla obdivně, „a máš takovou sílu…" Poposedla si k androidovi blíž. Markovi bylo jasné, že dnes bude mít první hlídku on. Vstal, protáhl se, až mu zapraskalo v zádech, a vydal se na obchůzku kolem mýtiny. Když se vrátil k ohni, nebyl tam už ani Ray, ani dívka.

Sedl si na zem a opřel se o sedlo. Naslouchal berakům, jak pofrkávají uvázaní kousek od něj, a díval se na oblohu plnou cizích souhvězdí. Nezáviděl Rayovi jeho dnešní úspěch, přál mu ho.

***

„Doufám, že ses dobře vyspal," řekl Ray, když Mark vystrčil nos zpod přikrývky a zamžoural do zářivého rána.

„Naštěstí jsem nemusel držet hlídku dlouho," usmál se Mark a protřel si oči.

„Byla unavená," opáčil Ray.

„A tys jí ještě dodal," poznamenal Mark

Dívka ještě spala. Usmívala se a z její hezké tváře vyzařovala něha. Ray potichu vstal a začal připravovat snídani. Mark se vymotal z pokrývky a vydal se k potoku, aby se umyl.

Když se vrátil, byla už Veriana vzhůru a zvědavě přihlížela Rayově činnosti. Pak vstala a vytáhla z koženého vaku nějaké bylinky a podala je androidovi.

„Nasekej to do polévky, dostane to hned jinou chuť," usmála se na něj.

„Můžu se tě na něco zeptat?" snažil se připoutat na sebe pozornost Mark. „Ty víš, jak ti ptáci vypadají. Tím, že tu musíte žít, víte o nich věci, které my nevíme."

„Proč tě to zajímá a co tu děláte?" Dívčiny zelené oči byly plné otazníků.

„Poslal nás sem král, abychom ho těch stvůr zbavili."

„To půjde těžko. Bojí se jenom ohně a jinak jsou našimi zbraněmi nezranitelní. Mají kůži tvrdší než rytířská brnění. Nejsou ani tak nebezpeční, když se ví, jak na ně. Už včera jsem vám říkala, že když se nehýbete…"

„Já vím," přerušil ji Mark, „ale mohla bys je nějak popsat?"

„Stačilo by ti, kdybych vám je namalovala?" usmála se.

„Ty to umíš?" zajásal Mark. „To by bylo vůbec nejlepší. Počkej, dám ti tabulku a pisátko."

Dívka neobratně obracela břidlicovou tabulku v rukách a nevěděla, co s ní. Mark jí ji vzal z ruky a zkusil namalovat postavičku. Vzhledem ke svému malířskému „umění" z toho vyšlo něco jako panáček malovaný dvouletými dětmi.

Veriana se rozesmála a vzala mu tabulku z ruky. Mark ještě předtím rukávem smazal svůj nepříliš povedený pokus a dívka se ponořila do práce. Nějakou dobu jí trvalo, než zvládla pisátko, ale za chvíli se na tabulce objevilo zvíře, které mělo zavalité tělo pokryté ostrými výčnělky.

„To by mohla být ona pera," pomyslel si Mark.

Dlouhý, hadovitý krk byl zakončen masivní hlavou s ostrým zahnutým zobanem, z něhož trčely trojúhelníkovité zuby. Nohy mělo zvíře dlouhé a tenké, dole zakončené čtyřprstým pařátem. Malé, složené oči shlížely na svět značně nepřívětivě.

„To vypadá jako Dlatryma z Terránie XXII," vzpomněl si na největšího dravce tamní fauny Mark.

„Žije taky v několika zoologických zahradách," připomněl mu Ray. „Ale jak se dostal sem?"

„To zase není tak podstatné," odmítl o tom přemýšlet Mark. „Co o nich víš? A jak rychle se rozmnožují?"

„Rozmnožují se pomalu. Samice klade vejce jednou za pět šest let a mláďata musí hlídat před samcem, protože ten je v rámci boje o životní prostor většinou zabije. A opravdu umějí střílet bodliny z křídel. Není to však na velkou vzdálenost. Tvůj opasek by je měl zachytit."

„To se mi ulevilo," pomyslel si sarkasticky Mark.

„Problém je v tom, že i pro tvůj meč by byli poměrně těžko zabitelní," konstatoval Ray. „Jejich kůže je pokryta oněmi pery, která jsou nejen odolná, ale i pružná."

„Probodnout se dají a ten krk nevypadá zas tak odolně," pomyslel si Mark.

„To ne, ale nezapomeň, že jsou asi dva a půl metru vysocí a jejich hlava měří tak kolem padesáti centimetrů. To je strašná zbraň v kombinaci s tím zobanem," ukázal Ray na dívčinu malůvku.

„Ještě že jsme si vzali ty kosy," poznamenal Mark, „a máme tvůj laser."

„Ale to se mi nebudeš smět moc plést okolo nich," ušklíbl se Ray.

„Jen se neboj," mávl rukou Mark.

„Vám se moje kresba nelíbí?" šeptla Veriana a zdálo se, že se dá do pláče, když tak dlouho mlčeli.

„Ne, ne, to ne," okamžitě ji utěšoval Mark, který si uvědomil, že celou předešlou debatu vedli telepaticky. „Jen jsme přemýšleli, jak tyhle potvory zabít."

„To se ještě nikomu nepodařilo," nabyla dívka na jistotě.

„My víme, ale už jsme si poradili s jinačími nepřáteli," zašklebil se Mark Stone a hlavou mu proběhla řádka bojových robotů, mamutů, pterodaktylů, bažinných ramesnic…

„Můžeš nám říct, kdy a kde se vlastně objevili?" vložil se do debaty Ray.

„My o nich víme asi čtyři roky a poprvé se objevili tady nedaleko v bažinách. Původně se jim tam asi nelíbilo, ale když je tam naši zahnali ohněm…"

„Děkujeme ti, moc jsi nám pomohla." Ray ji pohladil po plavých vlasech. „Teď se vrať do vesnice, teta na tebe už určitě čeká…"

Dívka spráskla ruce a vyjekla:

„Já na ni úplně zapomněla."

„Tak to jsi musel podat opravdu vynikající výkon," zašklebil se Mark na Raye.

Ten jenom mávl rukou.

„Nevíš, kde bychom je měli hledat?"

„Nejvíc se zdržují tímhle směrem, u jezera," mávla dívka rukou tam, kam mířili už včera.

***

Prodírali se houštinami a obcházeli holá místa. Chtěli zvířata překvapit, a ne aby tomu bylo naopak. Po dvou hodinách opatrné chůze se ocitli na okraji lesa u jezera, jehož tvar nápadně připomínal ptačí oko.

Ptáci tu opravdu byli. Mark vydechl překvapením.

„Viděl jsem je jednou v tridi, ale nedošlo mi, jak jsou velicí."

„Průměrný samec je vysoký kolem dvou a půl metru, samice je o něco menší," odcitoval Ray.

„Vím, vím," mávl Mark rukou. „To jsem rád, že jsem si ze zbrojnice vzal tuhle zbraň." Mark kolem sebe zamával čímsi, co vzdáleně připomínalo křížence mezi halapartnou a sekyrou.

Násada byla podstatně kratší, měřila kolem metru a půl, a hlavice byla lehčí, i když tvar se sekyře dost podobal. Ray potěžkal v levé ruce něco velmi podobného. Ptáci soustředěně lovili cosi v potoku, vytékajícím z jezera. Oba muži se pomalým krokem blížili k dravcům a vždycky strnuli, když se některý z nich podíval po okolí.

Když byli od nich necelých patnáct metrů, zkontroloval Mark nastavení opasku, což Ray kvitoval souhlasným kývnutím. V té chvíli si jich samec všiml. Jeho skřek byl ohlušující. Mark na okamžik střelil očima k nebi, jestli ten zvuk nerozehnal mraky, tak se mu zdál silný.

Nelétavý pták se svižně otočil k oběma vetřelcům a rozběhl se k nim. Nestvůrná hlava se kymácela na nepoměrně tenkém krku. Nevypadala však, že by měla tendenci upadnout.

Mark pozdvihl svou zbraň a připravil se k vodorovnému seku, jímž chtěl přetnout krk řítícího se dravce. Ray uskočil stranou, aby mohl zaútočit z jiného směru a ztížil tak Diatrimě útok.

Samec si vybral Marka a jeho masivní hlava se strašlivým zobanem se snesla na Stoneovu hlavu shora takovou rychlostí, že jen tak tak dokázal nastavit zbraň. Rána byla tak silná, že Marka srazila na záda. Pták se nebyl schopný rychle zastavit, takže poskytl Markovi pár potřebných okamžiků, aby se vyškrábal na nohy. Diatrima se zastavila a velmi rychle se otočila. V té chvíli už u ní byl Ray a jeho zbraň zasvištěla dopoledním vzduchem. Rána dopadla na krk. Ten se však pružně prohnul, a i když pták byl zraněn, z rozetnutého místa vytryskla sprška zelené krve, nebyla to rána smrtelná. Diatrima opět vydala ohlušující skřek.

Mark se k ní dostal zezadu a sekl jí do kolenního kloubu. Noha zapraskala a Diatrima roztáhla zakrnělá křídla. Z nich

vylétla na obě strany sprška ostrých bodlin. Několik z nich Marka zasáhlo. Odrazily se od něj, jako kdyby narazily na gumovou stěnu. Nezranily ho, ale ostré špičky prohnuly ochranné pole, Markovi se z úst vydralo zaúpění.

„To bude zase modřin," blesklo mu hlavou.

„Buď rád, že máš opasek, jinak bys vypadal jako jehelníček," ušklíbl se Ray, který se před letícími „šípy" chránil tím, že bleskurychle padl na zem.

Diatrima se belhavě obrátila k Markovi a masivní hlava opět zaútočila na kapitána jako had. Mark i tentokrát uhnul a sekl do nataženého krku. Ostří zbraně proseklo krk z druhé strany a nestvůrná hlava dopadla se zaduněním na zem. Tělo ještě chvíli stálo a kymácelo se. Pak se mu podlomily nohy a samec zdechl.

To už ale útočila samice. Byla sice menší, ale o to v ní bylo víc zákeřnosti. Zřejmě byla chytřejší než samec. Vybrala si jako cíl svých střel Raye a tomu ani bleskurychlé reakce, kterými ho vybavili při poslední úpravě v továrně slečny Swansonové, nepomohly. Šest per se mu zabodlo do těla. Naštěstí ani jedno z nich nepoškodilo některou z životně důležitých součástek. Také jeho kůže, která byla desetkrát pevnější než lidská, ho uchránila před nejhorším. Když to Mark uviděl, zatmělo se mu před očima a s nepříčetným řevem se vrhl na obrovského ptáka. Během několika vteřin samici zasadil sedm či osm takových ran, že by to zabilo i indického buvola. Samice k němu pomalu a jakoby nevěřícně otočila svou ohyzdnou obrovskou hlavu a sekla po něm zobanem. Mark si toho vůbec nevšímal a znovu a znovu sekal do těla obřího ptáka. Hlava Diatrimy dopadla na Markův hrudník silou rozjetého buldozeru. Úder ho odhodil dobrých sedm či osm metrů. Mark omdlel, a tak už neviděl, jak Ray úderem, vedeným maximální silou umělých svalů, usekl Diatrimě hlavu.

Na nic nečekal, odhodil zbraň stranou a vrhl se k Markovi, ležícímu bezvládně na polštáři vytvořeném vysokou travou. Klekl si vedle něj, stáhl ochranné pole opasku a provedl zběžnou, leč nicméně pečlivou obhlídku Markových zranění.

„Otřes mozku, zlomená tři čtyři žebra, nalomená ruka, modřiny nepočítám," zabručel nakonec spokojeně. „Nic tak vážného."

V Rayových elektronických obvodech klesalo napětí a android procitl do normálního světa, kde mu vládlo naprogramované chování. Ze stehenní schránky vytáhl dvě ampulky s univerzálním léčivým prostředkem. Natáhl je do injektoru a vstříkl Markovi pod kůži.

„Zítra by měl být vcelku v pořádku," pomyslel si spokojeně.

***

Ray utáhl poslední lýkové provazce na smyku a zálibně se podíval na své dílo. Jeho nervovou soustavou proběhl silný elektrický výboj, který by u člověka znamenal pýchu na své dílo. Opatrně na něj naložil Marka, který stále ještě pod vlivem ultrarychlých léků spal. K němu přihodil dvě useknuté hlavy Symtfalských ptáků. Přehodil si přes rameno lýkový provaz a vydal se na cestu k tábořišti, kde zanechali své beraky.

Trvala mu víc jak pět hodin. Na mýtinu dorazil, až když se už slunce sklánělo k západu. Uložil Marka na lůžko z větví a zapálil malý ohníček. Hlavy ptáků zavěsil na vysokou trojnožku z čerstvých větví, aby se alespoň trochu v dýmu vyudily, a na malou trojnožku vedle zavěsil kotlík, kam nasekal maso z kýty samice.

Vývar dostane Mark, až se probere, a já si dám zbytek masa, abych doplnil zásoby energie. Měnič potravy sice nepracuje s bůhvíjak vysokým koeficientem, ale každý joul dobrý, řekl si Ray a na rožeň napíchl kus masa větší než Markova hlava.

4.

„To jsem rád, že vás vidím zdravé a připravené k dalšímu úkolu." Samdipova protáhlá tvář ovšem nevyjadřovala žádné obzvláštní nadšení.

„Musím přiznat, že boj se Symtfalskými ptáky byl náročnější, než jsem si představoval," zavrtěl hlavou Mark. „Proto jsme se vrátili o několik dní později, než jsem počítal. Musel jsem si doléčit pár drobných zranění, která jsem utrpěl."

„Na další úkol máte několik dní čas," usmál se Samdip a jeho úsměv nevěstil nic příjemného ani dobrého. „Dokonce bych řekl, že asi čtrnáct dní."

„Byl bych rád, kdyby mě i na další úkol mohl doprovázet můj sluha. Jeho pomoc je nedocenitelná," Mark se tvářil vážně.

„Nevidím v tom žádný problém," opět vycenil zuby Samdip a špička tenkého nosu se mu zacukala. „Elernská hygra se objevuje u ostrůvku Elerna jednou měsíčně. Vždy když je měsíc Nolf v úplňku. Ten ostrov není daleko od Ferrumu. Dokonce by se dalo říct, že je strategickým bodem ochrany našeho hlavního města. Brání v přístupu lodím, které by nás mohly napadnout, a je tam tudíž poměrně velký válečný přístav. Tady máte všechny podklady, které o ní máme," hodil Markovi nevelkou složku přes stůl.

Klouzala po hladkém povrchu a málem srazila broušený pohár, v němž měl Mark víno, které bylo právě tak chutné jako Samdip příjemný. Mark pohár zdvihl právě včas a druhou rukou zachytil složku, aby nespadla na zem.

„Teda jako barman by ses živit nemohl," ušklíbl se v duchu.

Dovnitř vešel sluha s dvoulitrovým skleněným džbánem, v němž se rudě převalovalo těžké markisské víno.

***

„Je to potvora velká jako loď, s mozkem asi jako oliva, kterou si dávají ženy do pití," vrčel Mark Stone a díval se z okna hospodského pokoje.

„Vím, co je oliva," ozval se Ray a díval se, jak Mark brunátní. „Avšak nejsem si jistý velikostí jejího mozku. Její chování vykazuje vysoký stupeň přizpůsobivosti a inteligentní jednání. To, že vypadá jako terránští žralouni, nás ještě neopravňuje…"

„Jak to myslíš?" otočil se Mark od okna, z něhož pozoroval přístav a moře.

„Vrací se jednou za měsíc, vybírá desátky, pravda, ve formě lidského masa. Když je nedostane, zaútočí na ferranské

lodě. To je důležité! Na ferranské lodě! Na žádné jiné!“

„Toho jsem si nevšiml,“ zamyslel se Mark „Jenže tohle je nám všechno pendrek platné, protože nám to nepomůže ji zabít. V celém tom spisku není jediný zaznamenaný případ, kdy se podařilo hygru zlikvidovat.“

„To není. Ale včera, když ses opíjel dole s tím kapitánem…“

„Jaký opíjel!“ vyjel Mark Stone. „Sháněl jsem informace!“

„Jo,“ pokýval rozšafně hlavou Ray, „a plného informací jsem tě nesl po půlnoci sem nahoru do pokoje. Až do rána jsi o sobě nevěděl.“

Mark Stone dvakrát polkl, aby se uklidnil, a pak řekl:

„To pití je zrádné a kapitán Hakmet má plechový žaludek.“

„Máš ve všech bodech pravdu,“ souhlasil Ray. „Ale zaregistroval jsi tu písničku, kterou zpíval slepec, co seděl u krbu?“

Mark se opřel zadkem o parapet okna a chvíli marně přemýšlel. Pak bezradně zavrtěl hlavou.

„Matně si vzpomínám, že tam někdo zpíval, ale o čem…,“ rozhodil rukama.

„Zpíval ti to nebudu, je to dlouhá píseň, však mu taky trvala skoro půlhodinu, než ji dozpíval. Takže když pominu bouře, poklady, mrtvé milenky, potopené lodě, tak nás budou zajímat tyhle tři sloky:

Malý ostrov zachránil nás.
Stará hygra odplula pryč zas.
Však první míle na moři,
ona se u lodi blízko vynoří.

Z velké kuše letí střela,
obloukem si to sviští vzduchem.
Rána je to vskutku skvělá,
Jed do těla vniká uchem.

Zmítá se obr na moři,
smrt se k němu blíží,
to sám Keji-val k nám hovoří,
a laskavě na nás shůry shlíží.

Tady máš návod, jak zabít hygru. Musí existovat jed, který na ni zabere.“ Ray se usmíval, protože věděl, že v takovýchto situacích se lidé usmívají.

„Jenže jedů jsou přehršle, a který z nich působí na hygru?“ Mark byl skeptický. „Ta píseň může být výmysl, nebo je strašně stará a nikdo si už nepamatuje…“

„To máš možná pravdu, ale vylučovací metodou bychom mohli…“

„Nemáme zas tak moc času. A v tomhle spisku,“ Mark ukázal na listiny, které měl Ray před sebou rozložené na stole, „se o ničem takovém nepíše.“

„Uděláme průzkum,“ nedal se Ray.

Mark došel ke stolu a sedl si. Na prkénku před ním bylo uzené maso a chlebová placka. S chutí se pustil do jídla. K masu přikusoval místní obdobu cibule. Sousta prokládal vínem. Sem tam mastnýma rukama prolistovával papíry, které dostali od Samdipa. Věděl, že je to zbytečné. Pokud by tam byla nějaká krupinka informací, Ray by ji určitě objevil. Jeho analytický mozek byl v tomto ohledu nedostižný.

„Kdyby tě tak viděli členové klubu gurmánů, nebo slečna Swansonová,“ neodpustil si rýpnutí Ray.

„Tak by dostali hysterický záchvat,“ připustil Mark, ale zkazit si chuť nenechal. „Ale tohle maso je něco tak lahodného, že na Zemi jsem se s ničím takovým nesetkal.“

„Abychom se dostali o kousek dál,“ pokračoval Ray, „ty navštívíš Relada Barnena a já se vypravím…“

„…do vesnice den cesty od Ferrumu,“ doplnil Mark.

Ray sebou trhl a dlouze se na Marka zadíval.

„Jak jsi na tohle přišel?“ procedil mezi zuby.

Mark se natáhl pro sklenici se zkvašenou šťávou z horských ořechů, neboť víno došlo, a zhluboka se napil. Pak si opět dolil. Zašklebil se na Raye:

„Nemohl bys dojít dolů pro nějaké víno? Tohle není k pití. Chutná to jako staré ponožky.“

„Nebo jako tvůj převlek na Sylwě,“ dodal Ray a zamířil ke dveřím.

„Logika a paměť není jen tvoje doména,“ zašklebil se Mark na androida, který byl evidentně vyvedený z míry. „Nicméně můžeš mi prozradit, o čem bych měl debatovat s rytířem Jeho královské Výsosti? Ten určitě nebude nic zajímavého…“

„On určitě ne,“ souhlasil Ray. „Ale logicky vzato,“ řekl trochu uštěpačně, „určitě bude mít svého alchymistu nebo něco takového. A je dost vysoko v hierarchii království, aby to byl člověk s nezanedbatelnými vědomostmi.“

„To máš pravdu,“ neochotně souhlasil Mark a znovu se začal věnovat uzenému před sebou.

Pomlaskával, až drčely tabulky v oknech.

***

„Trvalo ti to celé tři dny,“ vrčel Mark, když se Ray objevil ve dveřích pokoje.

Ležel v posteli, neboť bylo časné ráno. Jeho jasné oči však hlásily, že tentokrát šel spát brzy a střízlivý. Jen vynikající

mechanický androidův nos zachytil jemnou vůni ženského těla, která ještě nevyprchala otevřeným oknem.

„Myslím, že jsi nezahálel," odpověděl dvojsmyslně Ray.

„Předpokládám, že ty také ne," odsekl Mark a vyskočil z postele. „Mám strašný hlad. Promluvíme si o celé věci později, až mi to zase začne pořádně myslet."

Oblékl si šaty, pečlivě složené na truhle vedle krbu. Netrvalo ani deset minut a vyrazili ven.

Mark se proplétal křivolakými ulicemi Ferrumu a stále stoupal směrem do kopce, tam, kde žili bohatší lidé. Ray se zájmem sledoval hemžení místních obyvatel. Občas zapnul záznamové zařízení a natáčel zajímavější situace. Například jednoho malého vyhublého kluka, poměrně však slušně oblečeného, z něhož se vyklubal velice šikovný zloděj. Jen během několika málo okamžiků připravil dva muže o váčky s penězi a jedné vyšňořené obtloustlé zbohatlici sebral nejen vyšívaný váček na peníze, ale také dva zlaté náramky.

Mark si svého okolí nevšímal, hledal nějakou jídelnu, kde by utišil hlad. To byla jediná nevýhoda jejich hostince, ráno tam nedávali žádné jídlo. K němu se žádní zloději nepřibližovali. Jeho meč byl dostatečnou výstrahou všem, kdo by si s ním něco chtěl začít.

Jednu chvíli se museli nechat unášet hustým davem a vyplatilo se jim to. Dav vylétl, jako špunt z láhve, na velké náměstí zaplněné množstvím stánků s nejrůznějším zbožím. Přestože bylo ráno, bylo tu lidí jako much na hnoji. Služebné nakupovaly maso, ryby, zeleninu, prostě všechno, co bylo potřeba na provoz domácností jejich pánů. Sem tam se tu objevili i muži, ale ti se spíš zajímali o oblečení, zbroj či zbraně.

Slunce stoupalo výš, ale zatím bylo ještě příjemně. Pofukoval slabý větřík, který zavál k Markovu nosu vábnou vůni pečeně. Stone se propletl mezi několika stánky a zastavil se před pláckem, který byl zastřešený plachtou napjatou na několika tyčích.

Ve stínu byl umístěný pult, na němž stálo několik soudků a baterie láhví s vábným obsahem. Nejvíc však Marka zaujal masivní přenosný gril na dřevěné uhlí, na němž se opékaly šťavnaté kousky masa. Ten obsluhovala drobná žena, které díky žáru grilu vyskočily na tvářích rumělce. Jídlo a pití roznášel vysoký, hubený muž v sněhobílé zástěře. Pod plachtou bylo pět stolků, každý pro čtyři zákazníky. Mark měl štěstí, že se právě zvedl od jednoho stolku námořník, který zaplatil. Bleskurychle se přesunul na volné místo, aby mu ho náhodou někdo nezasedl.

Ray se opřel o zeď nejbližšího domu a vypadal, jako kdyby patřil k těm nejlenivějším flákačům v celé Galaxii. Za chvíli se uvolnil zbytek stolu, u něhož trůnil Mark Stone, obklopený několika talíři plnými dobrot, grilovaného masa, salátů, a také vysokým skleněným pohárem plným napěněného světlého piva.

Ray si šel okamžitě sednout k Markovi. Objednal si také jídlo a pití, aby nebudil pozornost. Způsobně a pomalu jedl.

„Zjistil jsi něco?" zeptal se tiše Ray.

Mark kývl, ale protože měl plná ústa, nemohl ihned odpovědět.

„Tak zatím jez a já ti poreferuji, co jsem zjistil." Ray odložil dvouzubou vidličku a způsobně si utřel ústa do rukávu. „Bohužel nevědí, jaký jed by bylo možné na hygru použít. Ale mluvily obě o tom, že v severním výběžku Krausských hor…"

„To jsou ty na západě," kývl vědoucně Mark.

„…jsou dvě malá údolí, kde žije nesmírně bojovný kmen Pravádů. Král si s nimi nedokázal poradit a ani se vlastně o to nikdy pořádně nepokusil. Stačila zkušenost jeho děda, kterému bojovníci kmene prakticky zlikvidovali celé vojsko. V jejich údolích prý rostou jabloně, které rodí jedovatá jablka. Podle pověstí to má být nejsilnější jed, který tady znají. I malé škrábnutí je smrtelné. Ale jsou to pověsti, protože k Pravádům se už dlouho nikdo neodvážil. Nemají rádi, když je někdo vyrušuje. Veriana říkala, že jejich území je ohraničeno kůly s nabodnutými lebkami, což dost jasně ukazuje na jejich vlídnost."

„Heuréka," nadšeně zařval Mark tak, že na okamžik ztišil skoro celé tržiště.

Pak jen odmítavě mávl rukou na hostinského, který se k němu řítil, jestli se něco nestalo. Za okamžik zase už hluk, způsobovaný nakupujícími, smlouvajícími, kradoucími, nastoupal na obvyklou úroveň.

„Jak to myslíš?" podíval se na něj Ray.

„Barnenův lékař mě zavedl do místní univerzitní knihovny."

„Tady mají univerzitu?" nechápavě zavrtěl hlavou Ray a rozhlédl se kolem.

„No, na Zemi by se tomu tak říkat nedalo, ale tady, při jejich úrovni vzdělanosti, je to opravdu vysoké učení. V jedné z knih, které pojednávají o místní fauně, jsem narazil i na zmínku o hygrách. Víceméně se tam opakovalo to, co jsme dostali od Samdipa. Jediné, co odlišovalo tuhle knihu od Samdipových poznámek, byly obrázky. Na dvou požírala hygra lidi, na třetím jí do tlamy letěla střela, na níž byla napíchána jablka. Obrázek jsem si obkreslil, ale nevěděl jsem, co tím malíř myslel. Teď je mi to zcela jasné," bouchl Mark pěstí do stolu, až pohár nadskočil.

Ray se zamyšleně podíval na Marka.

„Budeme se muset vypravit do hor."

„Teď není období zrání jablek," namítl Mark a ukousl si z rostliny jen velmi vzdáleně připomínající salát, avšak chuťově přímo božské.

„To Pravádi vědí taky, ale bránit se musí celý rok."

„Jasně," oddychl si Mark, „musí je někde skladovat. O to to bude těžší," konstatoval.

***

Krausské hory se jim zdvihaly před očima. Jeli už čtvrtý den a jejich berakové měli svěšené hlavy mezi přední nohy, což bylo jasnou známkou jejich vyčerpání. Naštěstí je provázelo snesitelné počasí. Již druhý den sledovali břehy horské říčky.

Mark zarazil svého beraka před ohromným balvanem, z něhož se vodopádem řítila ledová voda a rozstřikovala se v tisících krůpějích. Padající voda vytvářela jemnou mlhu, která zahalovala koryto říčky. Ray zastavil své zvíře vedle něj.

„Tady budeme muset sesednout a nechat je tady. Mají tu dostatek žrádla.“

Mark souhlasně přikývl: „Já vím. Tohle je podle mapy nejnižší část Mordosské stěny. Jen tady je šance dostat se na náhorní plošinu, když nepočítáme dva průsmyky, které ovšem Pravádové hlídají jako oko v hlavě.“

„Nahoru se dostaneme,“ prohlédl si Ray znalecky rozpraskanou, skoro sto metrů vysokou stěnu před sebou.

Ray si vypomohl antigravitační jednotkou a během několika málo minut byl na vrcholu. Spustil dolů lano a postupně vytáhl nahoru všechny věci, které považovali za nutné vzít si s sebou. Na závěr vytáhl i Marka.

Stone si sedl na okraj převislé skály a kochal se nádherným pohledem na vodopád řítící se do údolí. Mraky se protrhly, sluneční paprsky se tříštily na rozprášených kapkách a vytvářely duhu. Mark se zasnil, ke štěstí mu v tom okamžiku scházela jen dvanáctiletá whiska Fettercain, které nedávno dostal dvě láhve od admirála Neumana, slečna Swansonová a také jedovatá jablka Pravádů. Stone se zašklebil, odtrhl pohled od vodopádu a vstal.

Upravil si náklad na zádech, meč v pochvě a malou kuši na boku. Ray mezitím klidně stál a dobíjel si baterie.

„Už jsi schopný pokračovat v cestě?“ zeptal se při prvním Markově pohybu. „Máme před sebou ještě dost dalekou cestu. Od údolí, kam se potřebujeme dostat, nás oddělují dva horské hřebeny. Nejsou sice příliš vysoké, a pokud se nebudeme flinkat, mohli bychom nad údolím být někdy k večeru.“

Vyrazili šikmo vzhůru, kudy vedla přirozená stezka. Využívali malých, zakrslých stromků a keřů jako opory. Překračovali splazy drobného kamení, které hrozily každou chvíli zřícením, nohy jim klouzaly po nafialovělém mechu, hojně porůstajícím svahy Krausských hor, šplhali po příkrých skalách a vytrvale se blížili k cíli.

***

Muž i android leželi na holém skalním hřebenu a nahlíželi do hlubokého údolí před sebou. Bylo široké dobrých pět šest kilometrů a dlouhé víc. než dohlédli. Ray zřejmě zachytil Markovu myšlenku, když odpověděl do ticha:

„Podle mapy je dlouhé víc jak patnáct kilometrů. Jsou tu tři vesnice a támhleta vpravo je největší.“

„Ještě že jsme si dali tu práci a vzali z Neptuna pořádnou mapu,“ pomyslel si Mark Stone, „a lano.“

„Kdo že si dal tu práci?“ zeptal se nevěřícně Ray.

„No jo,“ otráveně odsekl Mark, „byls to ty. Ale je to tvoje práce, a ne moje,“ doplnil. „Je sice padesát let stará, ale zatím posloužila vždycky dobře.“

Bylo už šest hodin a v tuto roční dobu se stmívalo kolem osmé hodiny. Měli tedy dobré dvě hodiny na to, aby se dostali na dno údolí.

„Půjdeme doleva, tam se zařezává do stěny krátké údolíčko,“ ukázal Ray prstem.

Jeho zrak byl lepší než Markův. Stone se zadíval udaným směrem a teprve nyní si všiml tmavého stínu ve skalní stěně. Přikývl a stáhl se za hřeben.

„I kdybychom slanili tady, asi by si nás nikdo nevšiml,“ zabručel, když si uvědomil, že ho čeká navíc další tři kilometry chůze ve skalnatém terénu.

„Myslíš si, že riskovat prozrazení je vhodné? A slaňovat v noci by nebylo nejjednodušší,“ oponoval Ray a vydal se na cestu.

Mark už byl unavený. Čtyři dny úporné jízdy až do vyčerpání beraků, celodenní výstup a pochod v horách, to všechno by spotřebovalo energii i daleko trénovanějších mužů. Markova silná vůle však nahrazovala nedostatek odpočinku. Pochodoval a okolí příliš nevnímal. Šlapal za Rayem a spoléhal se, ostatně zcela oprávněně, na androidovu pozornost.

Za hodinu byli u průrvy. Ray vytáhl z batohu stometrové korbiové lano. Jako prst silné lano ze speciálně vyvinuté umělé hmoty uneslo tunu a bylo skoro průhledné. Ray ho dračí smyčkou přivázal ke kameni a kotouč hodil do hlubin. Dosáhlo až na dno průrvy.

Mark vyčerpaně seděl na zemi a mohutně oddychoval.

„Alkohol na fyzičce nepřidá,“ konstatoval uštěpačně Ray.

„Aby ti nezrezavěly obvody,“ zavrčel Mark, který únavou ztratil valnou část svého obvyklého smyslu pro humor.

Ray vyhodnotil situaci a vyřešil ji tím, že vytáhl ze schránky na pravém stehně dvě tablety, ostře zelenou a fialovou.

„To ti odbourá kyselinu mléčnou ve svalech a dodá potřebnou energii,“ natáhl ruku k Markovi.

Ve druhé třímal čutoru s vodou.

Mark vděčně tabletky přijal. Neobliboval si chemickou podporu svého těla, ale když to bylo nezbytně nutné, nebránil se jí. Dobře věděl, že by mu Ray nedal nic, co by mu mohlo uškodit.

Ray znovu vytáhl nahoru lano, přivázal na jeho konec věci, které mohou potřebovat, a spustil je opět dolů. Zbytek zamaskoval hromadou kamení. Pak zmizel za okrajem skály i on. Mark slastně odpočíval a rozvaloval se v paprscích zapadajícího slunce. Cítil, že únava mizí jako mávnutím čarovného proutku.

Uplynulo deset minut a lano se zatřepalo. Mark se naklonil nad hlubinu a uviděl, že Ray je dole. Nyní se přichystal ke slanění i on. Mírně zesílil výkon svého opasku jako ochranu, kdyby při dopadu na skálu došlo k nějakému drobnému zádrhelu, a překulil se před okraj skály. Odrážel se nohama a sjížděl dolů. Sto metrů slaňování mu netrvalo nijak dlouho. S povzdechem dopadl na dno údolíčka. Podíval se na kolmou stěnu nad sebou a představil si, že když všechno dobře dopadne, bude muset těch sto metrů za několik hodin šplhat vzhůru, a to půjde daleko pomaleji než sešup dolů. A také to bude daleko namáhavější. Šklebil se při tom, jako kdyby se místo své oblíbené whisky napil desetiprocentního octa.

„Máme hodinu na to, aby sis odpočinul,“ řekl Ray.

Mark s úlevou vyhledal malý plácek porostlý tou nejhebčí travou v dalekém širokém okolí. Aspoň o tom byl Mark přesvědčen. Než však ulehl, musel odtud vyhnat několik metr dlouhých, hadům podobných zvířat, která si dělala na totéž místo nárok.

„Nevšímej si jich, jsou neškodní,“ poznamenal Ray. „Naopak lapají hmyz, který by tě jinak obtěžoval.“

„Nejsou mi sympatičtí,“ zavrčel Mark.

Poté však, co na něj udělal nálet jeden z příslušníků hmyzí říše o velikosti mužské dlaně, změnil názor.

***

Marka probudilo prudké zatřesení. Mrzutě se ohnal, protože mu to přetrhlo krásný sen o dovolené na Terranii XXIV, kterou trávil se slečnou Swansonovou. Když otevřel oči, zjistil, že je tma a Ray už má na zádech notně splasklý vak, na němž měl přidělanou i pochvu meče. Právě zkoušel, jestli na zbraň lehce dosáhne a jestli se dá dobře tasit. Mark si protřel oči a sedl si. Pak s povzdechem vstal, zvedl svůj vak, který ležel vedle něj. Hodil si ho na záda. Oba, muž i android, se vydali k ústí údolíčka.

Ray zamířil přímo k vesnici. Jeho smysly propátrávaly tmu, aby nebyli překvapeni. Pravádové si však byli jisti na svém území nedotknutelností a žádné hlídky nepostavili.

Kolem jedenácté hodiny dorazili Mark s Rayem k vesnici. Všechna světla už dávno zhasla. Propátrali několik hospodářských stavení. Mark doufal, že sklad jablek bude někde stranou od obytného domu, aby se něco tak jedovatého nedostalo do rukou všetečným dětem. Do obytných domů si zatím netroufli.

„Budeme muset navštívit ten velký barák uprostřed vesnice," šeptl Ray.

„Předpokládám, že to bude svatostánek nějakého místního boha, a tudíž je naděje, že bychom jablka mohli najít tam," souhlasil Mark.

Masivní budova měla obrovské vstupní dveře, byly minimálně dvakrát vyšší než člověk. Neměly zámek ani závoru. Nechtělo se jim je použít. Bylo to příliš nebezpečné.

Ray oběhl svatostánek a zjistil, že má ještě jedny malé dveře na levé straně budovy. Také nebyly zamčené. Vklouzli dovnitř a chodbičkou se dostali do vnitřní části chrámu. Měl tvar obdélníku a vysoký strop podpíraly štíhlé dřevěné sloupy zhotovené z kmenů horských stromů. Chrám osvětlovalo osm masivních železných košů, v nichž plápolal modravý oheň. Vchodové dveře zdobil masivní kamenný portál, v jehož výzdobě převládaly velké znetvořené lidské tváře. Jinak byly stěny hladké, bez jakékoli výzdoby.

„Připadá mi, jako kdyby to nestačili dodělat," poznamenal Mark.

„Hm," souhlasil Ray.

Na druhé straně chrámu se tyčil masivní kulatý stůl na půl metru vysokém stupínku. A na něm mísa seschlých jablek. Nebo něčeho, co se tomuto ovoci podobalo. Kromě toho tam ležel dlouhý dvouruční meč, cosi podobného srpu a ještě několik dalších drobnějších věcí, které si Mark nestačil dobře prohlédnout.

„Myslíš si, že by nám to mohlo stačit?" zeptal se Mark Raye a ukázal na jablka..

„Asi ne," pokrčil android rameny ve zcela lidském gestu. „Ale někde je tu musí mít uskladněné!"

V té chvíli vrzla velká vrata a začala se pomalu otevírat. Oba vetřelci se bleskurychle rozhlíželi a hledali nějaký úkryt.

„Támhle," ukázal android na portál.

Oba se rozběhli. Naštěstí to neměli daleko a jako stromové veverky se bleskurychle vydrápali na vrcholek portálu. Zalehli právě včas.

Dvoukřídlé dveře se otevřely dokořán a dovnitř vešlo procesí čítající asi třicet lidí. Měli na sobě dlouhé zelené řízy, přepásané širokými rudými opasky, na nichž se pohupovaly do rytmu kroků velké bojové dvoubřité sekery, oblíbená zbraň Pravádů. Táhlými hlasy prozpěvovali jakýsi hymnus. Ray pečlivě pořizoval záznam a Mark se snažil neudusit se. Prach na portálu ho nutil ke kašli. Nakonec si musel překrýt nos kusem rukávu košile, který si rychle utrhl.

„Podívej, mají nějakého zajatce," upozornil kašlajícího Marka Ray.

„Počkej." Mark tiskl hlavu dolů a snažil se ovládnout záchvat kašle. „Mohli by to tady občas uklidit," zavrčel, „kdo se tady pak má schovávat!"

Ray tu poznámku nechal bez odpovědi. Za chvíli se Markovi podařilo záchvat zvládnout, a tak mohl opatrně zdvihnout hlavu. Uprostřed pochodujících kněží či věřících šly tři ženy. Dvě byly štíhlé a vysoké, třetí byla jejich přesným opakem, byla širší než vyšší a vypadalo to, že její kosti jsou z oceli. Šla kolébavým krokem a Markovi se zdálo, že pod jejími těžkými kroky duní celý chrám.

Muži se zastavili a vytvořili půloblouk otevřený ke stolu. Ženy došly až k němu a zastavily se. Proti nim vyšel vysoký, nesmírně tlustý muž, vyšší než Mark. I pod zelenou řízou, vyšívanou rudými obrazci, bylo vidět jak se mu natřásá sádlo. Klepal se jako huspenina. Zastavil se u stolu a promluvil. Jeho hlas byl zvučný a nesl se nad slábnoucím zpěvem mužů.

Markovi odlehlo, když zjistil, že mluví srozumitelně.

„Ano, na celé planetě je zatím jen jediný jazyk," potvrdil jeho dohad Ray.

„Musíme je zachránit," kývl Mark ke třem ženám.

„Snad se naskytne příležitost," souhlasil s ním Ray.

„Dnes, při příležitosti slavného vítězství v bitvě U měsíčního kamene," hřměl knězův hlas chrámem, přijme bůh Keji-val naši oběť a dokáže tak tím, že nám odpouští viny, kterých jsme se dopustili od poslední slavnosti. Tři z vás napodobí tyto tři svaté ženy! Pokud jste čistí, přežijete! A nyní přistupme, vojevodové a válečníci, k výběru."

Třicítka mužů se dychtivě pohnula kupředu. Velekněz vytáhl odkudsi z hlubin svého zdobného roucha tři dřevěné hvězdice a vyhodil je do vzduchu. Muži se rozběhli chrámem a snažili se je zachytit. Vzhledem k asymetričnosti ramen, hvězdice letěly klikatě a jedna z nich přilétla až k Rayovi. Okamžitě ji srazil dolů, jako kdyby jen narazila do kamenného portálu. Nikdo si ničeho nevšiml. Dvojité zajásání oznámilo dva šťastlivce, kteří se zmocnili hvězdic a dokázali s nimi uniknout svým pronásledovatelům a předat je velekněži.

Třetí uvízla v ozdobě na jednom ze sloupů chrámu. Ihned se po něm pokusilo vylézt několik mužů a mezi těmi dole se strhla regulérní rvačka poté, co původní majitel byl sražen ze sloupu. Z ní se vynořil jako vítěz hromotluk se zjizvenou tváří a lokty odrážel pokusy ostatních vyrvat mu jeho kořist. Valil se chrámem jako bojové vznášedlo. Kolem něj se prohnal malý a šlachovitý muž, který také cosi třímal v ruce. Doběhl ke knězi a předal mu to. O okamžik později se

dostal ke knězi i zjizvenec.

„Svatá Keji-valova hvězda se rozlomila," zpěvavě oznámil smutný kněz. „Znamená to pro nás, že přijdou zlé časy!" Kněz plynule přešel do litanie líčící možné problémy Pravádů.

Kýval se přitom do rytmu a sádlo ho následovalo o půl taktu za ním. Muži stáli kolem něj, kromě tří čtyř, kteří utrpěli při boji o hvězdice nějaká zranění a zůstali ležet v bezvědomí tam, kde padli. Vytřeštěné oči vybraných bojovníků potvrzovaly knězovy obavy.

Uplynulo dobrých deset minut, než velekněz došel dech a také možné problémy, které jejich kmen čekají. Pak pozdvihl hvězdice nad hlavu:

„Nicméně musíme pokračovat v obřadu, neboť jen tak můžeme utišit nelibost našeho pána. Větší část hvězdy přinesl Čeirny z klanu Sagon, a proto on bude tím třetím!" rozhodl velekněz.

Onen malý bojovník zajásal, zdvihl ruce k nebi a zaječel, až se chrám otřásl.

„Ten by mohl plašit hygry," pomyslel si Mark, s nímž to škublo.

„Normální lidské hrdlo není schopné, podle statistik a výzkumů, vyloudit takový zvuk," poznamenal Ray.

„Tady vidíš, jak jsou věda i statistika nedokonalé," opáčil Mark.

Jakmile dozněla ozvěna výkřiku chrámem, muži se opět seskupili do půlkruhu. Na Čeirnyho zbyla ona silná žena. Všech šest došlo za zpěvu ostatních k míse a slavnostně si vybrali každý jedno jablko. Po vysokém tónu, který vyzpíval jen kněz, nastalo ticho. Na pokyn se vybraní zakousli do oněch plodů. Mark napjatě pozoroval, co se bude dít. Všichni snědli celý plod a položili ruce na stůl. Drásavé ticho chrámu porušil velekněžův hlas:

„Je dokonáno!" zařval. „Bůh přijal oběť a další rok nás bude chránit před úklady našich nepřátel. Můžete se rozejít ke svým klanům a oznámit boží přízeň."

Muži se seskupili kolem oněch šťastných a plácali je po zádech. Jen Čeirny se netvářil nikterak nadšeně. Kněz chvíli nechal volný průběh dění.

„Nyní splňte poslední část obřadu!"

Dva muži popadli své mladé dívky, třetího popadla za ruku ona mohutná žena a zmizeli se svými partnery malými dveřmi, kterými je následoval i kněz důstojným krokem. Nesl v natažených rukách mísu, v níž nezbylo jediné jablko.

„Mají je tady," usmál se pro sebe Mark. „Ale kde?" zchladil jeho nadšení Ray.

„Máme před sebou zbytek noci a chrám není tak velký," neztrácel víru Mark.

Slezli dolů a šli zkontrolovat Pravády. Všichni, včetně kněze, opustili chrám.

***

Propátrali celý chrám, ale zásoby jablek nenašli.

Jediné místo, kam se nedostali, bylo podzemí. Dveře byly zajištěny tak, že ani Ray je nedokázal otevřít bez násilí. Zklamaně se vraceli zpátky. Otevírali ještě jednou všechny dveře a kontrolovali místnosti za nimi. V jedné z nich, která zřejmě sloužila jako skladiště, si Mark všiml škvíry v podlaze. Proudily odtud totiž slabé, namodralé světelné paprsky. Mark si klekl na koleno a přiložil oko ke skulině.

„Pod námi vede chodba," řekl vzrušeně, když se narovnal.

Ray zavřel dveře za sebou. Rozsvítili svítilny a pátrali po něčem, co by jim pomohlo dostat se tam, kam potřebovali.

„Támhle," ukázal Mark nahoru, kde bylo falešné patro.

Bez ladu a skladu tam ležely narovnané jakési bedny. Vylezli nahoru po žebříku, který sténal pod Markovou váhou. Nebyl na ni stavěný. Pravádové jsou vesměs drobní a hubení, až na výjimky, jakou byl kněz.

Ray postával u žebříku, stále mu nedocházelo, co Mark chce udělat.

„Tak mi pojď pomoct," funěl Mark Stone, když se snažil dotlačit jednu z beden na okraj falešného patra.

Ray se ťukl do čela, kdysi ten posunek viděl v jakémsi prastarém tridi, a přiskočil na pomoc. Bedna se pomalu a se skřípáním sunula po dřevěné podlaze. Nakonec se převážila přes okraj a se strašným rachotem dopadla o patro níž. Prorazila dřevěná prkna a roztříštila se o kamennou podlahu chodby vedoucí kamsi do podzemí.

Slezli k otvoru a obhlédli situaci. Bylo vidět chodbu vedoucí na obě strany.

„Počkej tady," řekl Ray a vyšel ven.

Mark zůstal v místnosti. Ray šel zkontrolovat, jestli hluk nepřivolal nějakého nezvaného návštěvníka. Všude bylo ticho.

Když se Ray vrátil do skladiště, spouštěl se právě Mark do vzniklého otvoru. Chodbu osvětlovaly podivné skvrny na stěnách, které vytvářely ono namodralé světlo, jež Mark zahlédl škvírou.

Ray se k sklonil k jedné z nich a po chvíli řekl:

„Je to zvláštní druh mechu, přesněji řečeno je to jakási masožravá varianta mechu. Tím světlem k sobě láká hmyz…"

Mark se vydal dál chodbou a narazil na dveře. Byly zamčené.

„To by mohly být ty, co jsme nemohli otevřít," pomyslel si a Ray mu to odsouhlasil, když si promítl plánek chrámu.

Vyrazil zpátky kolem Raye. Po několika desítkách kroků objevil po stranách čtvery dveře. Otevřel první a okamžitě zajásal:

„Tady to je! Našel jsem to!"

Ray přispěchal, vytáhl ze svého batohu umělohmotný pytel a naskládal do něj dvacet lehce seschlých plodů, pro které vážili tak dlouhou cestu. Zatáhl lanko a uzavřel pytel tak, aby se mu jablka nemohla promíchat s ostatním obsahem batohu.

Vrátili se k otvoru a Ray vysadil Marka nahoru a sám pomocí antigravitačního modulu vyskočil z otvoru.

Dorazili k malým dveřím. Mark je pootevřel a zůstal omráčeně stát. Venku bylo světlo a slunce zářilo na obloze jako zelený míč.

„Je půl deváté," konstatoval nevzrušeně Ray. „Budeme muset zase počkat na večer."

Android se otočil a namířil si to přímo ke kamennému portálu hlavních dveří. Vylezl nahoru a připravil Markovi provizorní lůžko. Mark Stone vylezl za ním, najedl se a vypil skoro celou láhev vody. Najednou na něj padla únava, kterou si nastřádal nejen cestou, ale i vypětím z hledání nebezpečných jablek. Uložil se ke spánku a ještě ani neležel, už spal. Ray se posunul ke střílnovitému okénku, kde dobře viděl.

***

Jen co usnul, už s ním Ray třepal, alespoň to tak Markovi připadalo. Sedl si a protřel si oči. Chrám byl tichý jako samotný vesmír.

„Nevím, jestli to bude na hygru stačit, ale jedu v těch jablkách je až až," informoval už probraného Marka Ray. „Udělal jsem nějaké základní rozbory. Jde o velmi silný nervový jed, který však působí jen pokud se dostane do krve. Proto mohli včera Pravádi vcelku bezpečně jablka sníst. Jedině kdyby měli žaludeční vředy nebo nějaké jiné otevřené poranění trávicího traktu, došlo by k okamžitému úmrtí.

Je jedenáct hodin večer a vesnice už spí. Už víc jak půl hodiny jsem nezaznamenal jakýkoli pohyb po ní. Můžeme odtud zmizet."

„Doufejme, že pověsti, které nás sem přivedly, jsou pravdivé," poznamenal Mark, a složil veškerý jejich majetek do batohu a začal opatrně slézat z jejich kamenného útočiště.

Když byl dole i Ray, vydali se k bočnímu vchodu. Z chodby jim najednou v ústrety vyrazil malý mužík. Oblečený byl do kožené suknice a zelené haleny. Mark ho poznal. Byl to Čeirny Sagon, ten na něhož vyšla při obřadu ona rozložitá žena. Nezdržoval se ničím a rovnou zaútočil. Kdyby Mark neměl svůj opasek, bylo by v té chvíli po něm. Kovová hvězdice mrštěná silnou rukou ho zasáhla do krku. Náraz odhodil Marka dozadu. Zády narazil do Raye. Tím získal zpátky ztracenou rovnováhu a v té chvíli už tasil meč. Druhou hvězdici dokázal odrazit stranou. Třetí jakbysmet.

Mužík vytáhl dvě dlouhé dýky, nebo něco mezi nožem a krátkým mečem. Obě zbraně v jeho rukách zavířily jako uragán. Mark jen viděl stříbřité kruhy místo zbraní. Mužík se rozběhl a několik metrů před Markem se odrazil. Vylétl neskutečně vysoko a udělal dvojité prohnuté salto. Když prolétal kolem Marka, sekl po něm svými ostře broušenými zbraněmi.

Mark však byl připraven. S podobnými praktikami starých čínských bojových umění se setkal, i když je sám nikdy nepreferoval.

Stačil uhnout a jeho vlastní zbraň zasvištěla vzduchem. Netrefil rotujícího bojovníka dobře. Čepel jeho meče dopadla naplocho na mužův zátylek. Mužík zbezvládněl a jeho dopad už zdaleka nebyl ani tak efektní, ani efektivní jako odraz. Valil se po podlaze jako hadrová panna. Mark se nad ním sklonil a podle nepřirozeně vytočeného krku poznal, že si muž zlomil vaz.

„Kněz měl pravdu," zabručel. „Neměl štěstí."

„Zato ty ano," poznamenal Ray, který si právě prohlížel jednu z hvězdic. „Na jejím ostří je jed z jablek. Kdybys neměl opasek, nezachránilo by tě nic. Ani já."

5.

Mark stál u okna a díval se na moře. Poslední dva dny jim nepřálo počasí, silná bouře znemožnila odjezd obou bojovníků na ostrov Elern. Ještě teď se do přístavu valily vysoké vlny, které však naštěstí pro město většinou zachytávala vysoká, uměle postavená, kamenná kosa. Kdysi ji postavili předkové dnešních obyvatel města, aby chránila nejen přístav, ale i město samotné.

Venku fučel vítr a v nevlídném počasí byly i ulice Ferrumu poloprázdné. Ven vyšel jen ten, kdo musel. Otevřeným oknem sem vítr zaháněl všemožné pachy města. Po ulici šla stará, bělovlasá žena s povislými tvářemi. Měla na sobě zelenou blůzu a modrou krať oučkou sukni.

Mark se otočil k Rayovi:

„Tu by měla vidět slečna Swansonová nebo některé jiné dámy z módních kruhů," ušklíbl se.

„Možná by to způsobilo nový směr v módním návrhářství," odpověděl Ray a Mark se jako již mnohokrát zamyslel nad tím, jestli může mít Ray takový smysl pro humor, nebo jestli je to jenom náhoda.

„Jak to vypadá s naší lodí?"

„Po obědě se máme na ni jít podívat," odpověděl klidně android, „je dvanáct hodin, měli bychom se jít najíst. Vzhledem k tomu, že se počasí lepší, je naděje, že bychom mohli brzy vyjet."

Opasek nastavil Mark na nejmenší výkon, nepředpokládal, že by ho mohl potřebovat. Ray mu otevřel dveře a společně sešli dolů do hostince. Po úspěšném lovu na Symtfalské ptáky se přestěhovali do jednoho z nejluxusnějších hostinců Ferrumu. Pyšnil se nejen dobrou kuchyní, ale také tím, že zde nebyl žádný obtížný hmyz. Však si také hostinský za to dával pořádně zaplatit.

***

„To je nádhera." Ray se zastavil a díval se na loď přivázanou k molu.

Byla asi patnáct metrů dlouhá, měla jeden vysoký, štíhlý stožár a malou kajutu pro tři čtyři lidi. V kalné vodě nebylo vidět, jak hluboký kýl má, ale vzhledem k tomu, že kotvila tady, kde jindy kotvily velké námořní lodě, mohli počítat s tím, že jejich přání bylo splněno.

Před Markem stál obtloustlý, postarší muž s rukama v bok. Jeho široká ramena však jasně naznačovala, že tomu není tak dávno, kdy musel využívat své vlastní svaly. Dobromyslně se usmíval a ukazoval tak prořídlé zuby.

„Skorbut i tady řádí mezi námořníky," pomyslel si Ray.

„Co to je skorbut?" povytáhl obočí Mark Stone.

„Nedostatek vitaminu C," objasnil svou poznámku Ray.

„Tak jste se přišli podívat na tu krásku?" Loďař se pyšně podíval na své dílo. „Je to nejrychlejší a nejlépe ovladatelná loď, jakou jsem kdy vyrobil."

„Vyzkoušel jsi ji?“

„Jasně, pane,“ jeho úsměv se ještě rozšířil. „A musím vám poděkovat. Změny, které jste navrhl, udělaly z mé výborné lodi tu nejlepší z celého Ferrumu. A že tady děláme nedostižné lodě, všichni vědí.“

„Zaplatila ti už Jeho Výsost Samdip?“ Mark se chtěl ujistit, že je všechno v pořádku.

Loďař se hluboce uklonil a rozhodil rukama.

„Kdybych věděl, že pracujete pro krále…“

„…byla by cena třikrát vyšší,“ doplnil ho Ray a muž zrudl jako horský láhvovník.

Zamával krátkýma svalnatýma rukama jako větrný mlýn a pak odmítavě mávl rukou.

„To bych si nikdy nemohl dovolit. Jeho Výsost má velmi dobré znalosti cen a to by se mi nevyplatilo. Vraťme se však k lodi. Budete ji zkoušet, když je tak hnusné počasí?“

„Až budeme muset vyjet k Elernu, nebude záležet na tom, jestli jsou nějaké vlny nebo ne. Ostatně můj sluha Ray je vynikající námořník. A na tak dobré lodi se nemusíme bát žádné bouře,“ zamítl námitky loďaře Mark.

Seskočil z kamenného nábřeží na palubu lodě a přešel na její příď. Tam se tyčilo cosi metr a půl vysokého, co bylo pečlivě zakryto nepromokavou plachtovinou. Chtěl povolit šňůry a sundat plachtovinu, ale sprška vody z jedné vlny, která se právě roztříštila o bok lodě, ho od toho odradila.

Ray už byl v té chvíli také na lodi. Systematicky přecházel od jednoho místa ke druhému a kontroloval kladky, lana a ostatní propriety malé plachetnice, tak jak se to dělat má. Loďař ho s obdivem sledoval s rukama založenýma v bok.

Když Mark vylezl na molo, naklonil se k němu a křikl, aby přehlušil silný vítr svištící v lanoví Neptunu III:
„Už vám věřím na slovo, že to je opravdu dobrý námořník, protože jen špičkový námořník si dá s lodí takovou práci.“

„Nejen námořník,“ křikl v odpověď Mark.

„Kdy vyplouváte?“ Loďař využil chvíle, kdy vítr trochu utichl a jen dunění moře připomínalo bouřlivé počasí.

Ray zmizel v kajutě.

„Zítra po ránu. Je na palubě všechno, na čem jsme se domluvili?“

„Samozřejmě. Železné střely přinesl kovářský pomocník dneska dopoledne. Myslíte si, že tím dokážete hygru zabít?“

Mark pokrčil rameny a pak se mírně usmál:

„Uvidíme.“

***

Na moři je přivítaly metrové vlny, které Neptun hladce přejížděl. Ray stál u kormidla a Mark se staral o plachtu. Po chvíli už byli opravdu sehraná dvojice a nikdo by nepoznal, že Mark má za sebou několik vyjížděk na malé plachetnici se slečnou Swansonovou na Terranii XXIV a Ray zná plachtění jako i mnohé jiné věci z databáze.

Po chvíli, když jim Ferrum zmizel z dohledu, začali cvičit obraty. Mark nejdřív zmenšil plochu plachty a Ray začal dělat na moři kruhy, vlnovky, prudké i mírné zatáčky. Mark stál na přídi u velkého samostřílu a cvičil se v natahování a míření za prudkého pohybu lodě.

Za necelou hodinu si vyměnili role a po chvíli i Ray musel uznat, že kormidlování jde Markovi líp. Evidentně měl cit v rukách a Neptun se pod jeho pevnou rukou choval jako dobře vycvičený berak. Postupně zvětšovali plochu plachty a odvažovali se ostřejších a ostřejších manévrů. Chvílemi to vypadalo, že se loď položí na bok, ale těžký kýl ji vždycky dokázal napřímit, jakmile Mark popustil kormidlo z větru.

Tentokrát cvičení trvalo víc jak hodinu. Nakonec Ray určil směr k ostrovu Elern a Neptun se rozběhl jako splašený býk. Loď vydávala vrzavé zvuky, které bylo sem tam slyšet přes sykot rozrážené vody. Vítr hvízdal v lanoví, které jemně drnčelo, a některá lana dokonce vydávala zvuk jako basové struny.

Moře bylo pusté, jen mohutní terejci na svých štíhlých křídlech poletovali nízko nad hladinou a snažili se překřičet vítr. Sem tam ulovili neopatrnou rybu, která se příliš přiblížila k hladině. Ray zkusmo mířil na rychle se pohybující ptáky a šlo mu to právě tak dobře jako na Neptunu II s trochu jinými zbraněmi.

„Rayi, mohl bys mi udělat něco k pití?“ křikl Mark na androida a ten kývl.

Překryl plachtovinou obří kuši a zatáhl provázky, které upevňovaly obal tak, aby ho vítr nemohl sfouknout. Pak zmizel v malé kajutě zapuštěné do paluby.

***

Mark zahlédl ostrov Elern a namířil Neptuna přímo k němu. Pamatoval si, jak vypadá mapa ostrova, a tudíž věděl, jak se dostat do přístavu. Netrvalo víc jak půl hodiny a Neptun stál zakotvený u mola, hned za velkou královskou lodí, vedle níž se ztrácel jako terejec vedle hygry. Ray zůstal na palubě a Mark se vypravil za velitelem ostrova. Nebylo to daleko, sotva padesát kroků.

Prošel branou do pevnosti, která chránila přístav. Zastavil se u strážného a zeptal se ho, kde by našel velitele Halise. Strážný, kterému byla evidentně zima a nudil se, se zpytavě podíval na Marka, pak si přehodil píku do levé ruky a pravou si utřel nos. Ušklíbl se a pak kýchl Markovi do obličeje. Utřel si pysky a začal se smát.

„To by mohl chtít každý obejda! Přijede si to sem v bárce a bude se tu rozkřikovat! Vypadni odtud, než…“

Vtom mu přistála na zarudlém nosu Markova pěst. Chlapíkovi sklouzla z hlavy přilba a s rachotem se rozběhla po cestě. Strážný vytřeštil oči, pustil píku a chytil se za obličej. Zapotácel se.

„To, to je napadení královské stráže! Pomóóóóc!“ zařval, ale zaznělo to poněkud huhlavě, protože mu z nosu, za který se držel oběma rukama, crčela krev.

Ze strážnice opodál vyběhli tři vojáci a řítili se k nim. Měli v rukách meče. Mark založil ruce v bok a čekal, až se přiblížili na pět šest kroků.

„Kde je velitel Halis!“ štěkl tak velitelským hlasem, že se všichni zarazili a postavili do pozoru.

„Odpočívá ve své komnatě, pane,“ odpověděl rozpačitě jeden z mužů a sklonil meč.

„Okamžitě mě k němu doveďte a tohoto darebáka zavřete! O jeho trestu rozhodne velitel podle mého návrhu. Když

není schopen rozeznat královského vyslance, nemá v jeho službách co pohledávat!“

Strážný byl ve tváři bílý jako čerstvý sníh, kromě rudé stružky, která se táhla od nosu přes bradu až na krunýř. Měl vytřeštěné oči, otvíral a zavíral bezhlese ústa, jako ryba vytažená na sucho. Pak padl na kolena a hlavou udeřil o cestu.

„Smilujte se, pane,“ zavyl. „Já jsem… Já jsem…“ koktal.

„…blbec,“ dodal v duchu Mark.

Pak mávl rukou a řekl:

„Nechte ho být. Nezáleží mi na něm.“

A následoval velitele stráže k masivní budově s úzkými, střílnovitými okny. Vypadala jako pevnost a také jí byla.

***

„Ano, mám pro vás připravené ubytování. Není to nic moc, ale jste tady v pevnosti a vojenské představy o pohodlí,“ velitel Halis byl malý kulaťoučký muž se zcela plešatou hlavou.

Měl na sobě župan z beračí srsti, na nohách kožešinové trepky. Vůbec nevypadal na vojáka.

Místnost, v níž přebývali, byla sice prostá, leč útulná. Na podlaze ležel vysoký koberec, v krbu praskal oheň a na stole, na minimálně deseti talířích a miskách, byla opulentní hostina.

„Přijel jste právě včas k obědu,“ pokynul buclatou rukou ke stolu. „Na ostatní je času dost.“

Usadil se. Přitáhl si židli ke stolu a Markovi se začaly sbíhat sliny nad vybranými jídly.

„To je zatím předkrm,“ pokračoval Halis plnými ústy, „a omlouvám se za malou pestrost jídla, ale nepočítal jsem, že byste přijeli v tak mizerném počasí, zvlášť když hygra se má objevit až za tři dny.“

„Právě proto jsem přijel, abych si pořádně obhlédl a prostudoval okolí ostrova. Mapy jsou hezká věc, ale osobní zkušenost…“

„Ano, máte zajisté pravdu,“ přitakal Halis a levičkou hrábl do misky s narůžovělým salátem. „Není nad vlastní zkušenost. Já to také říkám. A neplatí to jen u válčení,“ zvedl výstražně prst. „Například u jídla je to úplně stejné.“

Markovi dalo hodně práce, aby mu nezačaly cukat koutky úst a tvářil se dál vážně.

„Můj bratranec Falon se mnou souhlasí, a proto tu zas tak strašně nestrádáme. Zásoby jsou docela postačující…“

„Tak akorát pro tebe,“ ušklíbl se v duchu Mark. „A doufám, že i pro mne,“ zamyslel se, když si bral z velké mísy další plátky marinované ryby, která voněla ranním úsvitem na mořské pláži.

Mark vešel do kajuty Neptuna. Musel sehnout hlavu, tak byla nízká.

U malého stolku seděl Ray a měl na něm rozložené střely do kuše. Pečlivě namáčel jejich špice do ploché misky, v níž měl vymačkanou šťávu z pravádských jedovatých jablek. Pak je pokládal na stolek, tak aby se špice nedotýkaly desky stolu, a nechal jed na nich zaschnout.

Mark si sedl na palandu a pozoroval Rayovy přesné pohyby. Oba mlčeli. Jen pleskání malých vlnek do bortu lodi rušilo ticho. Bylo to uspávající. Mark věděl, že nic takového na androida nepůsobí, a tak klidně nechal svá víčka klesnout. Probudil se za dobrou půlhodinu. Spánek mu přerušilo hučení lihového kahanu. Nad ním Ray rozpouštěl v železné misce místní obdobu vosku. Tu látku získal vybráním dutiny stromu ve Ferrumu, v němž si zřídila zásobárnu sladkého nektaru místní obdoba motýla, kterému tu říkali zamba. Bylo to stvoření velké jako dlaň a jeho křídla zářila duhovými barvami. Místní zbohatlíci je kupovali jako ozdobu pro své ženy.

V kajutě to vonělo jako v továrně na voňavky. Až z toho Marka začala mírně bolet hlava. Zvedl se a cestou ven jen zkontroloval, jak Ray šikovně namáčí jedovaté hroty do vosku.

„I kdyby přišla bouře, jed to z hrotu nesmyje a vosk se sedře, až střela bude pronikat do těla hygry,“ pomyslel si Ray a Mark mu to kývnutím schválil, „Škoda poruchy baterií. Stále ještě nemám dostatek energie pro laser.“

***

„Ať vás Keji-val provází,“ popřál Markovi a Rayovi štěstí Halis, který stál na molu vedle Neptuna.

Mark právě odvazoval poslední poutací lano a Ray hákem odstrkoval loď od břehu.

„Díky,“ usmál se Mark na tlusťoučkého velitele ostrova, který se projevil nejen jako vynikající hostitel, ale i jako velmi příjemný společník.

Foukal prudký vítr, který sice ještě nedosahoval síly vichřice, ale daleko k němu neměl. Neptun vykroužil elegantní oblouk a zamířil na volné moře. Hygra se měla objevit již brzy a na výběžku nad mořem tentokrát žádná oběť připravená nebyla. Mark křižoval nedaleko něj a Ray u připravené kuše prohlížel vzdouvající se moře.

Uplynuly skoro dvě hodiny, když vzdálený řev ohlásil přibližující se nestvůru. Mark jí vyplul vstříc. Za chvíli objevil velký modrý hřbet, který byl dvakrát tak dlouhý jako Neptun, ozdobený trojúhelníkovými, metr vysokými kosticovými deskami. Popojel očima kupředu a za okamžik objevil gigantickou zubatou hlavu, vynořující se z vody. Zvíře se pohybovalo daleko rychleji než Neptun, který měl levoboční vítr, a mířilo k oblíbenému výběžku, kde na něj měla čekat kořist.

Mark otočil Neptuna a vydal se za hygrou. Spolu s Rayem upravili naposledy plachtoví. Zvíře mezitím doplulo k výběžku a na nepřítomnost obvyklé kořisti zareagovalo dunivým zamručením.

„Tu loď znič! Tu loď znič! Tu loď znič!“ zadunělo Markovi v hlavě tak mocně, že se mu na okamžik zatmělo před očima.

Hygra se obloukem otočila a vyrazila proti Neptunovi.

Mark i Ray něco takového čekali, takže byli připraveni. Ray stál široce rozkročený na palubě, oběma rukama třímal madla, jimiž kuši ovládal. Mark zatím mířil přímo na zvíře. Vypadalo to, jako kdyby se chystal udělat taran. Když byl nějakých dvacet metů od zvířete, pohnul kormidlem a Neptun plavně uhnul z kolizní dráhy. V okamžiku, kdy Raye míjelo obrovské, dobře půlmetrové kulaté oko hygry, vystřelil do něj. Zdálo by se, že se nemůže minout. Avšak nenadálý úder větru, který přišel v ten nejnevhodnější okamžik, způsobil, že střela minula svůj cíl a zasáhla kostěný štít, který chránil hlavu nestvůry. Odrazila se od něj a vysokým obloukem zapadla do zpěněného moře. Střela nezpůsobila

hygře žádné viditelné zranění.

Neptun se řítil dál. Mark vyčkal, až minuli rozzuřené zvíře, a pak otočil loď. Upevnil kormidlo a upravil plachty. Ray, jakmile dokončil znovunabití kuše, mu pomohl.

Vítr mírně zeslábl a vlny se zklidnily. Teprve nyní si Mark uvědomil, že při nájezdu na útočící zvíře se soustředil tak, že přestal vnímat okolí. Zdvihl oči k nebi a překvapeně si všiml, že vysvitlo slunce.

„Už se blíží," křikl Ray.

Mark se opět soustředil na kormidlování. Tentokrát uhnul hygře na druhou stranu. Ray měl více štěstí a metr dlouhá kovová střela se zabodla zvířeti do horního patra rozevřené tlamy. Hygra se prudce ponořila, ale po chvíli se opět ocitla na hladině. Možná to bylo tím, že nemohla úplně zavřít tlamu plnou minimálně dvaceticentimetrových trojúhelníkovitých, velmi ostrých zubů.

Opět vykroužil Mark oblouk a zamířil k hygře. Zvíře, přestože bylo zraněno a jed se mu dostal do krve, nejevilo žádné známky ochabování. Ještě tři nájezdy, tři střely, z toho jedna minula svůj cíl, tři otočky. A hygra se stále snažila zničit toho odporného střízlíka, který byl sice pomalejší než ona, ale neskonale obratnější.

Při šestém nájezdu se hygra dostala blíž než kdy předtím. Dlouhým, masivním ocasem zasáhla Neptuna do boku. Ozvalo se příšerné zapraštění lámaných brassových prken. Voda se vrhla do proraženého boku a Neptun se skoro nedal ovládat. Plul čím dál tím pomaleji, těžkl vodou, která zaplavovala vnitřek. Zatím držely obě přepážky, takže zadní a přední komora nesly loď nad vodou. Hygra se rozjela proti Neptunovi a Mark se jen zoufalým manévrem, při kterém málem zlomil kormidlo, dokázal zvířeti vyhnout. Ray vystřelil a ocelový šíp se tentokrát zabodl hygře do oka. Ohlušivě zařvala a ponořila se.

Strašlivý náraz do kýlu takřka nadzdvihl Neptuna z vody. Loď se naklonila tak, až ráhno plesklo o vodu a větší část plachty zmizela v zelené mořské hlubině. To trvalo jen pár okamžiků. Mark se držel křečovitě kormidla, aby nespadl do vody. Ray ho napodobil s tím, že visel na madlech kuše jako odsouzenec na šibenici. Loď se zachvěla, zasténala, prasklo několik lan, jedna z kladek prolétla kolem Raye, udeřila do kuše a zmizela ve vodě. Plachta ji následovala. Neptun se s trhnutím narovnal. S plachtou však ztratil svůj pohon a zastavil se. Mark přeběhl na příď, kde se Ray snažil opravit kuši.

Hygra se vynořila nějakých třicet metrů od bezmocně potácející se lodi. Mohutný ocas rozbičoval již tak zpěněnou mořskou hladinu a masivní hlava zvířete opět narazila do lodě. Otevřená tlama se mihla Markovi před očima, mohl se skoro dotknout obrovských zubů. Hygra se nasunula na nízký, napůl zatopený bok lodě a Neptun se opět prudce naklonil. Ozvalo se další zapraskání drceného dřeva. Mark Stone vytrhl ze závěsu dvě metrové střely do kuše a vrhl se s nepříčetným řevem k hygře. Zdvihl ruce nad hlavu a vší silou zarazil obě střely zvířeti do zdravého oka. Obluda se tak prudce zazmítala, že zasáhla hlavou Marka, až ho to vymrštilo dobrých pět metrů do vzduchu. Udělal dvojité salto a tvrdě dopadl zády na hladinu. Náraz mu vyrazil dech, avšak záchranná vesta vyrobená z kousků kůry korakovníku ho udržela na hladině.

Hygra začala pomalu klouzat po nakloněné palubě zpět do moře. Ray napodobil Marka a ze závěsů vytrhl poslední dvě střely. Klouzal po palubě směrem k otevřené tlamě zvířete, které ji stále ještě nemohlo pořádně zavřít. Když byl android necelé dva metry od hrozivé tlamy, rozmáchl se a vší silou, která byla samozřejmě daleko větší než lidská, hodil obě střely do hlubokého jícnu zvířete. Hygra sjela dolů z těžce zkoušené lodi a zmizela pod hladinou.

Ray se vztyčil a rozhlédl se kolem. Uviděl Marka ležícího ve vodě nedaleko lodi. Zapnul antigrav a rozletěl se pro něj. Vytáhl ho z vody a doletěl s ním zpátky. Neptun byl skloněný na pravobok a dopředu. Vypadlo to, že hygra prorazila i přední komoru a Neptun držela nad hladinou jen zadní vzduchová komora. Ray se rozhlížel kolem a pátral po zvířeti. Mark se pohnul, pak se pomalu posadil a rozkašlal se. Dávil ze sebe mořskou vodu.

„…Ani jsem si nemyslel, že je tak hnusná," zachrčel po chvíli, když ze sebe dostal většinu vypité tekutiny.

Sto metrů od lodi se vynořila hygra. Její pohyby byly pomalé a malátné.

„Zabralo to!" vykřikl Ray a Markem to trhlo.

Něco takového už ani nečekal. Klekl si a rukama se opřel o polámané zábradlí. Opřel si o ně bradu. Viděl před sebou obrovské tělo umírající hygry, jak se pomalu převaluje ve vlnách. Už z ní vyprchala veškerá nenávist a Mark najednou cítil její bolest a ztrácející se vědomí. Potřásl hlavou a spojení s umírajícím živočichem se přerušilo.

Ray sešel do polozatopené kabiny a vynesl odtud náhradní plachtu, z níž kapala voda.

„Myslíš si, že to k něčemu bude?" zeptal se ho uštěpačně Mark Stone a vyzývavě se podíval na zlomený stěžeň.

„Pokud se mi podaří využít celého zbytku stěžně, mohli bychom i s takto zatopenou lodí nejen dojet do přístavu…"

„…ale i začít lovit ryby," dodal s úšklebkem Mark, kterého bolelo celé tělo a hlavně nalomená žebra, která neochránil ani ochranný opasek.

„To nebude potřeba," odmítl jeho nápad Ray, „ale určitě vyčkáme, než hygra přestane jevit známky života. Ten obrázek měl pravdu. Bylo potřeba jeden celý osmdesát šest setin gramu jedu, aby ji to zabilo. Což jsou, při odhadu čtyřicetiprocentních ztrát při průniku do organismu, tři jablka v té velikosti…"

„Dóóóóóst," zavyl Mark Stone a chytil se za hlavu.

„Budeme muset zajistit nějakou trofej, abychom dokázali, že jsme splnili úkol," pokračoval nevzrušeně android.

Mark Stone se zdvihl a ze rtů mu uniklo krátké, ale výmluvné zasténání.

„Potřeboval bych…"

„…láhev s kouzelným nápisem Fettercain," doplnil Ray.

Mark se usmál a přikývl. Ray opět zmizel v kabině a přinesl láhev, v níž žbluňkala nazlátlá kapalina, a skleničku na vodu.

„Whisky, kterou bys chtěl, to není, ale je to cosi, co je z místní provenience tomu moku nejpodobnější. Alespoň podle chemického rozboru."

Pevnou rukou nalil polovinu skleničky a láhev zasunul do prázdného držáku na střely. Poté se opět začal zabývat plachtou. Mark usrkával alkohol a mírně křivil ústa. Do jeho oblíbené whisky to mělo daleko, ale rozehřívalo to docela uspokojivě. Sledoval malátnějící pohyby hygry, která se v té chvíli nacházela nějakých šedesát metrů od Neptuna.

„A je to," mávl rukou Ray, když se mu podařilo vytáhnout hodně zmenšenou plachtu na dvaapůlmetrový zbytek stožáru.

Přitáhl otěž, aby nenabírala moc větru, neboť nikam nespěchal. Pak se chopil kormidla a pomalu a opatrně vedl polozatopeného Neptuna k již mrtvé obludě. Jak se blížili, vítal je čím dál tím větší puch. Mark zesinal. Když to Ray viděl, otočil kormidlo a poodjel s lodí proti větru a tam stáhl plachtu. Neptun se pohupoval po dlouhých hladkých vlnách a společně s hygrou ho slabý vítr zaháněl dál a dál do moře.

„Rayi, podívej se tamhle," ukázal najednou Mark směrem k obzoru.

Bylo tam vidět malou trojúhelníkovitou plachtu. Ray zanechal veškeré činnosti a soustředil se na pozorování.

„Je to daleko," zavrčel po chvíli, „nemohu rozeznat lidi na palubě. Ale zkusím to natočit, a pak možná, když to nazvětšujeme…"

„Myslíš, že by to mohlo mít nějaký vztah k nám?" zamyslel se Mark.

„Je to možné," kývl Ray. „Teď tě tu nechám a postarám se o trofeje. Myslím si, že několik zubů hygry by mohlo stačit."

„Než hygra začala útok, uslyšel jsem telepatický příkaz…"

„Já jsem to také zaregistroval," souhlasil s ním Ray, „ale nikterak zvlášť silně."

Mark se na něj překvapeně podíval, ale neřekl nic. Upil ze skleničky zlatavou tekutinu a udělalo se mu líp.

„Nezapomeň si vypnout čichové centrum," ušklíbl se Mark, když si vzpomněl na puch, který se linul od mrtvého zvířete.

„To jsem udělal už při prvním přiblížení," řekl Ray s dokonale nehybnou tváří a zastrčil si za pás sekyrku na dlouhém toporu, kterou si přinesl z kabiny

Uvolnil na pravoboku malý, plochý člunek, který plánovali použít jen na opravdu klidné hladině, neboť měl velmi nízké borty. Ray antigravem však snížil svoji váhu na minimum a skočil s ním přes palubu. Následovalo šplouchnutí a za pár okamžiků už Mark viděl, jak Ray pádluje směrem k mrtvé hygře.

Za pár minut vylezl Ray na mrtvé tělo, Přivázal člun k jedné z kostěných desek, které tvořily prakticky neproniknutelnou ochranu hygřina těla. Pak přešel k hlavě a klekl si těsně vedle zraněného oka, které mrtvě zíralo do bezmračného nebe. Začal jí vytloukat zuby, které ukládal do mošny na zádech. Když jich už měl víc jak třicet a do mošny se mu už další nevešly, přešel ke hřbetu. Pomocí sekerky začal odsekávat jeden z velkých hřbetních kostěných štítů, který byl málem větší než Rayova loďka.

Trvalo mu to dost dlouho a vítr mezitím přihnal Neptuna k hygře blíž, než Markovi bylo milé. Nicméně si všiml, že smrad vycházející z těla mrtvého netvora je slabší, než před nějakou dobou. Také zaregistroval, že se tělo noří podstatně hlouběji do vody, než před půlhodinou, kdy Ray vystoupil na jeho povrch.

Rayovi se nakonec podařilo odsekat kostěný štít a přenesl ho na loďku. Musel ho postavit, jinak by se byl už do ní nevešel. Odpoutal člun a namířil zpátky k polopotopenému Neptunovi.

Náraz dřeva o dřevo signalizoval Markovi, že Ray už je zde a donutil ho, s bolestným heknutím, vstát. Chytil lano, které mu Ray hodil, a připoutal loďku k Neptunovi. Pak převzal od androida kostěný štít a byl překvapený, jak je lehký. Když se podrobněji podíval, uviděl přes poloprůhledné stěny, že uvnitř vypadá jako plástev z včelího úlu.

Ray se přehoupl přes bort, který nebyl tak vysoko nad vodou jako ještě ráno. Podal Markovi brašnu s hygřinými zuby.

„Na to, jak vypadá, je ten štít nesmírně pevný. Měl bych," řekl trochu nerozhodně, „zkusit získat ještě jeden. Ale nevím, jestli se mi to podaří. Mohlo by to být zajímavé pro admirála Neumanna i pro generála Khova."

„To máš pravdu," souhlasil s ním Mark Stone.

„Jedna z našich střel musela proniknout do vzduchového měchýře hygry, nebo do něčeho podobného, co má k vyvažování těla, a začal z ní unikat vzduch. Za nepříliš dlouhou dobu se potopí úplně. Kromě toho už se o ni pokoušejí nějací dravci, ale zatím neuspěli. Je opravdu dobře obrněná."

Pak mávl rukou a překročil zábradlí a za chvíli už byl opět na mrtvém těle, přes které se začínaly převalovat vlny. Po necelé čtvrthodině usilovné práce se mu podařilo odsekat i druhý štít a spokojeně se vrátil na Neptuna. Pečlivě uložil kořist do malého člunku, kam ji připevnil provazy.

„V případě, že se Neptun potopí, máme důkazy tady a nepřijdeme o ně."

Vztyčili plachtu a Ray se přemístil ke kormidlu. Jen pomalu a neochotně se Neptun podřídil tlaku větru a rozjel se k Elernu. Ploužil se jako stařec nad hrobem, kterým ostatně také byl. Díky slušnému počasí a přízni boha Keji-vala se dostali za necelé tři hodiny zpět do přístavu. Tam už na ně čekala celá posádka ostrova, včetně velitele, který nervózně přecházel po molu. Když objel hluboce zanořený Neptun kosu, chránící přístav před bouřemi, vypukli vojáci v nadšený řev.

***

„Jsem nadšen nejen vaší odvahou, ale i vynalézavostí," král si opatrně pohazoval nejmenším ze zubů hygry. „Když si uvědomím, že jsme řešení měli přímo před očima…"

„Šťastná náhoda," bránil se Mark Stone, který seděl u králova stolu při hostině pořádané na jeho počest.

Vedle něj seděla vysoká, urostlá černovláska s černýma, uhrančivýma očima, králova dcera Syberina. A vedle ní se natřásal a neustále vytahoval uhrovitý mladík, zjevně nepříliš sympatický jak Syberině, tak obzvláště Markovi, kterému se princezna líbila. Byl to její budoucí manžel, syn Jenseho z Ranny, ostrovního království, proslulého také silnou námořní flotilou. „Náklonnost" byla obapolná. Basekimu se vůbec nelíbily pohledy, které Mark vrhal na jeho nevěstu,

a už vůbec ne milé úsměvy, kterými mu tyto pohledy splácela.

„Kdybychom se nedomluvili na oněch úkolech," řekl zamyšleně král Falon, ale jeho potměšilé oči ho mírně zrazovaly, „již bych tě požádal, abys vstoupil do mých služeb jako rádce a bojovník."

„Slovo rytíře je stejné jako slovo krále," sklonil hlavu Mark a byl rád, že nemusí odpovídat na takovou nabídku. „Nicméně vašimi slovy jsem nejen potěšen, ale jsou pro mne i velkou ctí."

„Jau," sykl král a odložil hygří zub, jehož ostrá hrana mu prořízla kůži na dlani, na stůl vedle velkého talíře, na němž měl na tenko nakrájené plátky pečeného masa.

Chvíli potřepával rukou, a pak se pustil do jídla. V leckterých věcech si byli podobni král a jeho bratranec Halis a u jídla to vynikalo. Mark ho napodobil, nabral si plný talíř a na okamžik si vzpomněl na Raye, který určitě také doplňoval energii, potřebnou pro fungování svého těla, i když nikoli tak příjemným způsobem.

„To není pravda, Marku," zaznělo mu v hlavě. „Zdejší slunce vysílá ty nejpříjemnější paprsky, jaké jsem kdy poznal." Král polkl sousto a rozhodl se pokračovat v rozhovoru:

„Tvůj předposlední úkol, rytíři Marku, nebude o nic lehčí, než ty minulé. Navíc využijeme nabídky zde přítomného Syberinina snoubence, který za dva dny odjíždí k otci do Ranny…"

6.

„Máme se zúčastnit jako jeho zástupci střeleckých závodů o pás královny v Amazinii, což je…"

„…království rozkládající se hned za hraničními horami na jihu, vím," kývl Ray.

Mark zamyšleně sledoval lidi procházející kolem něj. Město žilo svým odpoledním životem. Lidé pomalu končili s prací. Již jen zřídkakdy se mihl kolem nějaký prodejce placek a chleba, zeleninové stánky snižovaly ceny. Ulicí se trousili první milovníci noční zábavy, nafintění hokynáři, obchodníci, námořníci, rentiéři… První herny, nevěstince a hospody otvíraly dveře a začínaly lákat návštěvníky. Slunce již před chvílí zmizelo a ulice začaly temnět.

„Falon chce ten pás jako svatební dar pro dceru, která se má vdát po velkých slavnostech, těch, co se máš zúčastnit jako jedna z atrakcí."

„V tom nevidím žádný velký problém," mávl rukou Ray. „Jestliže mými protivníky budou místní lidé…"

„Nemají šanci," kývl Mark Stone, „a pokud to budou zvířata, tak to, doufám, nebude jiné."

„Tam budu moct využít všech svých možností," poznamenal Ray a ťukl se do ukazováku, kde měl zabudovaný výkonný laser. „Nicméně neměli bychom zapomenout na onu osobu, která ovládala hygru. Evidentně nemá ráda Falona, a když jsme jí zlikvidovali jejího miláčka, ani nás nebude mít v přílišné oblibě," řekl Ray starostlivě.

„Tohle nás zatím nepálí," zamyslel se Mark. „Vraťme se k té soutěži. Podle toho, co jsem se dozvěděl od Samdipa, střílí se tam z luku nebo něčeho podobného. V tom nejsem nijak vynikající a zdejší zbraně jsou poněkud…"

„V tom problém nevidím," usmál se trochu koženě Ray. „Stejně je potřeba, abych navštívil Neptuna, protože bych se rád podíval do jeho databáze. Vím, že tam jsou schémata střelných zbraní jako luky a kuše. Vyberu něco vhodného, co by bylo tak pro tvé schopnosti," řekl s mírnou jedovatostí v hlase.

***

„Máte přijít k mé paní," služka stála ve dveřích pokoje.

Kdyby neřekla to „má paní", považoval by ji Mark za některou z princezniných společnic, tak dobře vypadala.

„Co si tvá paní přeje?" zajímalo Marka, když za ní zavřel dveře.

„To vám sdělí ona sama," řekla povýšeně a se šroubovaným přízvukem.

Mark Stone se ušklíbl.

„Ale měli bychom vyrazit, protože teď na vás má čas."

„A co kdybys mě tady nenašla?" nedalo to Marku Stoneovi.

„Musela bych přijít jindy."

Udělala dva rychlé kroky k němu a naškrobená, široká sukně zašustila. Chytila ho pevně za ruku a táhla ho ke dveřím.

„Počkej," vytrhl se jí, „musím si vzít zbraň a doobléct se."

„Spěchá to," byla neodbytná.

Mark na sebe navlékl vyšívaný kabátec a zapnul několik stříbrných knoflíků. Pohodil rameny, aby si kabát sedl, a zapnul opasek, na němž se pohupoval meč. Dívka nečekala a vyrazila napřed. Mark se rozběhl za ní a dohonil ji v přízemí, kde zamířila k zadnímu vchodu.

Venku se už setmělo a ulice osvětloval velký měsíc, který neměl daleko k úplňku. Proplétali se ulicemi jako duchové a stále mířili ke hradu. Cestou potkávali překvapivě málo lidí.

***

Do hradu prošli malou brankou, kterou hlídal jediný strážný. Ten dělal, že nic nevidí.

„Falon to tu nemá až tak pod kontrolou," ušklíbl se v duchu Mark.

Přešli několik nádvoří a dostali se do malé zahrady, která byla překvapivá v tak strohé stavbě, jakou hrad byl. Uprostřed, u malého jezírka, seděla na lavičce Syberina, skoro skrytá v malém proutěném altánku, a házela kousky chleba malým vodním ptákům se zastřiženými křídly. Jejich modravé peří se kovově lesklo v záři asi deseti pochodní.

Mark Stone si sedl na lavičku vedle ní a čekal, co se bude dít.

„Předpokládám, že vás moje pozvání velmi překvapilo."

„Nemohu to popřít, ale daleko víc jsem zvědavý na to, kvůli čemu jste mě dala povolat takhle tajně a do tak nádherné zahrady."

Mark se rozhlédl kolem a skrz proutěné stěny se pokochal tím kouskem přírody.

„To je moje nejmilejší místo, sem mám přístup jen já. Ale vraťme se k tomu, co nás oba zajímá."

„Mne zajímáš ty," pomyslel si Mark.

„Můj snoubenec Baseki se včera v hostinci v opilosti podřekl," pokračovala vážně, „že Elernská hygra patřila jim."

„Samozřejmě, že tam byl někdo, kdo ho hlídá pro krále Falona," poznamenal Mark.

„Ani náhodou," zavrtěla hlavou Syberina a podívala se šibalsky na Marka. „To byl můj špeh. Mne zajímá, jaký je můj snoubenec… Ale vraťme se k hygře. Ovládal ji prý královský čaroděj. Byl strašně naštvaný, když se vám podařilo ji zabít. Vycvičit hygru asi není tak jednoduché. Trvalo mu to prý víc jak osm let, skoro celou dobu, co je u dvora."

Markem to trhlo a podíval se na Syberinu:

„Víte toho nějak podezřele mnoho," řekl a usmál se, aby zjemnil tvrdá slova.

„Pokud se mám někam vdát, tak chci vědět, co mě čeká. Jsem jediný potomek svého otce. A navíc mi Baseki není dvakrát sympatický. Je to maniak, který nechává pro své potěšení mučit a zabíjet lidi. Pokud má válečné zajatce, tak je, a pokud ne, tak to odnášejí jeho vlastní lidé. Kdyby se mu něco stalo a já nemusela dodržet otcův slib, který dal z politických důvodů, vůbec by mi to nebylo proti mysli…"

„Tak proč se o něj nepostarají vaši špehové?" řekl tiše Mark.

„To by neprošlo. Jeho otec se v něm jen vidí, není ochotný přiznat jakoukoli jeho chybu a má silnější loďstvo, než máme my. I když už nemá hygru, tak jeho lodě dokážou zablokovat naše přístavy a…"

„Chápu," usmál se Mark okouzlujícím úsměvem, kterým dokázal zlomit tolik ženských srdcí, „a slibuji, že naskytne-li se jakákoli, byť minimální šance, postarám se o něj."

Syberina majestátně vstala, a když ji Mark napodobil, skočila mu do náruče a prudce ho objala. Začala ho líbat. Nebyla v tom žádná zkušenost, ale o to více ohně.

„Já věděla, že mě v tom nenecháte, rytíři," vydechla, když jí přejel rukou po vyzývavě poloobnaženém ňadru.

Vášnivě se k němu tiskla a Mark rychle ztrácel odhodlání chovat se jako opravdový rytíř. Za chvíli měla na sobě Syberina jen své dlouhé černé vlasy a Marka Stonea. Hladil její okrouhlé prsy. Líbal ji. Držela se ho křečovitě rukama i nohama, oči zavřené a vyrážela ze sebe tiché sténání. Markovi na okamžik blesklo hlavou:

„Kdyby se tohle dozvěděl tatínek, tak mám arénu zajištěnou."

Byla to však poslední souvislá myšlenka na dost dlouhou dobu.

***

Mark Stone seděl v hostinci a stále se ještě snažil vzpamatovat z výbuchu vášně, který před nedávném zažil. Držel v ruce vysoký a objemný pohár plný raganského vína. Jeho rudá barva připomínala krev.

Něco takového nezažil už hodně dlouho. Byl docela rád, že Ray je na cestě k Neptunovi, a tudíž nemůže mít nemístné poznámky.

Napil se, opřel lokty o stůl a zasnil se.

Syberina byla nádherná a vášnivá. Vůbec by mu nevadilo, kdyby se jim nepodařilo ještě nějakou dobu navázat spojení se Zemí. Pak si však bolestně uvědomil, že stejně za tři dny odjíždí do Amazinie.

Zdvihl pohár a lokl si velký doušek. Přes jeho okraj zahlédl muže vstupující do hostince. Jednoho z nich neznal, toho druhého zahlédl v družině prince Basekiho.

Oba muži se rozhlédli po poloprázdné místnosti a namířili ke stolu, kde seděl Mark Stone. Nedošli až k němu, usedli u vedlejšího. Basekiho muž se rozvalil na lavici a uvolnil meč z opasku a položil ho na stůl. Přiběhl k nim hostinský a hluboce se ukláněl, neboť druhý muž pohodil na stůl váček, v němž evidentně cinkalo zlato.

„Přines nám každému džbánek piva," poručil si hlubokým chraplavým hlasem cizinec.

Shodil ze sebe koženou kazajku, takže zůstal v kdysi bílé košili. Otočil se ke svému společníkovi a řekl hodně nahlas:

„Jsou tu v tomhle hostinci vši, lidské vši. A já je nemám rád. Co s tím mám udělat?"

„Nejlíp se člověk zbaví vší, když je zabije," řekl lenivě Basekiho muž a natáhl ruku po džbánku, který před něj postavil hostinský. „Jak tady můžeš trpět vši? Já jsem myslel, že tohle je solidní podnik."

Hostinský se nechápavě podíval na hosta a uraženě řekl:

„Pane, v mém podniku nic takového není!"

„Jak to, že ne?" vybuchl v ječivý smích první z mužů. „Tady jedna sedí," ukázal prstem na Marka.

Povstal a dal ruku na meč. Mark Stone seděl klidně dál a usmíval se na ně.

„Jestli chcete vyprovokovat souboj, pánové," řekl mírumilovně a klidně, „stačí jen říct a můžeme jít ven, aby nešťastný hostinský po vás nemusel uklízet. Vaše intelektuální schopnosti urážet jsou na úrovni pětiletého dítěte."

Muži na sebe chvíli koukali a v duchu přežvykovali, co jim právě bylo řečeno.

Poté Basekiho muž pochopil, že byl uražen a prudce vyskočil až převrhl džbánek piva. Nápoj se rozstříkl kolem a potřísnil mu kalhoty. Kameninová nádoba se skulila na zem a pukla.

„Teď už nebude možné poznat, že jste se, pane, pochcal strachy, až půjde do tuhého," poznamenal Mark a zvedal se zpoza svého stolu, „počkám na vás za domem u hnojiště, kam oba patříte."

Prošel sálem k zadním dveřím rychleji, než oba muži stačili nějak zareagovat. Pak ho následovali.

Venku se okamžitě rozpoutala bitka. Mark Stone se bavil. Oba muži byli docela silní, ale jejich technika byla na úrovni doby kamenné. Nejdřív odzbrojil jednoho a za okamžik druhého. Pak je údery naplocho hnal zpátky skrz hostinec k východu. Oba muži si kryli hlavy rukama a jen kvičeli bolestí ze silných ran, které jim Mark uštědřoval. Jakmile byli na ulici, Mark se zastavil a křikl za nimi:

„Jestli na vás ještě jednou někde narazím, tak to nebude výprask, ale smrt!"

Pak se spokojeně vrátil ke svému stolu a rudému vínu. Hostinský se mu uklonil a řekl:

„Pane, dovolte, abych vám věnoval tuto láhev vína, kterou nechal do našeho království přivézt ještě můj otec. To byla nádherná ukázka šermířského umění. A navíc, my tady nemáme Raňany vůbec rádi."

***

„To bylo všechno. Jen by mě zajímalo," řekl zamyšleně Mark Stone a podíval se pátravě na Raye, „jestli to byla samostatná akce toho trouby, nebo mu to nařídil Baseki."

„To je teď už jedno. Horší je, že budeme muset jet s tím princátkem do Ranny, a teprve potom do Amazinie. Cestou bude mít hromadu příležitostí k nějaké zákeřnosti.“

„Nebude,“ zašklebil se Mark. „Syberina navrhla otci, a ten s tím souhlasil, že s námi pocestuje velvyslanec s doprovodem, aby domluvili přesné podmínky svatební smlouvy. Takže tam bude příliš mnoho svědků, než aby si něco dovolil.“

„Já mu nevěřím,“ zavrtěl hlavou Ray. „Z toho, co jsem se dozvěděl od Relada, který je ostatně jmenován nejen velvyslancem ke králi Jensemu, ale i jako náš průvodce do Amazinie, vím, že je to parchant, který je ochoten nás otrávit, a pak si postěžovat, že jsme ho málem zabili.“

„Má smůlu,“ chechtal se Mark. „Za prvé mám tebe a tvoje analytická jednotka pozná jakýkoli jed…“

„Většinu ano,“ neochotně souhlasil Ray.

„A za druhé: Na lodi, která není tak velká, nebude moct ukrýt něco, abychom my dva o tom nevěděli. A z jeho mužů strach nemám. Zkusili to na mě dva a byla to jenom pohodová rozcvička.“

Mark vstal z postele, kde se do této chvíle povaloval. Vzal ze stolu pouzdro s kuší a mírně se usmál na Raye:

„Teď si jdeme trochu zatrénovat, abych si v Amazinii neurízl ostudu.“

„Je tam asi stovka šipek, takže bys neměl mít problémy se střelivem.“ Mark se zkoumavě podíval na Raye, a pak zavrtěl hlavou:

„Ty snad opravdu myslíš na všechno.“

Opásal se opaskem, přehodil si přes ramena těžký modrý plášť, neboť venku pršelo. Ray popadl pouzdro se zbraní a vyrazili do kasáren hradní stráže, kde byla docela dobře vybavená krytá střelnice, určená šlechticům. Většinou však zela prázdnotou.

***

„Jsem rád, že jste si udělal čas na moji maličkost.“ Samdip se křivě usmál a koneček jeho nosu sebou několikrát cukl.

Jeho kostnaté ruce ležely klidně na stole a Samdip se o ně opíral. Venku bylo horko a okna byla otevřená, aby sem šel teplý vzduch. V hradu bylo většinou i v létě zima. Alespoň v některých místnostech. Podle Raye hlavně v těch, které měly cezený vzduch přes mříže. Ale jak nyní odhadoval Mark Stone, nejenom v nich.

„Vaše pozvání mě zastihlo na cvičišti, kde trénuji, abych králi neudělal v Amazinii ostudu.“ Mark seděl na druhé straně stolu, rozvalený v masivním dřevěném vyřezávaném křesle, tvář brunátnou ještě ze střelnice, kam pro něj přišel Samdipův posel.

V ruce držel pohár a opatrně z něj upíjel. Víno bylo v této chvíli velmi zrádné.

„Král mě pověřil, abych vám sdělil, že ho nastávající jeho dcery požádal, aby jeden z úkolů mohl zadat jeho otec. Zvěsti o vaší chrabrosti, odvaze a vynalézavosti se zřejmě rozšířily i za hranice Ferrumu.“

„Hm,“ zabručel v duchu Mark, „zvlášť když jsme jim zlikvidovali hygru. Z toho museli mít obzvláštní radost. A ještě kdyby Baseki věděl o Syberině…“

„Pokud mě paměť neklame,“ řekl Mark zamyšleně, „je to poslední úkol, který mě čeká. Je to tak, vážený rádče?“

Po Samdipově tváři proběhla celá škála pocitů, od vzteku přes znechucení až po radost, že může zavrtět hlavou, což s radostí učinil.

„Co se týče vás, rytíři, tak ano. Ale pak ještě zbývá aréna pro vašeho sluhu, na němž, jak se zdá, velmi lpíte,“ rádcův úsměv byl tentokrát tak jedovatý, že by otrávil středně velké město.

***

„Vážený příteli.“ Relad Barnen seděl na malé židličce a přidržoval se stolu, aby z ní nespadl.

Loď se prudce kymácela na vysokých vlnách, takže i Ray se musel chytit speciálního madla, zapuštěného do stěny kajuty. Vichřice je provázela skoro celou cestu na Rannu.

„Jak vám je?“ pokračoval Relad a tvář měl staženou starostlivostí. „Vaše mořská nemoc je opravdu úporná. Již devátý den tu ležíte skoro bezmocně. Mohu vám nějak pomoct?“

„Jste nesmírně milý,“ sklonil hlavu Mark a všiml si, že se Ray pousmál, „ale moje nemoc již dávno ustoupila. Nic mi není a v kajutě je mi docela dobře. Mám tu hromadu knih ke studiu a nemusím se setkávat ani s Basekim, ani s jeho muži. Není mezi nimi jediný, který by mi byl nějak sympatický. A navíc mám jistotu, že se mě nepokusí otrávit.“

„Že mě to nenapadlo také,“ zabědoval Relad Barnen teatrálně a pleskl se do čela. „Ale to je pěkně zákeřné vůči našemu hostiteli,“ ušklíbl se spiklenecky.

„To sice je, ale už tu jeden pokus byl,“ řekl vážně Mark. „Včerejší víno v sobě mělo tolik kyarenidu, že by to zabilo i beraka. Tak ho musel vypít Ray,“ smutně řekl Mark, „protože je proti jakémukoli jedu imunní a já přišel o vynikající víno… Ostatně se to už nebude opakovat, protože Ray našel poslední Basekiho zásoby jedů a zlikvidoval je, takže se budu moct uzdravit. Ale asi až zítra, neboť zítra večer bychom měli přistát, jestli se nemýlím,“ zachichotal se.

„Vy jste opravdu nebezpečný protivník, příteli. A Basekimu vůbec nezávidím,“ zdvihl se Relad ze stoličky a kymácivě se vydal ke dveřím, „nejen vás, ale ani princeznu. Musím našemu hostiteli říct tu zprávu, že už je vám lépe. Určitě ho to nesmírně potěší,“ jedovatost mu kapala z hlasu.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Aniž by návštěvník počkal na vyzvání, otevřel je a vešel. Byl to samotný princ Baseki. Když uviděl usmívajícího se Marka, zesinal a na okamžik ztratil řeč.

Relad se uklonil princi a řekl:

„Právě jsem byl na cestě k vám, Výsosti, abych vám sdělil milou novinu, že rytíři Markovi je již lépe a cítí, že by mohl i povstat ze svého lůžka. Pravil, že mu udělalo dobře včerejší víno. Chtěl jsem vás požádat, jestli by některý z vašich služebníků nemohl zařídit, aby rytíř dostal ještě minimálně jednu dávku.“

Baseki lapal po dechu. Zrudl. Na čele mu vyrazil pot.

„Chtěl jsem se jen přesvědčit, že mému hostu je již lépe,“ chrčivě nakonec vydechl. „Jsem rád, že mu mé osobní víno

pomohlo," sklapl ústa, až mu cvakly zuby o sebe.

Otřel si zpocené čelo krajkovým rukávem. Těkavě se rozhlédl po kajutě, nakonec obrátil pozornost zpátky k Markovi.

„Rád bych vás pozval na slavnosti Zeleného rouna. Slyšel jsem o vašich šermířských schopnostech a bojovém umění a myslím, že by mi můj otec neodpustil, kdybych vás nepozval."

Mark se nadzdvihl v posteli a vyloudil na svém opáleném obličeji velmi smutný výraz.

„Je mi nesmírně líto, ale jsem pověřen reprezentací krále Falona v Amazinii. Soutěž o pás královny je otázkou mé cti. Kdyby tomu tak nebylo, neváhal bych ani okamžik a vaše pozvání bych s radostí přijal."

„Toho jsem si vědom, proto jsem vás chtěl požádat, abyste po návštěvě Amazinie nezamířil rovnou zpátky do Ferrumu, ale zastavil se u nás. Onen zmiňovaný svátek bude za necelý měsíc a to byste mohl bez problémů stihnout. A navíc je tu ještě jedna maličkost…"

Markovi se mihla hlavou prosba Syberiny, právě tak jako její obličej stažený v milostné křeči. Zhluboka si povzdychl, a pak vyslal k Basekimu další unavený úsměv.

„To je jiná. Jestli to bude jen trochu možné, určitě se zastavím. Bude mi to opravdu nesmírnou ctí. Zvlášť, když jste si vyžádal mé služby pro svého otce na králi Falonovi."

Pokynul unaveně rukou a padl zpátky na lůžko. Ray se ve svém koutku zašklebil tak, že kdyby ho Baseki viděl, muselo by i jemu dojít, že ho tahají za nos.

***

„Marku," vtrhl do hostinského pokoje Ray a kdyby mohl, určitě by byl udýchaný, „konečně jsem dostal pravidla soutěže."

„No, a co?" pootevřel Mark Stone jedno oko.

Včerejší hostina u královny se protáhla do ranních hodin a podávaný alkohol nebyl právě nejkvalitnější. Mark měl pocit, že má velkou hlavu v té malé.

„Začíná se zítra…"

„To už vím týden," vrčel Mark a přetáhl si pokrývku přes hlavu.

„Jen první tři kola jsou střelbou na terč. Semifinále a finále jsou soubojem mezi střelci."

„Cože?" vylétl Mark z postele. „Úúúúúúúúúúúú," zaúpěl a chytil se za hlavu.

Ray si povytáhl krátké kalhoty, otevřel malou schránu na pravém stehně a vyndal odtud plato s fialovými pilulkami. Dvě vymáčkl a podal je Markovi, zároveň se sklenicí vody. Mark Stone polkl prášky a zkřivil ústa.

„To je nemůžou dělat chutnější?"

„Mohou," kývl na to Ray, „ale vraťme se k závodu. Nejlepší by bylo, kdybych se ho místo tebe zúčastnil já."

„To nejde," zavrtěl hlavou Mark. „Včera jsem předal královně pověřovací listiny. A je to po třiceti letech poprvé, kdy se toho závodu účastní také někdo z Ferrumu."

„To je jasné," přitakal Ray. „Kdo by se taky dobrovolně chtěl nechat zastřelit? Vždycky vítězí královnin manžel Sekala. Je to totiž vynikající lukostřelec. Viděl jsem ho dneska ráno při tréninku a myslím si, že budeš mít velké problémy, i když budeš ve vrcholné formě."

„Všiml jsem si," zamyslel se Mark, „že včera večer toho mnoho nevypil a zmizel někdy kolem půlnoci."

„Poslední zpráva je taky k zamyšlení. Víš, že vítěz se automaticky stává manželem královny, a proto dostane královnin pás?"

„Ne, o tom se nikdo nezmínil, já se tady nemůžu oženit. To nejde. Co by na to SDPP?"

„Generál Khov by se potrhal smíchy. Avšak jak by se na to tvářila slečna Swansonová, to se neodvažuji odhadnout," Rayův obličej byl kamenný a nevyjadřoval v tomto okamžiku žádnou emoci, ale Mark měl intenzivní pocit, že se za ním skrývá škodolibost první třídy.

„Nějak to vyřešíme, až když k tomu dojdeme. Je možné mít nějaký štít nebo něco takového?"

„V pravidlech se nic takového nepíše, ale zvykem to není. Ale to obejdeme a já už vím jak."

***

Slunce svítilo jako o závod, a tak střelcům přišel vhod stan, kde si mohli odpočinout. Závody se konaly v amfiteátru z bílého mramoru, kam se vešlo dvacet tisíc lidí. Byl plný. Hukot a řev znemožňovaly soustředění, a proto mnozí závodníci vypadli velmi rychle.

Mark ležel ve stanu na prostém dřevěném lůžku. Stan postavili nedaleko královské lóže pro závodníky, kteří právě nestříleli. Sluhové sem nosili občerstvení a kupodivu nejvíc šla na odbyt voda a ovoce. Na stole se ho kupila celá hromada.

Už zbývalo jen posledních osm závodníků. Kromě Marka a Sekaty to byli všechno obyvatelé pohraničních hor. Jejich krátké, dvakrát zahnuté luky byly na vzdálenost sta kroků neuvěřitelně přesné a také rychlé. Muži dokázali vystřelit pět šípů, než se první zabodl do terče. A Sekala byl ještě lepší.

Markův samostříl vzbudil oprávněnou pozornost. Bylo to něco úplně jiného, než používali místní válečníci. Byl pomalejší, a to i když do něj Ray zabudoval automatické natahování, takže Mark ho jen markýroval. Avšak přesnost, s jakou létaly jeho šipky, a síla, s níž dopadaly na terč, mimochodem obyčejný terč prorážely, jej udivovaly. V prvním kole dokonce došlo ke zranění jednoho ze sluhů, který právě šel asi dvacet kroků za terčem a šipka, která jím prolétla, mu přerazila kost na ruce.

Sázky byly vyrovnané. Ray přišel s tím, že na Marka je kurz jedna ku dvěma a na Sakatu jedna ku jedna celá devadesát pět. Ostatní byli daleko za nimi.

„Pane," hlas vyvolávače byl jasný a zvučný, „nadešla vaše chvíle. Budete bojovat o postup do semifinále s Jarsem Minorim z Beranduktu.

Mark se zdvihl, právě tak jako vysoký, zarostlý, černovlasý hromotluk. Zkontroloval kuši i toulec, v němž měl stále

ještě kolem osmdesáti šipek. Vyšli na ostré slunce a Mark přimhouřil oči, aby si rychleji zvykl.

„Klidně ty oči zavři," řekl hromotluk tlumeně, „ani kdybys je vystrčil dvacet kroků daleko, nemáš šanci vyhrát. Vloni jsem prohrál až posledním šípem a letos si to vynahradím. Královna je krásná ženská a bude moje."

„V jedné věci máš pravdu," opáčil klidně Mark Stone a ještě se dokázal na soupeře usmát, „královna je krásná ženská. Musela by se podříznout, kdybys měl vyhrát. Ale to se nestane. Ostatně kam tě zasáhl Sekata? Do hlavy? Aspoň tak mi to připadá! Nemáš šanci," odsekl a vítězoslavně si šel stoupnout na své místo. Soustředil se a zamířil. Na povel odstřílel své šipky a ani nevnímal bouřlivý jásot, jak se jeho soupeř trefoval. I jemu lidé fandili, ale daleko míň.

„Oba střelci zasáhli všemi svými střelami střed terče," hlásil rozhodčí.

V té chvíli se už sluhové blížili ke střeleckým postavením s šípy. Další vyměnili terče za menší. Mark zavřel oči.

„Dej si pozor," zazněl mu v hlavě Rayův hlas, „chystá se nějaká kulišárna. Jeden ze střelců, kteří vypadli, stojí asi deset metrů za tebou."

„Díky, Rayi," odpověděl mu Mark a pomalu se otočil.

Zavěsil si kuši na záda a šel k muži, který tam nenápadně postával.

„Milý příteli," podíval se mu Mark do vybledlých očí, „ne že bych tě tu neviděl rád. Ale pokud je mi známo, vypadl jsi už přede dvěma koly. Neměl bys už náhodou být někde jinde? A tohle," Mark bleskurychle sáhl po mužově pravičce, v níž něco svíral, „bych, být tebou, tady nepoužil. Mám pocit, že by se někdo mohl splést a něco ti udělat."

Vtiskl muži píšťalu zpět do ruky a sevřel mu prsty kolem ní. Stiskl. Muž chvíli odolával, pak ale zkřivil tvář bolestí. Zlomené prsty o sobě daly vědět.

„Radím ti dobře, zajdi do hospody a dej si něco vína na počest svého krajana, který se dostal tak daleko," střelil očima po Minorim, který stál netečně na svém stanovišti.

Muži stékal pot po čele a hlasitě si oddechl, když mu Mark pustil ruku. Muž se otočil a spěšně opustil kolbiště. Mark si zamyšleně přejel rukou po bradě a pomalu se vrátil na své místo.

Terče se zmenšily na polovinu a nyní už Mark musel opravdu zamířit přesně. Elektronická mířidla mu však vypomohla, a tak i tentokrát zasáhl střed terče. Jars Minori čtyřmi střelami zasáhl střed a pátá ho minula o pár centimetrů. To byl onen okamžik, který rozhodl souboj.

„Vítězem se stává a do semifinále postupuje rytíř Mark Stone z Deranty."

Jars praštil lukem o zem. Nechal ho tam ležet a vztekle oddusal pryč. Mark si počkal, až mu sluha přinese jeho šipky. Cestou do stanu si je pečlivě prohlédl, aby nebyly ani sebeméně poškozené. Pak je spokojeně zasunul do toulce.

„Pane, neodcházejte nikam daleko. Vaše utkání bude za pár minut. Byli jste poslední dvojicí. Losování provede královna, ale řekl bych, že na vás vyjde Vekars. Pravidla semifinále a finále znáte?"

„Znám. Mohu se volně pohybovat ve vyznačeném kruhu a pokud mě soupeř zasáhne tak, abych nebyl schopen odpovědět, prohrávám. V prvním kole mám pět výstřelů, když nezasáhneme, bude se pokračovat dalšími pěti, a tak dokola. Kdybych vystoupil z kruhu, či jenom šlápl na čáru, prohrál jsem."

„Ano, pane. Promiňte, že jsem se ptal. Ale jste tu nový, tak to byla má povinnost."

„Zavolejte mě, prosím, až budu na řadě. Jdu se občerstvit do stanu."

***

Mark zamířil do stanu, kde na něj už čekal Ray s připravenými tekutinami. Mark se s chutí napil jakéhosi čaje, který mu Ray podal.

„Zrychlí ti to reakce, takže bys měl být schopný…"

„Já vím," mávl rukou Mark, dopil šálek do dna a zašklebil se. „Whisky to není," konstatoval zakysle.

„Pokud vyhraješ, tak bych tu měl jednu cenu, tedy kromě královny." Ray vytáhl z koženého vaku láhev povědomých tvarů se zlatavou tekutinou.

Markovi se mírně zatmělo před očima.

„Já jsem zapomněl, že jsme měli v zásobách ještě láhev Fettercainu," slastně přivřel oči a zasnil se.

„Pane," přerušil mu ten příjemný okamžik hlavní rozhodčí, „jste na řadě. Král Sekata právě zvítězil."

Mark Stone rezignovaně pokrčil rameny, popadl kuši a vyšel ven. Sáhl nenápadně na sponu opasku a upravil jeho výkon na minimum, které by ho mělo zachránit v případě zásahu do některého z životně důležitých orgánů.

Celá aréna bouřila, řvala, hvízdala a lidské vlny se přelévaly zcela zaplněnými ochozy. Divákům nevadilo pálící slunce, propadli napětí okamžiku.

Markův soupeř Vekars již stál ve svém kruhu o průměru metr a půl, který byl dobrých šedesát metrů vzdálený od jeho vlastního. Slunce měl zleva, kruhy byly situovány tak, aby ani jeden ze soupeřů neměl výhodu. Mark do něj vstoupil a tím souboj začal. Ještě než se připravil, Vekars na něj bleskurychle vystřelil dva ze svých šípů. Mark je však viděl a drobnými úkroky vlevo a vpravo se jim vyhnul. Vypadalo to tak trochu jako tanec. Mark pozdvihl kuši a zamířil. Vekars učinil totéž. Záložní šípy měl zabodnuté před sebou v zemi. Vystřelil a v okamžiku, kdy se sehnul pro další šíp, vystřelil i Mark.

Obě střely svištěly vzduchem, Markova byla o poznání rychlejší. Vekars se narovnával, když ho střela zasáhla. Prolétla mu rukou, přesně tam, kam Mark zamířil. Muž se zapotácel, ale byl z tvrdého těsta. Vyslal na Marka další střelu. Vekarsova rychlost však byla ta tam. Krev vytékající z rány mu barvila modrou horalskou košili. A skvrna se zvětšovala každým okamžikem. Když bezúspěšně vystřílel svých pět šípů, odložil luk do písku arény a utrhl rukáv košile. Díval se na Marka, kdyby ten toho chtěl využít, a ošetřování dělal poslepu.

Mark sklonil kuši a počkal, až se soupeř ošetří.

Za to sklidil od většiny diváků bouřlivý potlesk a jásot. Jen menšina hvízdala a křičela na Marka hanlivé pokřiky a nadávky. Ta však prakticky zanikla v nadšeně bouřícím davu.

Jeden z nadávajících obdržel několik ran pěstí od vedle stojícího horala, takže už souboj nedokoukal. V bezvědomí se

špatně sleduje jakýkoli sport. Těch pár zubů, o které přišel, spolkl, takže když měl štěstí, mohl si je někdy později nechat opět vsadit do dásní.

Mark zamířil a vystřelil, aréna ztichla. V té chvíli zvolil menší napětí tětivy, takže střela letěla pomaleji a Mark dokázal vystřelit druhou šipku rychleji. I když se jeho soupeř vyhnul první střele, druhé, která přilétla prakticky současně, už se vyhnout nedokázal. Zasáhla opět ruku, nedaleko místa prvního zásahu. Až k Markovi dolehlo křupnutí přeražené kosti. Vekars se zapotácel, udělal dva kroky dozadu a šlápl na čáru značící hranici kruhu.

Hlavní rozhodčí zvedl ruku a trubač zatroubil na znamení konce utkání. Vekars se nechápavě rozhlédl, a pak se podíval na nohy. Teprve nyní si všiml, že stojí venku z kruhu. Zapotácel se a upadl. Seděl na zemi a vzteky bušil zdravou pěstí do prachu. Z očí se mu koulely slzy bezmocného vzteku.

„Takhle daleko se dostat, a prohrát s cizincem," šeptal.

Přišli sluhové, zdvihli ho a odnesli ho do stanu, kde už čekal lékař, aby ho ošetřil. Mark ho následoval a prakticky únavou nevnímal nadšený jásot davu. Aréna bouřila, jako už dávno ne.

***

„Ještě že mezi semifinálem a finálem jsou dvě hodiny různých bojů zvířat a gladiátorů. Už sis potřeboval odpočinout jako sůl," Rayův hlas byl konejšivý. „Za půl hodiny má vypuknout poslední kolo. Tady máš," vytáhl z kapsy nějaké pilulky, „pro povzbuzení nervové soustavy."

„Aby mě tady ještě nediskvalifikovali pro nepovolený dopink," ušklíbl se Mark.

Ray jen mávl rukou a podal mu pohárek s vodou.

Mark seděl na polním lůžku a kontroloval šipky. Bylo mu jasné, že Sekala bude nejtěžší soupeř a nechtěl se dopustit nejmenší chyby. Ray ho pozoroval a Markovi bylo jasné, že i kdyby on sám něco přehlédl, tak Rayovi by to neuniklo. Uklidňovalo ho to.

Bylo už pozdní odpoledne a vedro polevovalo. Na obloze se objevily první večerní mráčky a zvedl se lehký větřík. Ozvala se trubka a Ray se zvedl. Mark Stone ho napodobil. Hodil si kuši na záda a zkontroloval, jestli má na boku toulec se šipkami. Rukávem si otřel obličej a vyšel za Rayem.

Vzdálenost mezi kruhy se zmenšila, tentokrát byla maximálně padesát metrů. I kruhy byly menší. Stone vstoupil do svého a mokasínami nahrnul písek ke stuze, kterou byla na zemi vyznačena hranice kruhu. Mark vrhl pohled k lóži, v níž nyní stála královna. Majestátní, nádherná žena, oblečená v bílých šatech, na nichž zářil zlatem vykládaný pás, široký dobře dvacet centimetrů. Drahé kameny, jimiž byl ozdoben, vrhaly kolem královny záplavy barevných paprsků.

Pár okamžiků poté, co to udělal, vstoupil do svého kruhu i jeho soupeř. Mark ho už viděl při střelbě dnes dopoledne. Byl to vysoký, štíhlý a svalnatý muž, horal každým coulem. Měl na sobě kožené kalhoty a mokasíny, právě tak jako Mark. Nebylo mu víc jak třicet let. Přimhouřené oči měly šedavou barvu moře před bouří. Jeho dvakrát prohnutý luk, vyrobený z rohů jakéhosi místního zvířete, vystřeloval šípy se skoro stejnou silou jako Markova kuše.

Opět zazněla fanfára a boj začal. Sekata vystřelil dva šípy tak rychle za sebou, že Mark měl co dělat, aby jim uhnul. Třetí srazil malým puklicovým štítem připevněným na spodní straně kuše. Šíp do něj narazil s nepříjemným zadrnčením a odlétl stranou. Mark využil stejného postupu jako v předchozím souboji. První šipku vystřelil menší silou, druhou naopak. Přilétly prakticky k Sekatovi současně, ale král tuto fintu viděl již v minulém souboji a byl na ni připraven. Povedlo se mu uhnout, i když to bylo jen o milimetry. Šipky letěly podstatně rychleji, než předpokládal. Marka poté zachránil štít ještě několikrát a jeden šíp mu dokonce prolétl kalhotou a jen díky opaskovému štítu neutrpěl zranění. Vyslal na Sakatu tři šipky v nejrychlejším možném sledu a zasáhl ho. Nebylo to těžké zranění, které by krále vyřadilo z boje, ale byla to první krev.

Uplynulo deset minut a souboj byl stále víceméně nerozhodný. Pak najednou Mark pocítil příliv síly a čas se zpomalil. To zabral Rayův dryák. Jeho reakce se nesmírně zrychlily a vyslal na svého soupeře čtyři šipky takovou rychlostí, že ten neměl šanci uhnout jinak než tím, že se vrhl k zemi. I když se snažil skrčit, jedna noha mu vyklouzla z kruhu a rozhodčí okamžitě zvedl ruku. Zazněla fanfára. Sakata zůstal nehybně ležet, jako kdyby byl mrtev.

Mark vyšel ze svého kruhu a došel k soupeři, který se jen ztěžka zvedal z písku arény.

Dav šílel.

„Jste nejsilnějším soupeřem, s jakým jsem se kdy setkal," řekl Mark. „Chci, abyste večer po korunovaci byl přítomen na slavnosti."

Muž jen zdeptaně kývl, neboť byl přesvědčený, že to Mark dělá jen proto, aby ho ještě více ponížil.

***

Královna se zvedla z křesla a zdvihla ruku. Sál, naplněný několika stovkami šlechticů, utichl. Všichni na ni upřeli oči.

„Vítězem svatého zápasu, mým manželem a spoluvládcem se stal rytíř Mark Stone z Derantu."

Zdvihla ze stolu tenkou zlatou obroučku a položila ji Markovi na hlavu. Byla mu velká. Kdyby neměl uši, spadla by mu asi až na krk. Mark povstal, obroučku nenápadně sundal a položil na stůl. V té chvíli už si královna odepínala pás a položila ho do Markových natažených rukou.

„Jako zástavu vašeho vítězství vám předávám svůj pás."

Mark ho s úklonou převzal a usmál se na nádhernou ženu, kterou měl před sebou.

„Jsem nesmírně rád, že jsem zvítězil," řekl tiše. „Obdivuji vás, jste krásná i bez tohoto pásu."

Jeho slova mohla zachytit jen královna, které byla určena. Sklopila oči a mírně, jen velmi mírně se zhoupla v bocích. V Markovi se zatajil dech.

Otočil se ke šlechticům, které měl vlastně u nohou, neboť jejich stůl stál na vyvýšeném pódiu.

„Protože jsem cizincem a nyní také vaším králem, mohu udělat některá rozhodnutí, jež nejsou možná příliš obvyklá. Vzhledem k tomu, že jsem vázán svým slovem králi Falonovi, budu muset za několik dní odjet zpět do Ferrumu. Po dobu mé nepřítomnosti přebírá moje práva a povinnosti královna a jejím rádcem se stane nejlepší střelec, jakého jsem kdy

potkal – Sekata. Kdybych se z jakýchkoli důvodů nemohl vrátit na příští svatý souboj, zastoupí mě i tam. Důvěřuji mu, jako důvěřuji sám sobě.“

Mark si sedl do křesla. V sále bylo takové ticho, že kdyby vypadla starému rytíři Juhanisovi zubní protéza na zem, minimálně pět lidí by dostalo infarkt.

Mark se podíval na královnu, která se na něj usmívala tím nejzářivějším úsměvem. Pak někdo vyskočil ze svého místa, zvrhl židli a začal jásat a řvát. Za několik málo okamžiků ho napodobili všichni ostatní.

Jediný, kdo nejásal, byl Sekata, který seděl u stolu pod pódiem, ruce měl položené na stole a zíral nahoru s otevřenými ústy, neschopen jakéhokoli pohybu.

***

Bylo kolem půlnoci a většina šlechticů už byla pod stoly. Týkalo se to i Sekaly. Sluhové je nenápadně odnášeli kamsi do paláce.

„Jsem unavená,“ naklonila se královna k Markovi a položila mu ruku na zápěstí.

V jejích očích bylo všechno jenom ne únava. Mark v nich viděl příslib, a také proto se okamžitě zdvihl a odváděl svou královnu do její ložnice.

7.

Loď se vzdalovala od přístavu, v němž Mark zanechal královnu a také svého zástupce. Mark Stone stál na zádi, vedle něj se o zábradlí opíral Ray a mírně se usmíval. Android se postavil tak, aby na něj dopadalo sluneční světlo. Dobíjel baterie. Mark naopak vyhledal stín, prudké slunce mu nedělalo dobře na unavené oči. Jakmile zmizel přístav za obzorem, otočil se a potácivým krokem zamířil do své kajuty. Padl na lůžko a zavřel oči.

„Něco jsem ti přinesl na posilněnou,“ ozval se nad ním Rayův hlas.

Mark jen odmítavě mávl rukou.

„V posledních dnech jsem použil víc tvých chemických dryáků, než je mi milo. Teď si potřebuj u odpočinout. A to velmi!“

„Jsem si vědom, že závody byly velmi namáhavé a královnina divokost je vyhlášená, jak jsem se doslechl.“

Mark otevřel jedno oko a podezřívavě se podíval na Raye.

„Jak to myslíš?“

„Takhle vyčerpaného jsem tě neviděl už dlouho,“ poznamenal android suše. „Řekl bych, že jsi tak na dvaceti procentech zásob energie. Nicméně tohle by ti mohlo pomoct,“ strčil mu skleničku před znovu zavřené oči.

Mark nasál vůni a okamžitě se posadil.

„Fettercain,“ hlesl a okamžitě se sápal po zlatavým mokem naplněné skleničce.

Mark ochutnal whisky a blaženě se usmál:

„Rayi, jsi nenahraditelný a tohle ti opravdu nikdy nezapomenu.“

„I kdyby ano, tak ti to určitě připomenu,“ s kamenným obličejem odvětil Ray a nalil Markovi ještě jednu sklenku.

Pak i s láhví odpochodoval z kajuty. Mark se spokojeně natáhl, postavil si poloprázdnou sklenku na prsa a zasnil se. Loď se prudce zhoupla a ze sklenky se vylily dobré dvě kapky. Mark tiše zaskučel, když se díval, jak se vpíjejí do košile.

„Taková škoda,“ zakvílel a rychle vypil zbytek whisky a jazykem vylízl skleničku.

Na okamžik se zastyděl, protože nikdy nic takového neudělal, ale jeho postavení zde nebylo postavením pracovníka SDPP, ale obyčejného trosečníka.

***

Přístav Ranna se podobal jako vejce vejci Ferrumu, Amazinii a všem ostatním přístavům v širokém dalekém okolí, co se týče nedostatku pevné ruky architekta a absolutního nedostatku kanalizace.

Nebyl vybudovaný v ústí řeky Kolyrmy, ale vznikl pod nedaleko postaveným hradem. Ten zajišťoval bezpečnost kotvících lodí.

Pravda však byla taková, že většina lodí, přivážejících normální zboží, využívala skladišť na březích Kolyrmy, nebo pokračovala jejím hlubokým korytem do obchodních stanic výše proti proudu. Přímo v Ranně kotvily lodě, které měly buď přímý vztah k panovnickému rodu, nebo příliš vzácné zboží.

Ranna byla postavená na prudkém úbočí, kde nahoře na ostrohu se tyčil rozlehlý hrad. Mark vystoupil z lodě a znechuceně se podíval na klikatící se uličku, prudce stoupající vzhůru k hradu. Slunce pálilo, přestože bylo teprve deset hodin dopoledne. Mark se zamyslel, a pak se mu úsměv rozlil po tváři. Půjde od hospody k hospodě… Jenže pak mu došlo, že na hrad je pozvaný k obědu a nemůže tam dorazit zlískaný jako kozácký ataman.

Ze stínu se vyloupl malý nažloutlý mužík, táhnoucí za sebou košatinu na vysokých kolech.

„Nechce pán někam odvézt?“ zeptal se Marka Stonea se širokým úsměvem, který mu málem oběhl celou lebku.

Mark se zhluboka nadechl, jak mu spadl kámen ze srdce. To však neměl dělat, všudypřítomný puch rozkládajících se odpadků a moče vylévané přímo na ulici mu málem spálil sliznice. Prudce přikývl a vlezl do košatiny, jež měla plátěnou stříšku, která zákazníka chránila nejen před sluncem, ale i před splašky dopadajícími shora.

„Do hradu,“ zavelel, když hodil vozkovi a tahači v jedné osobě velký stříbrný peníz.

Košatina se zhoupla a kola se začala točit. Ray se vydal pěšky za ní. Ani se nenamáhal potit se, i když i tuto funkci mu jeho stavitelé implantovali. Sem tam popostrčil káru, když se mu zdálo, že to mužík nezvládne. Ten po něm vrhal znechucené pohledy člověka, kterému se někdo zcela neinformovaný motá do řemesla.

Projeli první kamennou hradbou, která byla vysoká skoro šest metrů.

„Pět metrů osmdesát,“ opravil Markův odhad Ray.

Masivní dřevěnou, železem pobitou bránu hlídali tři žoldnéři v královských barvách – modré a zelené. Ani se neobtěžovali vyjít zpod stříšky, která je chránila před sluncem.

Vnitřní město i nadále stoupalo prudce vzhůru, jen domy tu byly honosnější, ulice o něco širší, ale puch tu byl stejný.

„Už dlouho nepršelo," zazněla Markovi v hlavě Rayova glosa.

Lidí bylo na ulicích málo, bylo před polednem a vedro vzrůstalo. Mark si sem tam setřel z čela pot. Za chvíli měl kapesník zcela promočený.

Hradby královského hradu byly nižší, ale zato dobře udržované. Bylo vidět, že Janse se nejdřív stará o svoji bezpečnost. Mark se této myšlence usmál. V bráně stálo šest strážných a ti nekompromisně zastavili Markův vozík. Ray předešel i tahouna a podal veliteli srolovanou pozvánku, kterou dostal, jakmile jejich loď přistála. Velitel ani roli tuhého papíru nerozbaloval, jen se podíval na pečeť. Pak se hluboce uklonil a ustoupil stranou. Vozík se hrkotavě rozjel, projel chladným kamenným podloubím a vyjel na nádvoří, kde právě tři polonazí muži vytahovali z kašny velké vědro vody.

Mark pružně seskočil a namířil si to přímo k majordomovi, který vyčkával ve stínu vstupních dveří. Tomu Ray předal pozvánku.

***

„Již se mi doneslo, že jste opravdu v Amazinii zvítězil." Ranna, žoviálně vypadající tlouštík s krátkými šedivými vlasy a mohutným plnovousem, oblečený do vzdušné bílé galábije, zamrkal modrýma očima a usmíval se na celé kolo. „To znamená, že jste nyní minimálně na rok králem Amazinie."

„Dalo by se to tak říct," přikývl Mark.

„To se žádnému cizinci ještě nikdy nepodařilo," zavrtěla hlavou Rannova manželka, vysoká, kostnatá až vychrtlá žena s pichlavýma očima.

Její oblečení bylo daleko bohatší než manželovo, a zvláště její vysoký, vyčesaný drdol byl ukázkou kadeřnického umění, vůbec jí však neslušel.

„Vždycky musí být někdo první," prohodil Mark a usrkl z poháru ředěné víno, což mu málem zkřivilo rysy a mohl poděkovat jen výcviku SDPP, že nespáchal společenské faux paux.

Sloužící začali nosit na stůl mísy s jídlem, Mark se rozhlížel kolem po bohatě vyzdobené síni a mechanicky udržoval konverzaci s Rannou. U stolu byl s nimi ještě Baseki. Za králem postával v bohatě zdobené uniformě ochutnávač a také muž v černém taláru. Na hlavě měl podivnou čepici, která něco Markovi připomínala, ale nemohl si vzpomenout co. Tvář měl zahalenou závojem.

Najednou jako kdyby Mark dostal ránu, někdo se mu pokusil vstoupit do vědomí. Stone napjal své vycvičené i získané schopnosti, aby náporu odolal. Útok byl tak prudký, že to s ním až skoro smýklo. Zaťal prsty do kraje stolu a zhluboka se nadýchl. Prudce odrazil atak a rozhlédl se kolem. S mužem v černém to zacloumalo. Mark si nenápadně otřel vyšívaným krajkovým kapesníkem, kterých měl s sebou několik, orosené čelo a zhluboka se napil kyselé břečky, kterou tady vydávali za víno. Tentokrát mu to vůbec nevadilo.

Ranna měl plná ústa, ale to mu vůbec nepřekáželo a mluvil a mluvil. Mark vypnul vědomí a odpočíval po útoku.

„Ptal se tě, jestli tu zůstaneš až do svátku Zeleného rouna," vklouzl mu do hlavy Ray.

„Samozřejmě," sklonil hlavu Mark. „I když jsem očekáván ve Ferrumu, neboť nemohu zdržovat přípravy svatby a musím přivézt princezně Syberině pás královny Amazinie."

„Takže to máme ještě pět dní čas na váš úkol," usmála se kysele Basekiho matka, jejíž myšlení a jednání se velmi podobalo Samdipovi, rádci krále Falona.

„Teď se takovými věcmi nebudeme zabývat," usekl rozhovor Ranna, kterého to evidentně otravovalo a kazilo mu to oběd. „Na to bude čas až někdy zítra po snídani. Předpokládám, že jste neměl čas projít si naše krásné město, ani jeho pamětihodnosti," obrátil se k Markovi, „takže vás nebudeme po obědě zdržovat. Jinak je připraveno vaše ubytování tady na hradě. Obraťte se na majordoma, ten zařídí vše potřebné."

Utřel si ubrouskem tučné rty a přitáhl si k sobě mísu s našlehaným mlékem beraka promíchaným s jakýmsi červeným ovocem. I před Markem stála podobná miska, takže neodolal.

Jen koutkem oka zaznamenal, že muž v černém zastavil sloužícího, který nesl další sklenice vína. Žádnou si však nevzal, ale sluha přišel s nabídkou k Markovi. A potom nabídl pohár i Rayovi, který stál za Markovou židlí. Android si po kratičkém zaváhání vzal a omočil jazyk ve víně.

„Je v tom něco přidané. Nepij to ještě chvíli, já to zanalyzuji," vyslal zprávu Markovi.

Mark Stone vyprávěl právě o svém závodě v Amazinii a prudce rozhazoval rukama. Při jednom obzvláště vyvedeném gestu málem převrhl svůj pohár s vínem. S omluvným gestem ho posunul o kousek dál.

„Můžeš se napít," ozval se Ray, „je to uspávací prášek, ale se zpožděným účinkem. Takže by měl zabrat tak za nějakých pět šest hodin. Je v tom ještě něco, ale nevím přesně co. Je to však pro tvůj organismus neškodné."

Mark androida poslechl a upil z poháru.

***

Mark seděl na rozměrné posteli s nebesy, jakou neměla ani královna Amazinie, a přemýšlel. Za oknem se setmělo. Ray přinesl svícen se třemi svícemi a rozžehl je. Bylo kolem jedenácté hodiny večerní.

„Předpokládám, že se ti spát nechce. Ta pilulka, co jsem ti dal, zabrala?"

„To víš, že ano," zabručel Mark Stone. „Vyznáš se v mém organismu líp než já."

„Sledoval jsem toho královského čaroděje a vím, kde má své pokoje. A určitě není místní. Jeho pokoj je zajištěný poměrně moderním elektronickým zámkem. Nicméně předpokládám, že zvenku tak zajištěný nebude. Půjdu se tam podívat a ohlásím se, jakmile něco zjistím."

Ray vylezl oknem na širokou římsu a Mark se pohodlně natáhl. Neškodí odpočinout si, když neví, co ho čeká za námahu. Probralo ho vrznutí odsouvané závory. Stone otevřel oči a s údivem sledoval, jak se závora pomalu posouvá a odemyká zajištěný pokoj. Dovnitř proklouzla tmavá postava. Měla na sobě černé oblečení, které se podobalo, jak si

Mark vzpomněl na popis v nějaké knize, ninjovskému. Jen oči nebyly zahaleny černí. Postava však držela v ruce zcela moderní laserovou pistoli Duffy 663.

Mark ležel na boku a zdálo se, že spí.

„Probuď se a odpovídej na mé otázky," řekl tiše nezvaný návštěvník.

Mark se „probudil", pomalu se posadil a zamžoural.

Doufal, že je to tak správně.

„Jak jsi dokázal zabít elernskou hygru?" zašuměl tichý nenávistný hlas místností.

Mark se usmál a už to nevydržel dál se přetvařovat.

„Jak dlouho jsi ji musel cvičit? Aspoň čtyři pět let, co? Smůla."

„Na něco jsem se tě ptal, ubohý beraku!" zasyčel návštěvník, který stále ještě nemohl pochopit, že Mark není pod hypnotickým vlivem jeho prášku.

„Co to máš v ruce? To není dýka ani meč ninjů, i když používáš jejich oblečení," ohrnul nos Mark.

To už bylo moc na nervy královského čaroděje. Vystřelil. Z pistole vytryskl rudý paprsek, který zasáhl a zapálil jen polštář, o který se ještě před okamžikem opíral Mark Stone. Agent se skrýval za masivním čelem postele a v jeho ruce byla zbraň o něco málo modernější. Místností se mihly rudé paprsky a jen ty Markovy zasáhly. Muž zaskučel, zlomil se v pase a padl na podlahu. Stone to riskl a vyběhl k němu. Vykopl pistoli z bezvládné ruky a přesvědčil se, že jeho noční návštěvník doplatil na svou povýšenost, díky níž nepočítal s jakýmkoli odporem.

Mark popadl vědro vody, které měl postavené v koutě místnosti a chrstl vodu na hořící postel. Plameny uhasly. Pak popadl ještě doutnající části postele a vyhodil je z okna. Spadly kamsi do zpustlé zahrady.

Teprve nyní se začal věnovat svému nezvanému návštěvníkovi. Strhl mu roušku z tváře a tiše hvízdl. Toho muže znal. Jeho podobizna visela v hale slávy Vesmírné policie, kde jsou všichni, kdož padli při výkonu služby. Aefmal Sbanabt, jeden z Neumannových lidí, který se ztratil před deseti či patnácti lety, jak si matně Mark vzpomínal.

„Asi tě přestalo bavit jen poslouchat," zabručel, a to byla celá pohřební řeč za bývalého skorokolegu.

Laserové paprsky vypálily rány tak dokonale, že vlastně ani nekrvácely. Mark strhl zbytek prostěradla z postele a mrtvolu do něj zabalil. Usedl na židli a nalil si pohárek vína. Jeho trpkost a kyselost byla protentokrát příjemná.

Uplynula ještě dobře třičtvrtěhodina, než vrzlo okno a dovnitř se protáhl Ray. Chvíli si prohlížel mírně poničenou postel a zaznamenal i stopy po laserových paprscích. Došel k mrtvole a podíval se jí do obličeje.

„To bude mít admirál Neumann radost," poznamenal klidně.

„Nebude," zavrtěl hlavou Mark. „Musíme se ho zbavit, jinak by…"

V té chvíli už byl Ray opět venku z okna a šel po římse s bílým balíkem na rameni. Nemusel jít daleko. Jakmile se dostal nad hradní příkop, který chránil hrad proti útoku zezadu, z pláně, shodil do něj tělo mrtvého čaroděje.

Voda zavířila, ozvalo se mohutné šplouchnutí a pak ještě několik menších. Ray kývl hlavou:

„Myslel jsem si to, že tam Ranna bude mít ještě nějakou zvířecí hlídku."

***

„Měl jsi tady trochu dusno, nebo ne?" zeptal se Ray, když se vrátil do pokoje.

Mark ho mezitím uvedl do obstojného pořádku.

„Jak jsi dopadl ty?"

„Opravdu ho nenapadlo zajistit své komnaty proti útoku zvenčí, to je pravda," řekl Ray, když se posadil proti Markovi ke stolu.

Okno nechali otevřené, aby se vyvětral nepříjemný pach spáleniny.

„Ale uvnitř se volně pohyboval bojový robot Sanc-33."

„To je hodně zastaralá mašina," poznamenal Mark. „Jestli se nepletu, byl vyzbrojený jedním pulzním laserem, ale hodně silným, pak měl…"

„Jo, to je on," přikývl Ray. „Nebyly s ním velké problémy, a dokonce jsem ho nemusel ani zničit, podařilo se mi ho vypnout."

„Bylo tam něco zajímavého?"

„Aefmal si vedl zápisky, takže vím, že se sem dostal podobně jako my. Jenže jeho sem neposlali, on se sem vypravil na černo. Někde se dozvěděl, že tu jsou poměrně velká naleziště dastitu, ale díky úrovni zdejší společnosti se nesmějí využívat. Tak se rozhodl, že si trochu přivydělá. Proto ten Sanc. Dá se totiž velmi lehce využívat jako těžební robot. Problém však byl v tom, že ho ta loď která sem dostala nás, sestřelila také. A měl štěstí, protože jeho člun se roztřískal na mraky. Jediné, co zachránil, byl Sanc, vysílačka a holý život. Pochopitelně," Ray mávl rukou k čarám po laserové zbrani, „také nějaké ty drobnosti. A s tím se dostal sem, kde je jedno z velkých ložisek. Proto využil svých telepatických schopností, měl je zřejmě slabší než ty, ale stačily na hygru, aby si omotal kolem prstu Rannu, a pak už mu nezbylo, než čekat. Doufat, že sem někdo přiletí a zachrání ho. Ztroskotání se dá vysvětlit snadno."

„To jo," souhlasil Mark, „viz naše vlastní zkušenost."

„Taky jsem našel jeho skrýš. Měl tam sedm kilogramů dvě stě padesát šest gramů stoprocentního dastitu."

„To je asi tak přibližně…" počítal Mark z hlavy.

„Třicet dva miliony pět set třicet šest tisíc osm set třicet čtyři dolsy, podle posledních zpráv z burzy, které mám," doplnil ho Ray.

„Až odtud budeme odlétat, nesmíme to tu zapomenout," poznamenal Mark. „Předáme ho admirálu Neumannovi do fondu pro zahynuvší policisty."

„Samozřejmě po odečtení nákladů na opravu Neptuna," poznamenal pedantně Ray.

***

Ranna seděl na nepohodlné židli ve své pracovně a upíjel víno. Hned po ránu.

„Připravili jsme pro tebe, milý rytíři, velmi nesnadný úkol," řekl s úsměvem. „Bude to něco úplně jiného, než jsi musel dělat pro Falona. V našem městě už nepršelo dobrých třicet dní. A začínají se nám rozmáhat nemoci. Podle našeho rádce… Ostatně, kde dneska je?" otočil se k manželce, která seděla naproti němu u stolu a záda měla jako pravítko.

„Udivuje mě to," řekla hlasem tak kyselým, že Mark už začal chápat, odkud se bere chuť místního vína. „Měl tady být."

„Není tady, jeho chyba," mávl přezíravě Ranna buclatou rukou.

„Tedy abychom se vrátili k tvému úkolu. Náš rádce tvrdí, že na vině jsou nečistoty a odpadky hromadící se ve městě. Pověřujeme tě, abys město vyčistil do pozítří. Vbrzku začne slavnost a my si nemůžeme dovolit nějakou epidemii, nebo jak tomu rádce říká."

„Kolik mi na to dáš lidí, králi?"

„Žádné," zamával rukama Ranná, „s lidmi by to uměl každý."

„Nedals mi, králi, lehký úkol, ani přespříliš času. Ale pokusím se," uklonil se Mark a vypochodoval z pracovny.

Ray šel za ním.

„To je nesplnitelný úkol," podrbal se Mark na hlavě. „To se prostě nedá stihnout."

„Kdysi jeden člověk v Řecku něco takového splnil," poznamenal nevzrušeně Ray. „Musím to ještě propočítat, ale možná by to šlo."

***

„Už to máš hotové?" ptal se Ray Marka, který právě odkládal poslední nářadí.

Byla skoro půlnoc.

„Mělo by to být ono," chlapecky spokojeně se usmál Mark Stone a poplácal kulatý korpus bojového robota Šance.

Ray dokončil programování a zasunul kartu do slotu. Mark se natáhl a stiskl zelené tlačítko na robotových zádech. Ray byl připravený k okamžitému zásahu, kdyby něco nevyšlo.

Sanc zavrněl, jak se rozbíhaly servomotory, a otočil se k Markovi. Objektivy na něj zamířily a robot se ozval překvapivě měkkým ženským hlasem:

„Úkolu jsem porozuměl. Po dobu ražení budu vykonávat příkazy androida Raye."

Mark se plácl rukama do boků a zajásal:

„Ono to snad opravdu vyjde!"

Ray mezitím pootevřel dveře a zkontroloval, jestli je na chodbě pusto a prázdno. Bylo. Naložili Šance na malý vozík a přikryli ho plachtou. Ray se ujal ojky a táhl vozík za sebou. Těch několik sluhů, které potkali, se za nimi jen zvědavě otočilo, ale nikdo se neodvážil zastavit je a vyptat se na cokoli. Všichni věděli, jaký úkol Mark dostal, a nezáviděli mu ho.

Došli k rumpálu na nádvoří, které osvětloval jediný koš s rozžhaveným uhlím u zavřené brány.

„Spustíme se do tanku všichni," začal Mark Stone. „Podle plánku je přívod z řeky prokopaný ve skále…"

„Je potřeba, aby tu někdo zůstal nahoře. Už jsme se o tom bavili a nebudeme tu debatu opakovat," prohlásil rezolutně Ray a zahákl hák do oka na robotových zádech. „Sanc je naprogramovaný na mé rozkazy, tak tu zůstaň."

Zabral, povytáhl masivního robota nahoru, aby ho Mark dostal přes zárubeň. Poté ho opatrně spustili. Šplouchnutí jim oznámilo, že robot je dole.

Ray se přehoupl a sjel po provaze za ním.

„Není tu moc vody," ozvalo se dutě v okamžiku, kdy mohutné šplouchnutí oznámilo, že i android je dole. „Jak kde," doplnil Ray svoji informaci. „Na okraji je docela sucho. Jdeme k přítoku. Zapnul jsem Šance."

Mark se vrátil do svého pokoje, ale dlouho tam nevydržel. Pach ze spáleného polštáře nepříjemně štípal do nosu. I když služky celý pokoj uklidily, stále ještě tu byla cítit spálenina. Vrátil se na nádvoří a posadil se ke studni a naslouchal nočnímu tichu. Pak vstal a vylezl nahoru na hradby. Díval se dolů do města a do přístavu. Tmu ředily stovky luceren, pochodní i košů s uhlím. Město se připravovalo na svátek a žilo rušným nočním životem. Mark se opřel lokty o kamenný vrcholek hradeb a zasnil se. Před očima se mu míhaly tváře žen a nějak se mu splétaly tak, že je nebyl schopný úplně odlišit. Princezna Syberina, královna i slečna Swansonová. Bylo vedro a šaty se mu lepily k tělu. Ve vzduchu bylo najednou nějak málo kyslíku.

***

Ranna s manželkou stáli za cimbuřím hradeb a vyhlíželi dolů do města. Vedle nich postával Baseki a na úzkých rtech mu pohrával nepříjemný úsměv.

„To bys musel být alespoň tak dobrým čarodějem, jako je náš…," zarazil se a prudce se rozhlédl. „Už jsem ho tři dny neviděl," řekl zadumaně a ztratil o Marka zájem.

„Jak dlouho budeme ještě čekat na tvůj zázrak?" otočila se k němu královna s kyselým výrazem ve tváři a její ječivý hlas hladce přebíjel vítr vanoucí od moře.

Mark si uvědomil, jak je dobře, že tato žena nevládne v Amazinii. To by s největší pravděpodobností její pás Syberině nevezl.

„Původně jsem chtěl přivolat déšť, ale pak jsem se rozhodl, že to udělám jinak," odpověděl spíš na tázavý pohled Ranny, než na otázku jeho ženy.

V té chvíli se ozval Ray:

„Jsme venku a voda se řítí do tanku pod hradem. Během třiceti vteřin by tam měla být. Patnáct vteřin bude trvat, než se tank naplní. Budu počítat do padesáti a pak to spusť!"

Mark Stone se usmál a sáhl do váčku a vyndal odtud malý kulatý předmět. Vytáhl z něj dva drátky a nechal je viset dolů k zemi. Palec přiložil na malou vypouklinu a čekal.

„…třicet čtyři, třicet pět…"

Podíval se ještě jednou přes vnitřní hradbu, aby se přesvědčil, že hlavní brána je otevřená. Byla.

„… čtyřicet jedna, čtyřicet dva…“

Ulice v horním městě byly liduprázdné. Dnes nevystrčil nikdo ani nos z domu. Králův příkaz lidi vyplnili, pravda, pod hrozbou trestu smrti, do jednoho. V dolním městě to bylo horší.

„…čtyřicet devět, padesát!“

Mark stiskl tlačítko a ozvalo se mocné zadunění. Hradby se zachvěly. Ranna i královna se chytili ozubení hradby, aby neupadli. To se Basekimu nepovedlo a spadl na zadek. Mark koutkem oka zahlédl několik uštěpačných úšklebků mužů z hradní stráže.

Dvacet metrů před branou se nadzdvihla dlažba, vylétl odtud rudý kouř k nebesům a otevřela se černá rána v zemi. Nejdřív měla v průměru slabé dva metry, po chvíli však už z toho byly metry čtyři. Z ní vytryskl vodní proud. Voda nabírala na rychlosti a s hukotem vyrážela z podzemí. Tryskala do výše, pěnila a řvala. Země se chvěla pod jejím tlakem.

Za pár okamžiků se vodní masa už hnala ulicemi dolů k přístavu. Nejdřív jí bylo málo, jen pět deset centimetrů, pak jí přibylo a bylo jí po kolena. Brala s sebou vše, na co narazila.

V dolním městě spláchla vlna několik lidí do moře.

„Vody ubylo. Bude to stačit?“ ozval se Ray.

„Bude muset,“ odpověděl Mark. „Odstřelte odtok.“

Ozvala se rána podobná té před chvílí, ale daleko tlumenější. Země se tentokrát zhoupla jen málo. Proud vody tryskající z otvoru zeslábl a za pár okamžiků ustal docela.

„Myslím, že jsem svůj úkol splnil. Vaše město je čisté a nemoci už hrozit nebudou. Alespoň nějakou dobu. Jediné, co je nyní potřeba, je opravit dlažbu, ale to zvládne pár dělníků,“ zakončil s úsměvem řeč Mark Stone.

Jak tak stál ledabyle opřený o hradby, pozoroval, jak se královně, Basekimu a nakonec i Rannovi vrací barva do tváře. Král se zkoumavě podíval dolů do města, pak se zašklebil a s úsměvem řekl:

„Úkol jste splnil. Jenom štěstí, že jste nespláchl město dolů celé. I když…,“ zamyslel se, „možná by to nebylo od věci. Třeba by to bylo lepší. Nějak mi z toho vyhládlo,“ zamával rukama. „Zvu vás rytíři, vlastně kolego, promiňte, zapomněl jsem na Amazinii, na mírně předčasný oběd. Doufám, že vás ten úkol příliš nevyčerpal a zúčastníte se zítra našeho svátku a tam předvedete své střelecké umění. Přiznávám se, že jsem na něj nesmírně zvědavý.“

„Bude mi ctí,“ uklonil se Mark a podrbal se na špičce nosu, která ho začala svědit.

„Říká se, že když tě svědí nos, tak přes něj dostaneš,“ pomyslel si ještě, když sestupoval dolů z hradeb.

***

„Jste opravdu vynikající střelec,“ řekl Ranna, když Markovi předával cenu pro vítěze. „A teď se těším na boje mečem. V tom nemáte šanci,“ usmál se baculatý muž. „Vlastně,“ plácl se do čela, „vždyť vy se toho klání neúčastníte. Ale váš sluha ano,“ nakrčil čelo. „Asi by neměl mít přístup na turnaj urozených lidí…“

„Prozradím vám rodinné tajemství, které zná král Falon,“ naklonil se Mark k Rannově uchu, „a to uklidní vaše obavy. Ray je můj nevlastní bratr a myslím si, že nevlastní bratr amazinského krále je dostatečně urozený…“

„To máte pravdu,“ kývl Ranna a na tváři se mu rozhostil spokojený úsměv.

Zdvihl ruku, mávl zeleným šátkem a tím spustil program. Do arény nastoupila první dvojice. Mark je chvíli znuděně pozoroval, ale byli tak neohrabaní, že byl rád, když se jednomu z nich podařilo zranit druhého, a tím zvítězil. Vstal, uklonil se Rannovi a řekl:

„Musím se jít podívat na Raye, doufám, že omluvíte moji nepřítomnost.“

Ranna jen kývl, ale jeho manželka se zatvářila kysele, i když Mark Stone nemohl pochopit proč.

„Musíte mu radit?“ ušklíbl se Baseki, který seděl ve stínu a tvářil se znuděně. „Proti našim nejlepším stejně nemá šanci.“

„Chcete uzavřít sázku?“ usmál se Mark.

„Sázím jedna ku deseti, že turnaj nevyhraje,“ štěkl arogantně Baseki a nenávistně se podíval na Marka.

Mark Stone se na okamžik zarazil, protože počítal, kolik u sebe má, a než stačil cokoli říct, ozvala se velmi hezká dívka sedící stranou v Rannově lóži. Mark se v tu chvíli marně snažil vzpomenout si na její jméno, věděl však, že je to Basekiho vzdálená příbuzná.

„Sázím na rytíře Raye dva tisíce zlaťáků.“

„Já také,“ usmál se Mark, kterému okamžitě došlo, že nyní po něm nikdo nebude chtít hotovost.

„Přijímám!“ Basekiho tvář nyní vypadala jako přezrálé rajče.

Teprve nyní mu došlo, že prohraje-li, bude muset zaplatit čtyřicet tisíc zlatých a vůbec nevěděl, kde by takovou sumu mohl vzít. Dobře věděl, že jen díky matce ho Ranna stále ještě kryje.

„Mohu jít s vámi?“ zeptala se blondýnka a mrkla modrýma očima na Marka. „Když jsme teď spojenci proti bratranci Basekimu.“

„Bude mi ctí,“ sklonil hlavu Mark a vzpomněl si, že se jmenuje Elianna.

Dívka se do něj zavěsila a spolu odkráčeli z lóže.

„Je to nesnesitelný spratek,“ řekla mu, když procházeli točitou chodbou, která je zavedla k místnostem určeným pro bojovníky.

„Nemohu než s vámi souhlasit,“ usmál se na ni Mark.

Bylo mu příjemné, jak se k němu tiskne, jak se nechává podpírat a při tom její ňadro hladí ruku.

Raye nenašli v místnosti mu přidělené a sluha jim řekl, že šel na čerstvý vzduch.

„Rayi, kde jsi?“ vyslal Mark dotaz.

„Vidím vás,“ odpověděl Ray.

Mark se rozhlédl a uviděl, jak android stojí u štěrbinovitého okna na konci chodby, kudy sleduje nejen dění na

zápasišti.

„Dovol, abych ti představil Basekiho sestřenici Eliannu."

„Byla bych raději, kdybyste mě představil jako Eliannu, a ne jako někoho, kdo má co společného s Basekim," namítla dívka a v rozpacích si namotala dlouhý blonďatý pramen vlasů na prst.

„Vsadila na tvé vítězství dva tisíce zlaťáků proti Basekimu."

„Však vy taky," Elianna zrudla jako červánky navečer a sklopila hlavu.

Hluboce si povzdychla. Podala Rayovi zelený šátek, který měla před tím zastrčený za pasem.

„Budu ráda, když budete dnes bojovat v mých barvách a byla bych velmi šťastná, kdybyste dnes obdržel stejnou cenu jako váš příbuzný. A není to kvůli penězům, které jsme na vás vsadili," znovu zrudla a Mark odhadoval, kam až ten ruměnec může sahat.

Byl všude, kam dohlédl, a to mu toho hluboký výstřih dovoloval hodně. A nebyl to ošklivý pohled. Elianna se prudce otočila a přes rameno hodila:

„Doprovodíte mě zpátky do lóže? Chtěla bych vidět nějaký dobrý zápas a vy, Rayi, za chvíli nastupujete k prvnímu klání. Není-liž pravda?"

„Je," pomalu kývl android a mrkl významně na Marka.

„Je moc pěkná."

„Budiž ti to přáno, Rayi," kývl Mark a pospíšil si za vzdalující se dívkou.

***

Schylovalo se k večeru a blížil se poslední souboj. Hlediště bylo ve varu. Ve finále se měli utkat hrabě Hartigar, bojovník, který turnaj vyhrál třikrát za sebou, a Ray, jemuž se enormně dařilo.

I v královské lóži stoupalo napětí. Baseki během odpoledne několikrát opustil lóži a odskočil si posilnit se něčím silnějším, než bylo chlazené ředěné víno, které tu roznášeli sluhové. Oči se mu leskly a měl v odpoledním horku potíže s rovnováhou. Nicméně to nebylo nijak pohoršující, takže to Ranna přecházel mlčením. Královna bezostyšně fandila komukoli, kdo bojoval proti Rayovi. S počtem jeho vítězných utkání však její nálada mířila někam k bodu mrazu. Právě tak na tom byl i Baseki.

Ray přešel plochu zápasiště a usmíval se na všechny strany. Meč měl položený na rameni a volnou rukou kynul řvoucím davům. Postavil se tak, aby mu zapadající slunce svítilo do obličeje. Hartigar přišel hned za ním. Jeho nástup provázel ještě větší řev, pokud to vůbec bylo možné. Byl to muž o dobrých deset centimetrů vyšší než Ray a také mohutnější. To mu však neubíralo na obratnosti a rychlosti. Byl to opravdu výjimečný muž. Kdyby se Mark nevsadil s Basekim, nechal by ho Ray vyhrát. Takhle to nebylo možné.

Čepele do sebe poprvé udeřily. Muži od sebe odskočili, ale pak znovu a znovu narážely jejich zbraně do sebe. Hartigar vyzkoušel všechny finty, které znal a Ray je dokázal vždy odvrátit. Android čekal na svou příležitost. Ta přišla, když už hodně vyčerpaný Hartigar klopýtl při pokusu o přímé bodnutí, Ray se mu elegantně uhnul a Hartigara, který se bezmocně řítil kolem něj, udeřil hruškou meče do zátylku. Hrabě udělal ještě několik mátožných kroků, ale Mark viděl, že vlastně už není při vědomí. Pak se obrovitý muž zřítil na udusanou zem. Zůstal nehybně ležet.

Aréna vybuchla v ohlušující řev.

Ray pomalým a unaveným krokem, měl to perfektně nacvičené, došel před královskou lóži. Uklonil se a zdvihl zelený Eliannin šátek. V té chvíli lidé zmlkli a bylo by slyšet i zrnka písku v přesýpacích hodinách.

„Toto vítězství je vaše, urozená Elianno!" křikl Ray a znovu si uvázal šátek kolem krku.

Mark se nenápadně podíval na Basekiho a jeho matku. Oba byli bílí jako vápencový prach. Baseki si prokousl vzteky spodní ret, nevěděl o tom. Pramínek krve mu stékal po spodním rtu na bradu. Jeho matka křečovitě svírala zábradlí lóže a vypadalo to, že snad tvrdé dřevo v prstech zlomí.

Zato Ranna se usmíval a kynul jásajícím davům.

„To je dobře, že zvítězil někdo jiný než Hartigar," zabručel směrem k Markovi. „Už to začalo být únavné. A teď si dáme dobrou večeři. Však jsem si ji za celý ten den zasloužil."

***

„Marku, vstávej!" třásl Ray rozespalým agentem.

„Co je? Co se děje?" nemohl se Mark Stone probrat.

Vždyť také hostina na počest vítězů se protáhla dost dlouho. Mark si v jejím průběhu všiml, že kolem půlnoci zmizely všechny ženy a jen o chvíli později se ztratil i Ray. Tentokrát se, alespoň u královského stolu, podávalo velmi dobré víno a Mark se mu věnoval s vytrvalostí jen sobě vlastní. Ranna se projevil nejen jako vynikající jedlík, ale i piják, kterého dostat pod stůl bylo obtížné. Markovi se to nakonec povedlo kolem páté hodiny ranní.

Do svého pokoje se dostal až v šest, a to tam už na něj čekal Ray, který se tvářil tak spokojeně, že by mu záviděl i nažraný pasmar. Mark upadl do postele a v tom okamžiku už o sobě nevěděl.

„Elianna zmizela!" Mark se na tato slova okamžitě probral a vyletěl z postele.

„Kdy?"

„Přesně to nevím," řekl Ray a v jeho hlase zaznělo cosi jako rozpaky. „Odešel jsem od ní kolem páté. Museli jsme dodržet…"

„Já vím," přerušil ho Mark.

„A teď před večeří jsem jí chtěl složit poklonu a není u sebe. Její služebné ji hledají od oběda."

Mark mrkl ven, kde se už pomalu stmívalo.

„Když si vzpomenu na Basekiho výraz, když jí předával dvacet tisíc zlaťáků… Je to šílenec! Víš, kde má komnaty? Může být jenom tam!"

„To mě napadlo taky," kývl Ray, „ale pokud je to pravda, musí u toho být Ranna, nebo nás…"

„Jasně!“ vyhrkl Mark a v té chvíli už byl skoro oblečený.

Ray se protáhl na okenní římsu a díky antigravitačnímu generátoru se pohyboval po úzké stezičce s jistotou. Mark vyšel ze svého pokoje a rozběhl se ke komnatám krále.

Druhé patro královského paláce bylo vyhrazeno jen rodině krále, jeho čaroději a Markovi.

Ray se během pár okamžiků ocitl před jedním z Basekiho oken. Bylo zamřížované. Silné železné pruty bránily nezvaným návštěvníkům proniknout k následníkovi trůnu. Ray se jednou rukou chytil mříže a zatřásl jí. To, co viděl, vybudilo jeho sílu na maximum. Zkrvavená Elianna visela připoutaná ke kříži ve tvaru velkého písmene X.

Byla nahá.

Místnost ozařovaly tři osmiramenné svícny a vydávaly tolik světla, že málem Raye v prvním okamžiku oslnily.

Před dívkou stál Baseki, v ruce měl ostrý nůž, a přejížděl jím dívce po těle. Sem tam přitlačil, a pak se otevřela kůže a z ní vytryskla krev. Elianna už byla tak vyčerpaná, že nemohla ani křičet.

„Křič! Křič!“ chrčel hlasem plným vášně Baseki. „Nebo to bude bolet daleko víc!“

„Tak mě už zabij, ty zrůdo!“

„Kdo je zrůda?!“ zařval Baseki a rozmáchl se nožem dívce kolem krku.

„Marku! Okamžitě sem přiveď Rannu. Nebo ji zabije! Je to šílenec!“

„Už jsem skoro u Ranny!“ odpověděl na Rayovu výzvu Mark Stone.

Ray zacloumal mříží, ale ta byla tak pevná, že ani androidovy svaly si s ní neporadily. Ray se nevzdával. Zapřel se nohama a druhou rukou se chytil kamene vyčnívajícího z okenní římsy, aby neztratil rovnováhu, kdyby tyč přece jen povolila.

Zabral.

A nic se nestalo.

Zabral znovu a vylomil kámen.

Zaskřípělo to…

Na ten zvuk se Baseki otočil a uviděl v okně stojícího Raye. Zařval vztekem a vrhl se proti němu. Ray zdvihl ruku s kamenem a hodil ho vší silou. Valoun, zvíci mužské pěsti, narazil do hrudníku následníka trůnu. Ozvalo se ošklivé zapraskání, jak prolomil žebra a vnikl do těla šílencova. Z rány vytryskl proud jasné krve z utrženého srdce.

Baseki se zapotácel a otevřená ústa zalapala po dechu, který už nepotřeboval. Šílený princ se zatočil jako káča a padl k zemi. Několikrát sebou škubl a rozmazal tak krev po kamenné podlaze.

Elianna namáhavě otevřela oči a vykřikla překvapením. Na podlaze ležel mrtvý Baseki a za oknem uviděla Raye, který se volně vznášel ve vzduchu. Zhluboka se nadechla a potom omdlela.

Mark doběhl k Rannově soukromé pracovně. Před ní stáli na stráži dva vojáci. Stone se s nimi nebavil, a i když se ho pokusili zastavit, rozrazil je jako dvě dřevěné kuželky. Otevřel dveře a vběhl dovnitř.

Za stolem seděl Ranna a jedl. Vedle něj postávala jeho žena a cosi mu ječivě vykládala.

„Kam máte takový spěch?“ usmál se Ranna na nenadálého návštěvníka a zdálo se, že mu Markův vstup nijak nevadí.

„Okamžitě musíme k Basekimu!“ štěkl Mark Stone. „Snaží se zabít lady Eliannu!“

„Ale milý rytíři,“ usmál se žoviálně Ranna. „Asi jste toho včera moc vypil a něco se vám zdálo…“

„To je urážka krále!“ zaječela Rannova žena.

Král jen netrpělivě mávl rukou, jako kdyby odháněl rozzuřeného mucháka. Žena zmlkla. Ranna se s funěním zvedl, neboť odpor vlastní ženy ho přiměl, aby Marka poslechl.

„Doufám, že se vám to, rytíři, nezdálo! Kdyby ano, musel bych vzít na vědomí názor své ženy.“

„Baseki to má za sebou,“ hlásil Ray a Markovi se zdálo, že v androidově hlasu zazněly velmi silné noty spokojenosti. „Vracím se do tvého pokoje a budu tam na tebe čekat.“

„Dobře.“

Došli k pokojům Basekiho, ale ty byly zamčeny zevnitř.

„Baseki! Otevři!“ Rannův hlas byl najednou silný a panovačný.

I s Markem to trhlo, jak ho příkaz v Rannově hlase zmátl. Za dveřmi bylo ticho. Ranna ještě chvíli počkal. Pak zavelel dvěma strážným, kteří je doprovázeli:

„Vyrazte je!“

Masivní muž předal kolegovi krátké jezdecké kopí, kterým byl vyzbrojený, poodstoupil od dveří ke stěně a rozběhl se. Ramenem narazil doprostřed dveří, ty zapraskaly, ale nepovolily. Strážný zopakoval pokus a tentokrát dveře vyrazil. Vletěly dovnitř a muž s nimi. Ztratil rovnováhu a upadl.

Ranna vešel do pokoje, jeho žena za ním a nakonec Mark.

Královna zaječela hlasem tak vysokým, že se blížil až k ultrazvuku. Zkrvavená dívka, visící v poutech na kříži připevněném na zdi, se pohnula. Některé rány se jí otevřely a začala z nich téct krev. Baseki jí ležel u nohou na zádech, v ruce stále ještě svíral zakrvácený nůž. Nevidoucí oči upíral kamsi do stropu a na levé straně hrudníku měl obrovskou díru. Elianna sebou pohnula, otevřela ústa a něco chtěla říct. Nakonec zašeptala:

„To sama země ho zabila.“

A pak znovu omdlela.

Ranna se s kamenným obličejem sklonil nad mrtvolou svého syna a v ráně zahlédl kámen. V té chvíli ho královna odstrčila, vrhla se na tělo svého syna a začala kvílet a naříkat. Mark sebral ze stolu masivní, neohrabaně vypadající klíče, za souhlasného Rannova pohledu a za pomoci obou strážných sundali Eliannu z kříže. Mark ji vzal do náruče a otočil se k Rannovi, který si právě pečlivě prohlížel nepoškozené mříže:

„Odnesu ji do jejích pokojů. Ale musí mě tam někdo zavést.“

„Kapitáne," pokynul Ranna strážnému, který vyrazil dveře, „odveďte rytíře Marka do pokojů lady Elianny a potom zařiďte, aby sem přišli tři spolehliví vojáci. Další postavte k pokojům lady Elianny. Pošlete jí mého osobního lékaře. A vy," obrátil se na Marka, „přijďte za půl hodiny do mé pracovny."

Mark kývl a pak řekl:

„K lady Elianně zavolám Raye. Je to zdatný lékař, jak už to bývá u mladších synů."

„Nemám nic proti," souhlasil Ranna. „A vy, kapitáne, zatím doprovázejte rytíře Marka, aby se náhodou neztratil, či se mu nestala nějaká nehoda."

Marku Stoneovi bylo jasné, že mu Ranna nedůvěřuje. Ostatně to bylo docela právem.

***

„Můj syn je mrtvý," řekl Ranna sedící za stolem, s rukama opřenýma o opěrky masivního křesla. „Nemohu říct, že bych to nečekal. Ale stejně mě to…," Ranna se opřel obličejem o spojené ruce. „Jak jste věděl, že se to stalo?" zeptal se po chvíli.

Mark se podrbal na obočí a řekl:

„Zdálo se mi to. Tak, jak jste to řekl. A bohužel to byla pravda."

Ranna se na něj nedůvěřivě podíval.

„Doufal jsem, že když se ožení, tak se vzpamatuje," řekl pak tiše. „Ale asi mu to nebylo souzeno," pokrčil rameny. „Zítra bude pohřbený do rodinné hrobky a vydám prohlášení, že zemřel nešťastnou náhodou."

„Bude to rozumné," přisvědčil Mark.

„Právě tak bude velmi rozumné, abyste odjeli hned zítra vy všichni. Tím myslím i vyslance krále Falona a také svého vyslance, jímž bude otec lady Elianny. Vzhledem k tomu, že je to vdovec, bude ho doprovázet i jeho dcera. Její otec nahradí dosavadního vyslance ve Ferrumu. Je potřeba, abyste odjeli dřív, než se moje žena probere ze zármutku."

„Chápu, Výsosti," souhlasil s řešením Mark, kterému se ulevilo.

Mohlo to také dopadnout daleko hůř. A dostávat se z vězení krále Ranny by bylo nesnadné a z popraviště ještě nesnadnější.

Mark vstal, usmál na zasmušilého Rannu a řekl:

„Doufám, že další váš syn bude mít větší štěstí v životě, a vy s ním."

Otočil se a vyšel z pracovny, kde si právě Ranna naléval ze skleněného brouseného džbánku rudé víno do štíhlého, vysokého poháru.

8.

„Můj králi," Relad Barnen se uklonil Falonovi, který pohodlně seděl na trůnu v audienčním sále a shlížel na své vyslance s neproniknutelným výrazem ve tváři.

Sál byl plný. Všichni chtěli vědět novinky, které přivezli jak Relad, tak i Mark. Po městě už od rána, kdy přistáli, kolovaly nejneuvěřitelnější zvěsti, ale ti, kdo přijeli, mlčeli jako hroby. První se vše musí dozvědět Falon.

Bylo těsně po obědě a obvyklá audience začala. „Můj králi," opakoval Relad Barnen, „přivezl jsem špatnou zprávu. Svatba se neuskuteční. Ani nemůže, neboť Rannův syn Baseki utrpěl nešťastnou náhodou zranění, na která zemřel. Možná bude vědět víc podrobností nový Rannův vyslanec, hrabě Rolans nebo jeho dcera."

V té chvíli Relad zvedl hlavu, podíval se na svého krále, a jemně mrkl. To gesto mohl vidět jen Falon. Relad jemně šťouchl do Marka Stonea, který na něj navázal.

„Splnil jsem poslední dva úkoly, které jsem se zavázal vykonat," řekl hrdě. „Zde je pás královny Amazinie."

Zdvihl do výše široký kožený pás z nejjemnější kůže pasmarů, vykládaný drahokamy nejrůznějších barev. Dopadly na něj sluneční paprsky a celá síň se rozzářila duhovými barvami. Skoro všechny přítomné ženy, bez rozdílu postavení či věku, povzdychly závistí. Mark přistoupil k Falonovi a předal mu pás. Tiše, aby to slyšel jen on a také Samdip, jako obvykle stojící v zákrytu za trůnem, řekl:

„Budu ho muset předat zpět královně, v okamžiku, kdy příští rok neobhájím pozici jejího manžela, proto jsem rád, že ze svatby sešlo."

„A Rannův úkol jsi, rytíři, splnil?" Samdipův tenký nos sebou několikrát cukl, jako kdyby větřil nějaké neštěstí.

„Splnil," řekl Mark, když odstoupil na původní místo, „vyčistil jsem jeho město od špíny, odpadků a nemocí. Zde je Rannovo potvrzení," podal Faloriovi svitek opatřený pečetí skoro tak velkou jako je mužská pěst.

Falon pomalu svitek rozbalil a přečetl si ho.

„Splnil jsi všechny úkoly, k nimž ses zavázal. Nyní už zbývá jen boj tvého…," Falon se na okamžik zarazil, neboť v dopise bylo i to, že Mark vyhrál střelbu a Ray souboje při turnaji u Ranny, a také to, co mu Mark svěřil, „…příbuzného," dodal. „Za čtrnáct dní má možnost vyvázat se z věznění. A vzhledem k tomu, že jste nejen splnili všechny úkoly, ale i vrátili se do Ferrumu, nebude znovu zavřen do žaláře, ale dostaví se k bojům svobodně"

***

„Počítejte s tím, že Samdip vymyslí na Raye něco zvláštního. Nebude to obyčejný souboj nebo něco takového." Syberinin hlas byl plný starostlivosti a její dlouhé černé vlasy ležely rozprostřené na Markově hrudníku. „Ani otec neví, co Samdip chystá. Má to být překvapení."

„S tím si starosti nedělej," usmíval se Mark Stone a věnoval se zkoumání křivek jejího hrudníku, které měl na dosah. „Raye nedokáže porazit nikdo, když nechce."

„Ani ty?" řekla šibalsky a zatahala ho za nos.

„Většinou ne," přiznal čestně Mark.

„Jedině, když se mu vybijí akumulátory," pomyslel si s úsměvem.

„To se mi nestává často," odsekl mu Ray, k němuž se Markova myšlenka donesla, neboť nebyl zas tak daleko.

Jen o patro níž v královském paláci, v pokojích dcery nového vyslance krále Ranny, kde se bez vědomí jejího otce,

staral o zlepšující se zdraví jeho dcery.

***

Oslavy vzniku království se blížily ke konci. V aréně proti sobě již třetí den bojovali lidé a zvířata. Vyteklo mnoho krve, mnoho peněz změnilo své majitele v sázkách. Blížilo se finále. Dosud neporazený Ray se měl utkat v posledním zápase celých oslav.

„Máš možnost vybrat si na poslední zápas společníka." Falon stál v lóži vysoko nad písčitou arénou a usmíval se dolů na Raye.

Ruce měl položené na kamenném zábradlí a potměšilé oči mu zářily. Všichni přeživší zápasníci stáli v půlkruhu a naslouchali slovům krále.

V mnoha obličejích byla vidět obava, aby si je Ray nevybral. Připravoval se poslední boj. Mělo to být vyvrcholení a bylo jasné, že to nebude žádná procházka růžovým sadem. Aréna byla tichá jako ráno před bouří.

„Tvým soupeřem bude…," Falon zvedl ruku a otevřela se vrata do arény a sluhové vtlačili na plochu obrovskou železnou klec na kolech. Lidé v aréně zahučeli, Syberina tiše vykřikla a Elianna omdlela,

„…pasmáááááááááár," vykřikl Falon a podíval se na Marka.

Stone přejel pohledem po vyzáblém Samdipově obličeji, který zářil jako šíleně kostnaté slunce.

Zápasníci sklonili hlavy. Jestliže si je Ray vybere, nemají šanci na přežití. Pasmara ještě nikdo v aréně neporazil. A ve dvou už vůbec ne.

Obrovská šelma stála v kleci, její dlouhý ocas sebou pošvihával a z dravcova hrdla se dral hluboký brumlavý, výhružný zvuk. Mohutné horní tesáky, které pasmar předvedl, když otevřel tlamu, aby zařval, se zaleskly v paprscích zapadajícího slunce.

Mark udělal dva dlouhé kroky k zábradlí u něhož stál Falon a přeskočil ho. Dopadl do písku o tři metry níž a postavil se vedle Raye.

„Ray si nemusí vybírat," křikl, aby ho všichni slyšeli, což umožňovala výborná akustika kruhové arény. „Kdo jiný by mu měl stát po boku než já. Bojovníci z Derantu se nebojí nemyslících zvířat!"

„Vybírám si za svého společníka krále Amazinie Marka z Kamene," vykřikl Ray tak silně, až všem mírně zalehlo v uších.

„A teď, králi, dovol, abychom se mohli k souboji připravit," řekl Mark a znova se podíval na Samdipa, který si nenápadně mnul ruce.

„Ty z nás máš od začátku strach, ty šmejde," pomyslel si Mark.

„Bojí se, ze bys mohl zaujmout jeho místo," ušklíbl se Ray.

„A to bych mohl," rozesmál se Mark a jeho smích byl pro lidi v aréně nepochopitelný. „Ještě odtud neodcházíme."

***

Mark nadhodil v ruce krátké kopí s dlouhým ostřím, kterému Ray bůhví proč říkal sponton. Byli jím vyzbrojeni oba. Násadu měli vyrobenou z tenké železné trubky a dlouhé, oboustranné ostří z oceli, měřilo málem půl metru. Celé to vážilo skoro tři kila a nebyla to příliš obratná zbraň.

Ray se podíval na svůj sponton a zabručel:

„Myslel jsem si, že Samdip je podrazák a jsem jenom rád, že jsem se nemýlil. Tohle jsem připravil právě pro tuhle příležitost. Doufám, že sis nastavil pořádně opasek. Nerad bych, kdyby se ti mělo něco stát."

Mark zkontroloval nastavení, a pak se vydal ke královské lóži. Zastavil se před ní, zamával směrem k Syberině a zvolal:

„Ave Caesar! Morituri te salutant!"

„Zdravíme tě a jsme připraveni k zápasu," zcela nepřesně přeložil Ray Marka.

Na druhé straně arény přesunuli sluhové klec ke stěně. Jeden z nich vylezl nahoru a počkal, až ostatní zmizí za vstupními vraty, a zavřou je. Teprve pak vytáhl nahoru sklopné dveře klece. Pasmar chvíli stál a nedůvěřivě se díval na otevřenou cestu ke svobodě. Sluha se vyšvihl na obrubu arény a zmizel v davu.

„To není hloupé zvíře," řekl tiše Mark.

„Ale je," oponoval Ray v okamžiku, kdy obrovský dravec, jehož nazelenalý, flekatý kožich, který tak dobře splýval v lesním přítmí s pozadím, vypadal na písčitém povrchu arény nepatřičně.

Rozestoupili se a zůstali stát dobré dva metry od sebe. Vyčkávali.

Pasmar se rozvážně rozhlížel kolem sebe po ztichlé aréně. Viditelně ho vyvádělo z míry takové množství lidí i pachů. Pak udělal první krok k dvojici lidí, které měl na dosah. Aréna vybuchla řevem deseti tisíc lidí. To rozdráždilo zvíře natolik, že se vrhlo k jediným nepřátelům, které mělo na dosah.

Pasmar zamířil mezi oba protivníky, ale na poslední chvíli zatočil tak, aby mohl napadnout Raye. Android bleskurychle poklekl a nastavil svoji zbraň šikmo proti řítícímu se pasmarovi. Zvíře už nemohlo zastavit svůj pohyb, proto se odrazilo a přelétlo Raye v dobře dvoumetrové výši. Ray prudce bodl vzhůru, ale v té chvíli nad ním prolétající dravec mávl prackou a zasáhl Rayovu zbraň. I když úder byl silný, android sponton nepustil. Rána ho nadzdvihla a odhodila stranou.

Mark na útok vůbec nestačil zareagovat. Ostří Rayova spontonu rozřízlo pasmarovi pracku, ale rána ho nezchromila. V prudkém běhu zatočil a dokázal vybrat zatáčku s neuvěřitelně malým poloměrem. Muži se stačili znovu připravit.

Zvíře zamířilo opět k Rayovi. Zastavilo se před ním a přední prackou odráželo androidovy výpady. Mohutná hlava zvířete byla ve výši Rayových ramen. Pasmar stačil sledovat i druhého nepřítele, a když se Mark snažil přiblížit k němu šikmo zezadu, najednou se bleskurychle otočil a zaútočil na něj. Mark se jen stačil sklonit před letící tlapou, která ho jen těsně minula, a nastavit před sebe sponton. Rána druhou prackou ho zdvihla do výšky dobrých dvou metrů, takže odlétl minimálně osm metrů. Ztěžka dopadl do písku a několikrát se převalil. Zbraň mu vylétla z rukou. Na několik

okamžiků ztratil pojem o prostoru a čase. Pasmar se k němu vrhl, aby dokončil útok.

Ray však nezaváhal a mrštil spontonem jako kopím. Ostří hladce projelo žebry zvířete a hluboko se zabodlo do jeho vnitřností. Ray skočil ke druhé zbrani, která se povalovala kousek od něj, a uchopil ji.

Pasmar se zastavil a snažil se zbavit zabodnuté zbraně. Tím ztratil několik důležitých okamžiků. Mark se odvalil z nebezpečné blízkosti tlamy zvířete a ocitl se v dosahu Rayova spontonu. Uchopil ho a pokusil se ho vrazit hlouběji do pasmarova mohutného těla.

V té chvíli sebou pasmar trhl a Marka to opět vyhodilo do vzduchu. Napůl zvíře přeletěl, ale nakonec mu dopadl na hřbet. Pasmar překvapeně zařval a bezhlavě se rozběhl. Ray se neodvážil použít druhou zbraň stejným způsobem jako před chvílí, protože si nebyl jistý, že nezasáhne Marka.

Stone se udržel na pasmarově hřbetu jen pár vteřin, než opět sletěl do písku arény.

Pasmar si toho ani nevšiml, ale zato android využil příležitosti. Uznal v té chvíli, že je nejvyšší čas souboj ukončit. Pasmar se proti němu rozběhl a Ray počkal, až byl od něj pět či šest metrů. Pak prudce hodil sponton a mířil do otevřené tlamy zvířete.

Trefil přesně.

Široké ostří projelo tlamou a přeřízlo pasmarovi krční páteř. Android uskočil stranou a sledoval, jak mohutné zvíře, větší než jízdní berak, udělalo přemet jako střelený zajíčník z Terranie II. Ještě než dopadlo k zemi, bylo mrtvé.

Ozval se neskutečný řev nadšených lidí, kteří takový souboj v životě neviděli a už nikdy neuvidí. Mark se právě ztěžka sbíral z písku, když mu přišel Ray pomoct. Do arény vtrhli diváci, zvedli Marka a Raye na ramena a nadšeně je nosili kolem dokola. Ovace nebraly konce. Trvalo dlouho, než pustili oba bojovníky do královské lóže, aby mohli převzít ceny pro vítěze. Ray musel Marka podpírat, neboť i když mu opasek zachránil život, potlučený byl dostatečně. A naštípnutý kotník se také hlásil o svá práva.

„Jsi svobodný," řekl král Rayovi. „A tady je tvá rodinná památka, po níž jsi tak dlouho toužil," ušklíbl se nevěřícně Falon a podal Markovi onen vytoužený šedavý váleček, podprostorovou vysílačku.

Oba se postavili vedle krále a zdravili z lóže hulákající dav. Samdip zmizel, zato Syberina se vtiskla k Markovi a pod záminkou pozdravů jásajícím lidem se o něj otřela bokem tak, že okamžitě zapomněl na bolest i nalomený kotník.

***

„Tvůj kotník je už v pořádku a je nejvyšší čas, abychom se vydali na koordináty, které ukazuje vysílačka. Je naděje, sice jen dvanáct celých šest desetin procenta," poznamenal Ray, „že tam najdeme zesilovač a speciální baterie, ale nesmíme ji zanedbat."

Mark se s trpitelským úsměvem zvedl z postele, v níž ještě před hodinou nebyl sám. Sáhl pod polštář a vytáhl šedavý váleček.

„Já věděl, že na to nezapomeneš," řekl a podal ho Rayovi.

Android se podíval na maličký displej a přečetl:

„Koordináty 311-62-34. To není tak daleko. Je to vlastně poblíž průsmyku v Krausských horách."

„No na druhou stranu, tam bych se moc nechtěl pohybovat," zamnul si bradu Mark, „zaslechl jsem nějaké zvěsti, že Pravádové jsou v poslední době nějací popuzení."

„Tak se jim vyhneme. Nebudeme tu čekat, až se SDPP rozhoupe a pokusí se nás odtud…"

„Dobře," zamručel Mark Stone, „zase jsi mě přesvědčil. Vzhledem k tomu, že je devět hodin, předpokládám, že chceš vyjet okamžitě."

„Berakové jsou připraveni a nákladní naloženi," usmál se Ray. „Čeká se jen na tebe. Princezně jsem poslal vzkaz, že se vrátíme do deseti dnů, a to jsem také řekl Elianně."

„Ty snad myslíš na všechno," zavrčel Mark, když si dooblékal kalhoty.

***

Pohraniční hory se před nimi tyčily do nebes.

Bylo hnusně, celý den mrholilo a mraky si otíraly vypouklá břicha o vrcholky nevysokých horských stromů. Vítr ochlazoval již tak studený vzduch, takže Markovi nepomáhal ani kožešinový plášť, který si navlékl už ráno. Blížilo se poledne a byl tak zmrzlý, že neměl ani chuť na nějaké jídlo.

Ray vycítil jeho náladu, a tak se k němu otočil v sedle svého beraka:

„Podle mě máme k místu havárie nějakých deset nebo dvanáct kilometrů a tahle stezka vypadá dost pohodově."

„Já mám o pohodě úplně jiné představy," drkotal zuby promrzlý Mark Stone.

Berakové prošli jednou z mnoha zatáček stezky klikatící se mezi stromy.

„Tamtím směrem je nějaké zvíře," štěkl najednou Ray.

Zpoza stromu vylétl obrovský šedozelený, skvrnitý stín. Vzrostlý pasmar zaútočil na Rayova beraka a jedním mávnutím ohromné tlapy mu zlomil vaz. Zvíře se zhroutilo k zemi jako podťaté a uvěznilo tak na několik okamžiků Raye pod sebou. Mark seskočil ze svého zvířete, které se plašilo a nebylo k udržení. Berak se okamžitě rozběhl pryč, i s nákladním zvířetem, které k němu bylo přivázáno dlouhým provazem.

Mark svíral v ruce lovecké kopí a v okamžiku, kdy se už už rozmachoval, zakousl se pasmar do Rayova mrtvého oře a vytrhl mu z těla celou zadní kýtu. Nadhodil si ji a pevně sevřel v tlamě. Poté se dravec bleskurychle otočil a zmizel v příšeří lesa.

Mark použil kopí jako páky, aby nadzdvihl Rayova beraka a pomohl tak androidovi dostat se zpod mrtvého zvířete. Ray vstal, otřel ze sebe berakovu krev a podíval se chladnokrevně na Marka:

„Tyhle záběry lovící samice určitě výhodně prodáme."

„Hm," kývl hlavou Mark, kterému najednou nebyla zima. „Ale nemáme ani jednoho beraka…"

„Daleko se nedostanou," mávl Ray rukou. „Určitě se zamotali někde poblíž do křoví. Tamhle, pod tím obrovským

stromem, rozdělej oheň a já je zatím doženu. Za chvíli jsem zpátky.“

S těmito slovy zanechal Marka samotného.

Stone sundal z mrtvého beraka sedlo a Rayovu výbavu, pak ze zvířete vyřízl pěkný kus masa a zamířil ke stromu.

Ray se objevil až za tři čtvrtě hodiny.

„Opravdu byli vyplašení,“ konstatoval, „běželi snad tři kilometry, než se zamotali do větví.

Mark v té chvíli už dojídal poslední kus opečeného steaku, z něhož místy kapala ještě krev. Otřel si rukávem ústa a zvedl se. Podíval se na oblohu, která byla stále ještě zakaboněná, ale už přestalo alespoň mrholit.

„Myslím, že půjdeme dál,“ řekl, sehnul se k Rayovým věcem a začal je přebírat společně s androidem.

***

„Tady někde to musí být,“ díval se Mark do mapy, když stáli na vrcholku nízkého oblého kopce, který jim umožňoval výhled do krajiny.

Ray přivázal uzdu svého beraka k tenkému kmínku stromu rostoucího opodál. Vyšel doprostřed mýtiny, na níž se ocitli, a zapnul antigravitační zařízení. Berakové, když viděli vznášet se člověka, začali střečkovat. Mark svého zvládl vcelku bez problémů a kmínek držel také dobře. Ray vylétl do padesáti metrů a za pár okamžiků byl zpátky na zemi.

„Je to tady,“ řekl a ukázal kamsi doleva. „Seshora je to jasně vidět. Jeho přistání bylo určitě tvrdší než naše. Vyoral brázdu, která je rozeznatelná ještě po tolika letech.“

Ray nasedl na beraka a zamířil směrem, kterým předtím ukazoval. Mark ho následoval. Ujeli pár set metrů a Mark si všiml, že opravdu jedou mlázím starým tak kolem deseti let. Sledovali tuto stopu, až se dostali na břeh jezera.

Ray seskočil z beraka, předal uzdu Markovi a znovu se vznesl. Když přistál, byla jeho tvář vážná.

„Za jezerem už stopa nepokračuje. Takže nejpravděpodobnější je, že modul je někde v jezeře.“

Mark si povzdychl, a pak se podíval k zapadajícímu slunci.

„Utáboříme se tady a pokračovat budeme zítra. Utéct nám nemůže a pokud je pod vodou, což asi je, za tu noc nezrezaví.“

***

Ráno se vydařilo. Slunce zářilo na bezoblačném nebi, pofukoval svěží větřík, a než se Mark vzbudil, měl Ray připravenou snídani. Chlebové placky s pečeným masem a jakýmisi cibulkami mu chutnaly jako ta nejlepší jídla, která měl na Terránii VIII. Když si setřel rukávem mastnotu z úst, za což ho stihl Rayův káravý pohled, řekl:

„Tak můžeme jít.“

Ray už ráno vyznačil kameny položenými na břehu pravděpodobné místo, kudy vlétl poškozený přistávací modul do jezera. A poté, díky tomu, že voda byla křišťálově čistá, našel v hloubce asi pěti metrů cosi, co mohlo být modulem. Bylo to zarostlé rostlinami, a protože Ray si neobliboval příliš vodu, přece jen mohla při větším tlaku vniknout do jeho jemného organismu a poškodit ho, nechal detailní průzkum na Markovi.

Stone se svlékl do naha a vlezl do vody, která byla nejen průzračná, ale i teplá. Doplaval na místo, které mu Ray označil malou bójkou. Několikrát se zhluboka nadechl a potopil se.

Mark odtrhl několik pruhů vodních rostlin a odhalil tak modul. Musel se několikrát vynořit, aby se znovu nadechl a mohl pokračovat v odkrývání vraku. Trénink v SDPP mu vydatně pomohl, aby to šlo rychle.

Modul byl v žalostném stavu. Všechny vnější antény shořely při průchodu atmosférou a raketa, která modul sestřelila, zřejmě zasáhla motorovou sekci, takže přistání se podobalo spíš zázraku, než čemukoli jinému.

„Není to nic jiného, než hromada šrotu. Je vůbec s podivem, že z toho vylezl někdo živý.“

„Pravděpodobnost této varianty je dvě celé tři sta padesát osm tisícin procenta,“ zhodnotil Markův odhad Ray.

Mark Stone doplaval ke břehu, sedl si na vyhřátý břeh a zamyslel se.

„Tohle nám nepomůže,“ řekl nakonec ztěžka a mávl rukou k vraku.

„Dokud nepřipojíme Ramese na p-anténu, tak nám bude k ničemu,“ souhlasil s ním Ray.

„Nooo,“ protáhl Mark, „můžeme ho třeba používat na rozbíjení ořechů.“

„Na to má dost nevhodný tvar,“ opáčil Ray a Mark se jako již mnohokráte zamyslel nad tím, jestli je to úmyslně sarkasticky vtipné, nebo jen náhoda.

„Navrhuji vrátit se do Neptuna. Pokud nechceme čekat, až nás někdo přiletí zachránit, pak zbývá jediná možnost: zkusit dostat se na loď, která na nás zaútočila. Nicméně úspěch této akce je…“

„To není tak špatný nápad,“ pleskl se do čela Mark Stone. „Pravděpodobnost, že to dokážeme není zas tak nízká.“

„Je…“

„Nech toho,“ mávl odmítavě Mark rukou. „Tu loď jsme zasáhli. Neznáme rozsah jejího poškození. Třeba je dost velký na to, aby se už nedokázala…“

„Na to se nedá spoléhat,“ vrtěl hlavou Ray.

„Proč bychom to však nezkusili?“ zašklebil se Mark a plácl jakýsi létající hmyz tak silně, že si ho rozmázl po celé ruce.

9.

„Jak jste pořídili?“ Relad Barnen zdvihl pohár s vínem a usrkl z něj rudou tekutinu.

„To, co jsme hledali, jsme nenašli,“ neochotně přiznal Mark. „Ale je ještě jedna naděje. Budeme se muset vypravit ještě na jeden „výlet“. A ten bude trochu delší.“

„Vrátíte se?“ Relad se zkoumavě podíval na Marka.

„Proč se ptáš? Samozřejmě, že ano. Alespoň s tím počítáme,“ řekl Mark s tak hlubokým přesvědčením, že mu Relad uvěřil.

Lhaní se v SDPP také vyučovalo a v tomto předmětu Mark Stone nepatřil k nejhorším studentům

„Samdip vás dva v lásce příliš nemá,“ podrbal se na hlavě králův rytíř. „Mám pocit, že by byl daleko raději, kdybyste se vrátili do Amazinie nebo…,“ odmlčel se.

„…nebo nás dal zavřít, či ještě lépe popravit," doplnil nevyřčené Ray.

„Jste pro něj příliš velká konkurence," pokrčil rameny Relad a opět se napil. „A navíc ty, Marku, jsi až v příliš velké oblibě u princezny Syberiny. Myslíš si, že o tom Samdip neví? Ten neví jen o velmi málo věcech, které se stanou ve Ferrumu."

Prudce postavil pohár na stůl, až z něj vystříklo několik kapek, které mu dopadly na sněhobílou košili.

„To není tak špatný nápad," poškrábal se Mark Stone na špičce nosu. „V Amazinii jsem král…"

„Dočasný," poznamenal Ray.

„Tak ať," mávl Mark rukou. „Nenápadně pošeptej Samdipovi, že odjíždíme a přenecháváme Ferrum opět jen jeho osvícenému rádcovství," mrkl na Relada, který se usmál. „A na to si připijeme."

Tři poháry se setkaly nad stolem a zazvonily o sebe.

„Budu se muset rozloučit s Eliannou," poznamenal Ray.

„A já s Syberinou," odpověděl Mark. „Takže vyrážíme nejdřív za tři dny."

***

Neptun nabíral výšku a vedený pevnou Rayovou rukou mířil k Amazinii.

„Myslíš si, že je to rozumné?" Rayův hlas byl plný pochybností.

„Nemohu zmizet a nevrátit pás, jak jsem slíbil," rezolutně uvedl Mark důvod, o který se opíral ve všech debatách, když plánovali další postup.

„Ještěže duplikátor stále ještě funguje," poznamenal Ray.

Neptun se jemně zhoupl při průletu turbulencí a svištěl dál prostorem.

***

Mark se díval ven na kouli Šámatu pokrytou modrými moři, zelenou pevninou a sem tam bělosněžnými mraky.

„Bylo tam docela…"

„Soustřeď se na pozorování," přerušil ho poněkud neurvale Ray, který se plně věnoval řízení vyspraveného Neptuna.

Mark se sklonil k obrazovce, kde měl vyjetou situaci, když prchali před útokem neznámé lodě. Počítač tam vynesl i zachycenou a předpokládanou trajektorii nepřátelské lodi. Pasivní lokátory pátraly po jakémkoli pohybujícím se tělese, ale zatím marně. Ray využíval stínu planety i jejích měsíců, aby se ukryl před předpokládaným průzkumem nepřátel.

„Mám ho," vykřikl Mark, když jeden z lokátorů zachytil paprsek pocházející z nepřátelského přístroje.

Prsty se mu rozeběhly po klávesnici a za okamžik se na obrazovce objevil výsledek.

Ray si výsledek přepnul na vedlejší obrazovku a mírně upravil kurz lodě.

„Oproti minulému útoku je její rychlost nižší o šedesát dvě procenta. Buď jsme ji dobře trefili, neboje to habaďúra."

„Podle mých rozborů jde o první variantu. Dokonce pravděpodobnost, že jsme ji zničili byla osmdesát tři procenta."

Nicméně Ray nepolevoval v opatrnosti a vyplatilo se to. Nepřítel, jakmile se dostal na dostřel, vypálil dvě torpéda. Ray namířil přímo proti nim směrem k nepřátelské lodi. Mark už seděl v střeleckém křesle iontových kanónů a plýtval energií. Pravděpodobnost zásahu byla velmi malá.

Náhle jedno z torpéd vybuchlo v oslnivě zářící kouli plazmatu.

„Jupí," zařval Mark tak hlasitě, až Ray nadskočil v pilotním křesle.

Ray hnal motor Neptunu na nejvyšší možnou rychlost, jaké byl pochroumaný člun schopný.

Torpédo se blížilo a Mark v duchu odpočítával poslední vteřiny.

„…šest, pět, čtyři, tri, dva, jedna."

Torpédo je minulo ve vzdálenosti sotva sta metrů. Jeho čidla zaregistrovala cíl a dala povel k výbuchu.

Vstřícná rychlost byla však tak velká, že Neptun se vzdálil od epicentra tak daleko, že ho oba pasažéři zaznamenali jen na přístrojích.

Neptun se blížil k neznámé lodi a Mark čekal, kdy se objeví další torpéda. Loď zůstávala tichá a neprojevovala žádnou činnost, i když její lokátory stále jejich loď pečlivě sledovaly. Ray byl připravený vystřelit poslední tři torpéda, která měl Neptun k dispozici, ale nepřítel stále jako kdyby vyčkával.

Android začal prudce brzdit, aby se dokázal přiblížit k nepřátelské lodi.

„Takovýhle tvar lodi jsem nikdy neviděl. Máš něco takového v registru lodí?"

„Už jsem ho projel," odpověděl Ray, „a nenašel jsem nic. Ještě tak nejvíc se podobá křižníkům třídy Jacoppo, které stavěli před padesáti lety na Terranii IV. Osm set metrů délky také neodpovídá. Jacoppo měla o sto dvacet metrů míň. A příď měla úplně jiný tvar."

Velkým obloukem loď obletěl a teprve nyní viděli, jak moc ji při minulém utkání Neptunova torpéda poničila.

„Jak to, že ještě drží pohromadě?" zavrtěl hlavou Ray, když viděl ohromné díry v trupu.

Byly tak velké, že jimi klidně mohl proletět i Neptun. Loď se trhaně snažila sledovat manévry Neptunu, ale bylo jasně vidět, že poškození jí nedává možnost to udělat pořádně.

„Myslím, že celé chování lodě potvrzuje moji teorii vycházející z analýzy minulého střetnutí," Rayův hlas byl vemlouvavý.

„Přece není možné, aby to celé byla automatická bojová loď. Něco tak velkého neexistuje," oponoval Mark, ale bylo vidět, že ztrácí na jistotě.

„Vzhledem k tomu, že po našem minulém útoku loď neztrácela po zásahu vzduch, je jasné, že tam nejsou živé bytosti!"

„Dobře," poddal se Mark, „pokusíme se na ni dostat."

Ray přiblížil Neptuna k nepřátelské lodi a pomocí elektromagnetických úchytů ho zaparkoval u velké díry v přední části. Počkali ještě půl hodiny, a když ani potom je nenapadlo žádné komando, vystoupili ven.

Ray nahlédl do otvoru a uviděl pod sebou povlávající roztrhané kabely nejrůznějších barev, několik vrstev pancíře a

hluboko pod nimi, skoro až uprostřed lodi, úzkou chodbičku, která byla zavalená troskami. Opatrně se protáhl otvorem a jemným pohybem rukou se posunoval do vnitřku lodi. Mark ho následoval. Oba si museli dávat pozor, aby nepoškodili své skafandry, i když poškodit je by vyžadovalo opravdu velké úsilí. SDPP se sice o své agenty staralo docela dobře, ale Mark s Rayem měli své vlastní z továrny, která patřila slečně Swansonové.

Pro Raye by to zase nebylo takovým neštěstím, protože jeho skafandr byl vlastně jen izolační vrstvou, která ho chránila před krutým mrazem vesmíru.

„Totální ticho na všech vlnových délkách a ta úzká chodbička potvrzuje…," Ray si neodpustil malé rýpnutí.

Mark neodpověděl a následoval androida do hlubin cizího korábu. Ani ve středu lodě nebyla umělá gravitace, a tak se oba protahovali úzkou chodbou vcelku bez problémů. Na konci narazili na dveře. Měly mechanický zámek, který Ray otevřel během několika málo sekund. Z místnosti unikl vzduch a okamžitě se změnil v mračno bílých krystalků. Chvíli vyčkali, než se oblak rozptýlil a částečně usadil, a teprve potom se mohli podívat dovnitř.

Před nimi se otevřela úplně temná, malá místnost. Android ji přejel čelovým reflektorem a paprsek zastavil na křesle, které se velmi podobalo misce na masivní nožce, když uvážíme, že ta miska měla dobré dva metry v průměru.

Na ní seděl jakýsi tvor vypadající jako kříženec mezi vrbou a chobotnicí. Tvor měl mohutný zvrásněný hnědý trup-kmen a z hlavy mu vyrůstalo několik set prutů, které se skláněly v oblouku dolů. Nohy mu nahrazovala jakási světle zelená chapadla, bylo jich devět, na nichž bylo vidět bělavé skvrny. Uprostřed těla měl ještě jeden věnec podobných kratších chapadel, těch bylo šest.

Mark držel v ruce termomet a byl připravený ho použít.

„Je mrtvý," konstatoval Ray a protáhl se kolem majitele lodě k řídícímu pultu.

Mark se pokusil najít nějaké telepatické vlnění, které by mohlo od tvora vyzařovat. Nenašel nic.

Android už v té chvíli zkoumal pult a netvářil se nikterak povzbudivě.

„Myslím, že tady oba nemáme co na práci," zavrčel Ray, „Zkus se podívat venku, jestli tu není nějaká anténa, kterou bychom mohli využít na odvysílání zprávy. Já se pokusím pochopit, jak to funguje."

„Ne aby ses k tomu připojil," zarazil ho Mark, který dobře znal pokusnické spády svého androida.

„Jen kdyby to bylo nezbytně nutné, to znamená, když nebude jiná možnost," souhlasil s ním Ray. „Kromě toho stejně bych to zapojil nejdřív na řídící mozek Neptuna. Sejdeme se v Neptunovi."

„Dobře," souhlasil Mark Stone, otočil se ve dveřích a zamířil zpátky k otvoru, kterým se dostali do lodě.

***

Mark se probudil a zjistil, že spal dobrých deset hodin, takže Ray už zkoumá mozek nepřátelské lodě víc jak šestnáct hodin. Vstal, umyl se a chvíli se rozhodoval, jestli má zajít za Rayem do nepřátelské lodě, nebo ještě má chvíli vyčkat.

Dopíjel kávu ve své kabině, když se ozvalo zafunění vchodových dveří a dovnitř vešel Ray. Na jeho mírně strnulé tváři seděl široký úsměv. Kdyby ho měl předvést Mark Stone, za chvíli by určitě dostal křeč.

„Mám to," byla androidova první slova, když se připojoval k palubní nabíječce. „Ale stálo mě to skoro osmdesát procent zásob energie. Díky za tu zprávu o anténě, která by se dala využít. Díky tomu jsem nakonec pronikl do řídícího počítače. Teď ho mám napojený na Neptuna a jsou to zajímavé informace.

Ta loď je stará asi třicet tisíc let. Kdysi utrpěla poškození při nějakých válkách a dostala se do podprostoru. Vypadla z něj i s pilotem při bouři kdesi ve vesmírné prázdnotě. Po letu trvajícím několik set let se doploužila až do téhle soustavy. Relativně nedávno. Asi tak před patnácti lety.

To už její pilot byl dávno mrtvý a před svou smrtí naprogramoval loď tak, aby pokračovala v kdysi započaté válce. Měla napadnout jakékoli umělé těleso, které by se neohlásilo heslem. Na nás vyplýtvala poslední torpéda."

„Tak to jsme měli docela smůlu, že?" pokrčil Mark Stone čelo. „Teď mě ale zajímá, jestli ji budeme moct využít k odeslání zprávy generálu Khovovi."

„Pracuje se na tom, možná to nepůjde úplně dokonale, ale Adamek-631 je dobrá vysílačka, která se spokojí i s horší anténou.

„Jsi schopný přijít na to, odkud loď přilétla?"

„To bude vyžadovat hodně času a výsledek je nejistý. Pravděpodobnost správného místa je maximálně dvanáct procent. Poškození, které měla z války, dále to, které jsme jí způsobili my, a to nemluvě o tisících letech pobytu v kosmu nedává velkou naději."

„To je škoda," nakrčil nos Mark Stone, „tohle bude zajímat generála Khova nejvíc."

***

„Spojte mi generála Khova." Mark se díval na mírně rozmazaný obraz služby na ústředí SDPP a bylo mu lehko u srdce.

„Víte, kolik je hodin?" opáčila pohledná dívka v uniformě.

„Tady je osm ráno," zavtipkoval Mark.

„Tady jsou dvě hodiny v noci!" ledově opáčila dozorčí.

„Přesto mě s ním spojte," nedal se Mark.

„Dobře, ale na vaši osobní zodpovědnost."

„Samozřejmě." Mark se na ni zářivě usmál, ale nemělo to žádný vliv.

Mark Stone to přičítal špatné kvalitě obrazu a vyčítavě se podíval na Raye.

„Co se děje?" Ze zrnitého obrazu se na Marka dívala rozespalá tvář generála a jeho mírně šikmé oči byly ještě užší než obvykle.

„Úkol jsem splnil," hlásil Mark předpisově. „Odesílám zprávu o Šámatu jako přílohu. Byli jsme napadeni neznámou lodí, kterou se nám podařilo…"

„…zničit," skočil mu do řeči Khov.

„Nikoliv, pane," zavrtěl hlavou Mark. „Jenom zneškodnit, ale Neptun není schopný podprostorového přesunu a já volám pomocí antén zadržené lodě.

„Tak to abych vám poslal záchrannou loď," řekl Khov. „Ale nepočítejte, že vám správa zaplatí opravy, které neuzná jako nezbytné," dodal plný pomstychtivosti za to, že ho Mark vzbudil.

„Je to loď neznámé agresivní civilizace. Je sice…" ozvalo se zachrčení, ve vzduchu bylo cítit spálenou izolaci a obraz zmizel.

„S tím se muselo počítat," řekl Ray klidně, „přece jen jejich a naše technika nejsou právě kompatibilní."

„Teď máme dobré tři dny, než sem někdo přiletí," řekl spokojeně Mark a vstal z křesla.

„Já se pustím do oprav," zavrčel Ray.

Mark se vrátil do své kajuty a vytáhl z tajné zásuvky poslední nenačatou láhev Fettercainu. Zálibně pozoroval zlatavou barvu nápoje proti světlu, pak láhev otevřel.

***

„Blíží se sem loď," ozval se Ray, „a jede na plný pecky."

„To jsi někde četl?"

„Ne, viděl!"

„Můžeme se s ní spojit?"

„O to se pokouším od té doby, co se vynořila z podprostoru, ale nehlásí se."

Mark si pospíšil do řídící kabiny. Usedl do velitelského křesla a na obrazovku si pustil blížící se loď. Nebyla už daleko. Nastavil maximální rozlišení a vyjekl:

„No, nazdar! To je Kulomet Harris! Rayi, nejvyšší pohotovost!"

„Jsem připraven a Neptun také. Odpojuji se od lodě."

„Nastav vlnu SDPP"

„To už jsem zkoušel," mávl rukou Ray.

„I záložní, tu minulou?"

„Ne, tu ne," zavrtěl nechápavě hlavou Ray.

„Je to blbec a určitě si nenastavil ještě tu novou a pokud vím odletěl na misi před pěti měsíci," konstatoval nevzrušeně Mark.

Ray stiskl několik tlačítek a kabinou se rozlehl nezaměnitelný ječák Kulometa Harrise:

„Vy svině! Vy si dovolíte napadat mírumilovné lodě SDPP?! To máte smůlu!"

„Harrisi!" zařval mírně zoufale Mark a doufal, že jeho hlas pronikne do bojem zatemnělého Kulometova mozku. „Harrisi! Nech toho! Loď je odzbrojená a mrtvá!"

„Je na dostřel starých torpéd, které používají agenti," oznámil Ray.

„Mě nezblbnete!" řval nepříčetně Harris. „Já poznám hlas mého přítele Stonea! Tuhle animaci vám nesežeru! Já ho zachráním, i kdyby…"

„Harrisi! Nech toho!" pokusil se ještě jednou Mark Stone zastavit Kulometa.

„Odpálil čtyři torpéda," řekl klidně Ray a sklouzl i s Neptunem do stínu mrtvé lodě.

Akcelerace zabořila Marka hluboko do křesla. Ray mířil k asteroidu, za nímž se původně skrývala loď. Oba sledovali, jak se torpéda blíží k bezbrannému vraku. V okamžiku, kdy torpéda do něj narazila, skryli se ve stínu obrovského balvanu, který měl průměr dobrých dvacet kilometrů. Ray opatrně vylétl nad horizont a oba uviděli, jak se z místa, kde se ještě před chvílí nacházela mimozemská loď, rozpíná koule žhnoucích trosek.

„Musel trefit motor, nebo zásoby paliva," konstatoval suše Ray.

„Tak teď je v tahu i těch dvanáct procent."

„Marku! Marku, kde jsi?" Kulometův hlas byl plný obav.

„Schovanej, ty blbče!" zařval Mark Stone. „To kolem sebe musíš střílet jako cvok? My jsme z té lodi potřebovali dostat data, a málem jsi z nás udělal míchaný vajíčka!"

„No tak promiň, že jsem tě zachránil," ozval se trochu rozpačitě Kulomet Harris. „Vždyť jsi hlásil Khovovi, že tě napadla nepřátelská loď!"

„Tak za prvé nemáš poslouchat cizí hlášení a za druhé jsem taky řekl, že jsme ji zpacifikovali."

„Ono to hlášení bylo strašně poruchový," kál se Harris.

„Kecáš!" odpálil ho Mark Stone. „A vysvětlovat, proč jsi rozstřílel vrak, z něhož jsme se snažili stáhnout životně důležitá data, budeš Khovovi ty!" kategoricky utnul rozhovor Mark Stone.

„Mohl bych být tomu rozhovoru přítomen?" zubil se Ray. „Protože chci vidět, jak zatočí s Harrisem. Tohle se musí zaznamenat."

„Tak jo," zašklebil se Mark.

***

Do sekretariátu velitele SDPP generála Khova vstoupilo hned po ránu podivné procesí. Ležérně, leč draze oblečený Mark Stone, za ním šel jeho android Ray a jako poslední, v nažehlené uniformě, Kulomet Harris, v obličeji rudý jako čerstvě očištěná mrkev.

Peggy si posunula brýle, které jí při pohledu na androida sjely až na špičku nosu. Když poznala Marka, usmála se a její masivní zuby vyjely ven jako králíkovi, když vidí šťavnatou trávu.

„Už na vás čeká," řekla tak mile, že to Harrisovi připadalo jako zvonění umíráčku.

Orosilo se mu čelo. Přistoupil k němu Ray a otřel mu ho bílým kapesníkem, který vytáhl odkudsi z hlubin kalhot. Harris sebou škubl, jako kdyby dostal ránu.

Vešli dovnitř a Mark si pomyslel, že si měl vzít nůž. Doutníkový kouř byl tak hustý, že se dal krájet. Khov trůnil za

stolem, zbytek doutníku měl v koutku úst a barvou si příliš nezadal s Harrisem. Jen byl trochu víc do žluta. Mark s Harrisem přistoupili ke stolu a Ray zůstal uctivě vzadu.

„Jak vysvětlíte nesmyslný útok na bezbrannou loď?“ zařval Khov tak, že protihluková okna zadrnčela a málem vypadla z rámů. „Jak teď mám vysvětlit na Radě prezidentovi a admirálu Neumannovi, že nějaký kretén zničil jediný důkaz, že kdesi ve vesmíru je nesmírně agresivní civilizace, která nás může kdykoli ohrozit, a my o ní nic nevíme!“

„Já… já jsem zachytil neúplné vysílání kapitána…,“ blekotal Harris a pot mu stékal po tváři jako jarní potůčky, když začíná tání.

„Dostal jste nějaký rozkaz!? Ptám se vás! Dostal jste nějaký rozkaz!!!!!?“ vnější ze tří tabulek v jednom z oken vypadla a plachtila dolů kamsi do obydlených čtvrtí.

„Ne.“ Harris sklonil hlavu a málem se rozplakal.

„Tak teď vám ten rozkaz dávám!“ řval dál čím dál tím fialovější Khov. „Protože vás díky tatínkovi zatím nemohu vyhodit, jste převelen do knihovny, kde budete třídit výkazy agentů. Pokud se náhodou stane, že některý z polních agentů nebude mít k dispozici svého androida, tak ho zastoupíte vy! To znamená, že mu budete k ruce a nepodniknete nic, bez jeho výslovného rozkazu! ODCHOOOOD!“

Harris se otočil. Jeho uniforma, na niž byl tak neskonale hrdý, byla najednou nějaká celá pomačkaná. Odploužil se ke dveřím, protáhl se jimi jako myška a byl pryč.

„Tak a teď vy!“ obrátil svou pozornost generál k Marku Stoneovi. „Jak to, že jste ho nezastavil!“ jeho hlas se nyní podobal už jen utichajícímu orkánu.

„Nebylo to možné, ani nutné,“ Mark se usmál.

Khov prudce vyplivl zbytek doutníku do přeplněného popelníku.

„Jak to myslíte, kapitáne?“

„To bychom ho museli sestřelit, protože jinak se zastavit nedal. A pokud je mi známo, torpéda Prochy-2 by nám naše finanční oddělení v tomto případě určitě nezaplatilo. Dost na tom, že ta vystřelená bude Harris muset zaplatit ze svého.“

Tato informace, která předtím Khova nenapadla, mu velmi zvedla náladu, a to natolik, že se usmál. Dokonce zlehka bouchl pěstí do stolu.

„No a teď mi konečně řekněte, proč jste trval na tom, aby se na tuto audienci dostavil i váš android. Tedy kromě toho, že je tady, aby to celé zaznamenal. Což vám samozřejmě zakazuji kdekoli zveřejnit. Pokud se někdy doslechnu, že někdo něco takového viděl…,“ nechal slova plynout zakouřeným vzduchem, s nímž se přece jen klimatizace začínala pomalu vypořádávat.

„Ray stačil do příletu Harrise prakticky stáhnout obsah řídícího počítače oné lodi. Nicméně podle jeho propočtů je naděje, že najdeme tu civilizaci, asi dvanáctiprocentní. Kromě toho válka, kterou vedli oni stromoví hlavonožci před čtyřiceti tisíci lety, je mohla docela dobře úplně vyhubit.“

Mark pokynul Rayovi a ten zasunul malíček levé ruky do kontaktů na Khovově stole a během několika vteřin se všechna komprimovaná data přemístila do jednoho z nejchráněnějších počítačů na světě. To proto, že nikdy nebyl připojený do žádné sítě.

Khov chvíli zíral na Marka s mírně pootevřenými ústy. Když stahování po několika vteřinách ustalo a Ray odstoupil od stolu, generál se rozesmál. Co rozesmál, řval smíchy. Plácal rukou do stolu, až masivní dřevo praštělo.

Když se uklidnil, a trvalo to dost dlouho, řekl:

„To se povedlo! A tu nahrávku chci mít doma!“